XVII. évfolyam 24. szám. Ára: 1 forint 1961. június 15

Ludas Matyi

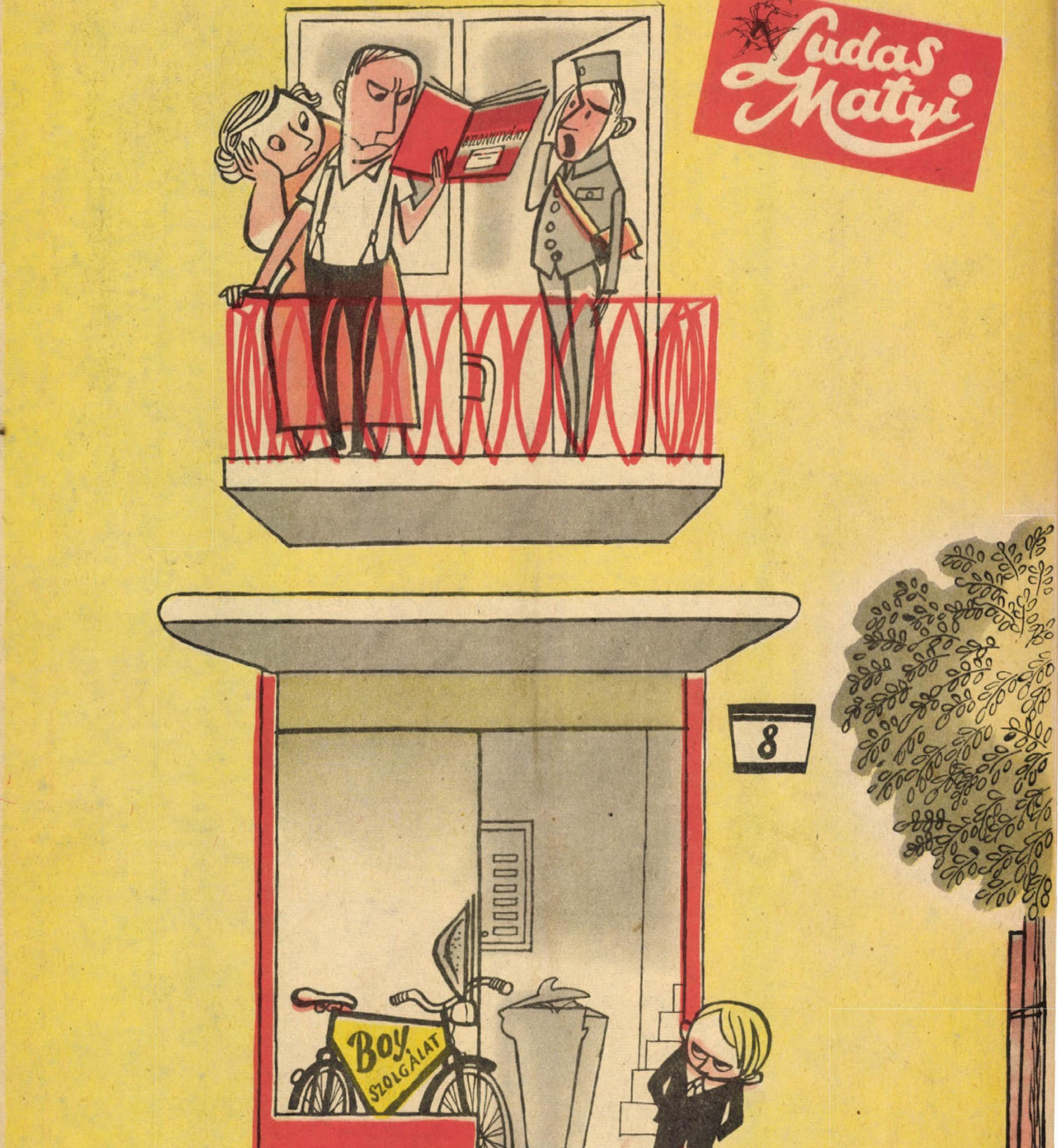
BIZONYÍTVÁNY
8
Boy SZOLGÁLAT
Szo

Szűr-Szabó József rajza

— A Pistike itt küldi a bizonyítványát, és azt üzeni, hogy ő majd csak később jön...

Svájci toronyóra

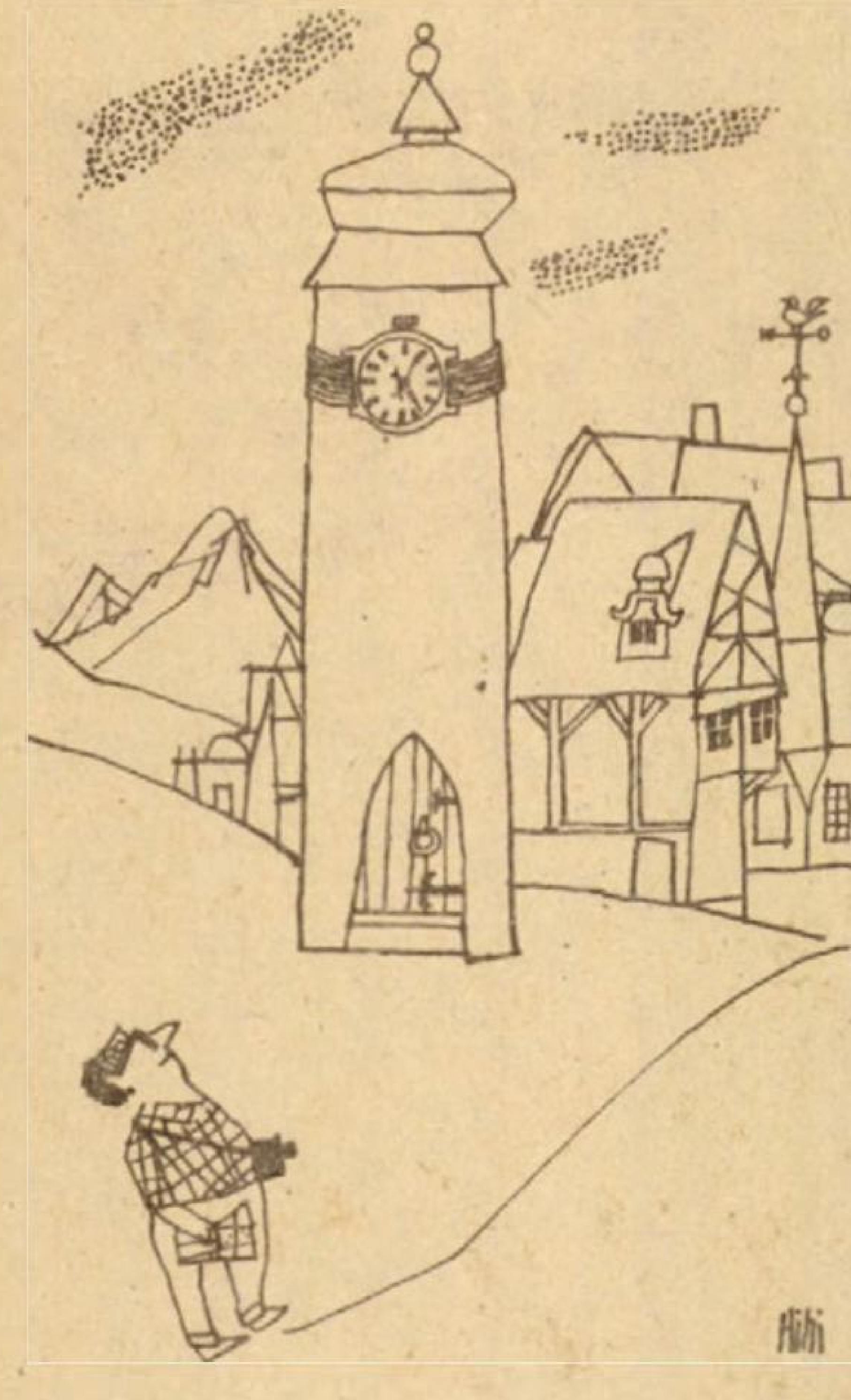

Autóbuszra szálló Zeusz

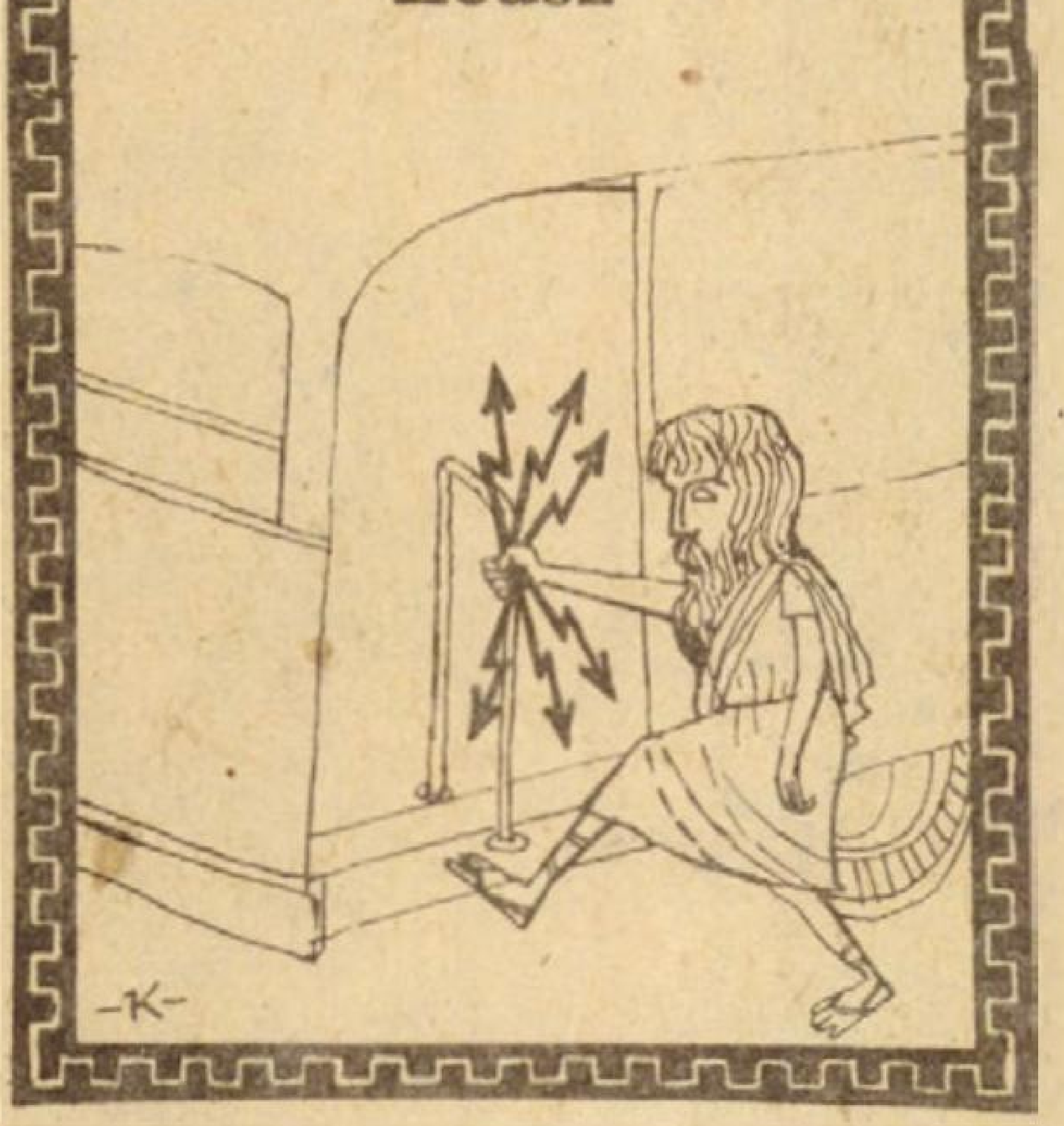

Az igazgató öröme

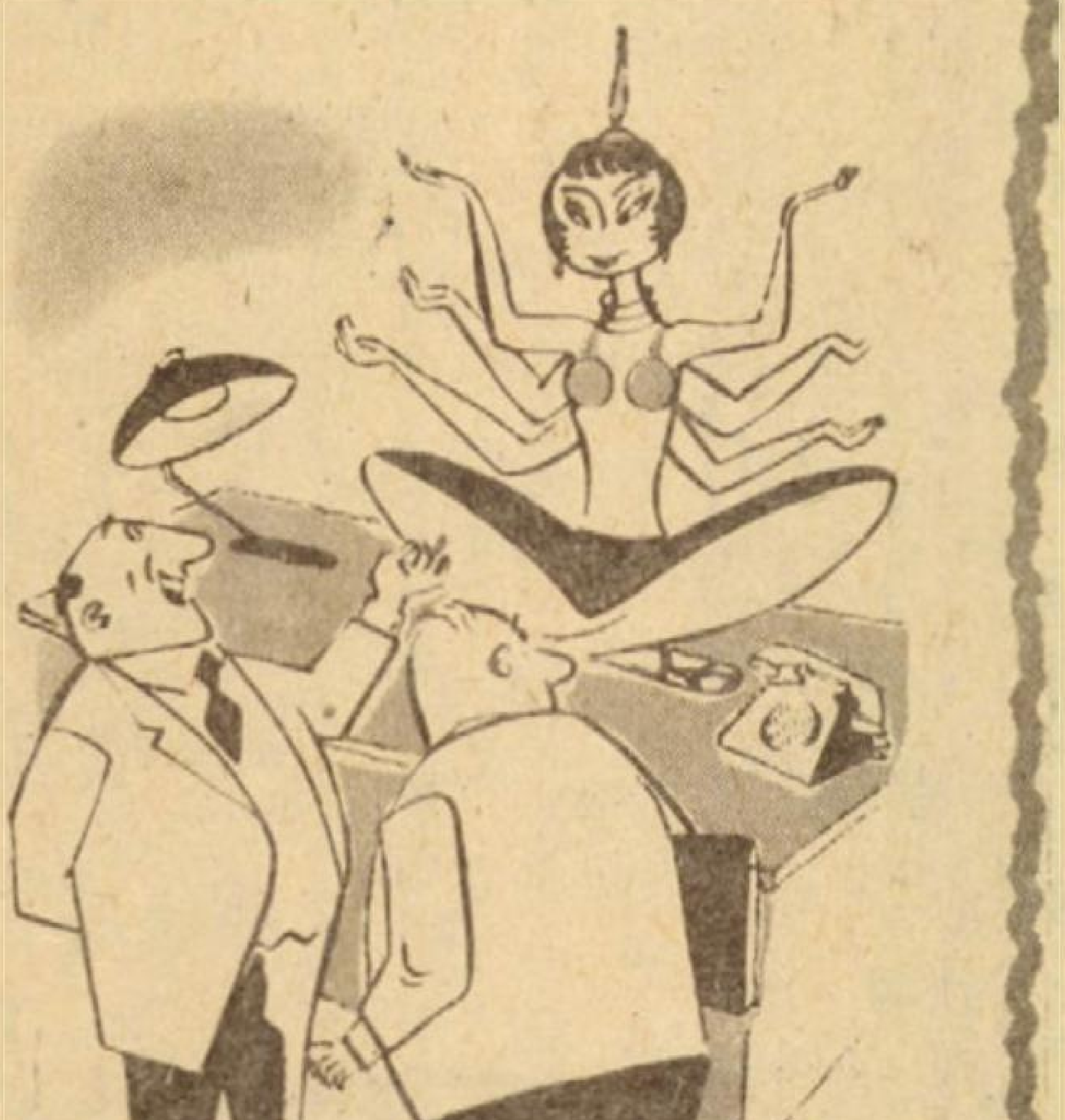

– Mit szólsz hozzá, milyen munkabíró titkárnőt importáltunk! ...

Jancsi és Juliska

A Seprűkészítő Vállalat helyettes alkönyvelőjének unokahúga frissen végezte az egyetemet. Juliskának hívták, virágzó kislány volt, amilyen egy huszonkét éves görög—latin szakos tanárnő lenni szokott. Az egyetemen több állást kínáltak neki: válogathatott a középiskolai tanári beosztások között. Sajnos, valamennyinek alapvető hibája volt: vidékre szóltak, a legközelebbi is száznegyven kilométerre volt Pesttől — légvonalban. Pestet pedig nem hagyhatja el Juliska.

Ez volt a véleménye a családnak is. Hosszas tanakodás után Albin bácsihoz fordultak, a fent nevezett alkönyvelőhöz. Albin bácsi egy kicsit vakarta a fejét: mit csináljon hazai seprűiparunk egy klasszika-filológus nővel? Írassa meg vele a seprűnek, mint olyannak művelődéstörténetét a dóroktól napjainkig? Esetleg, mivel Juliskának doktori címe is van, alkalmazza mint üzemorvost, és mérésse vele a seprés közben felvert por mennyiségét? Nehéz dolog.

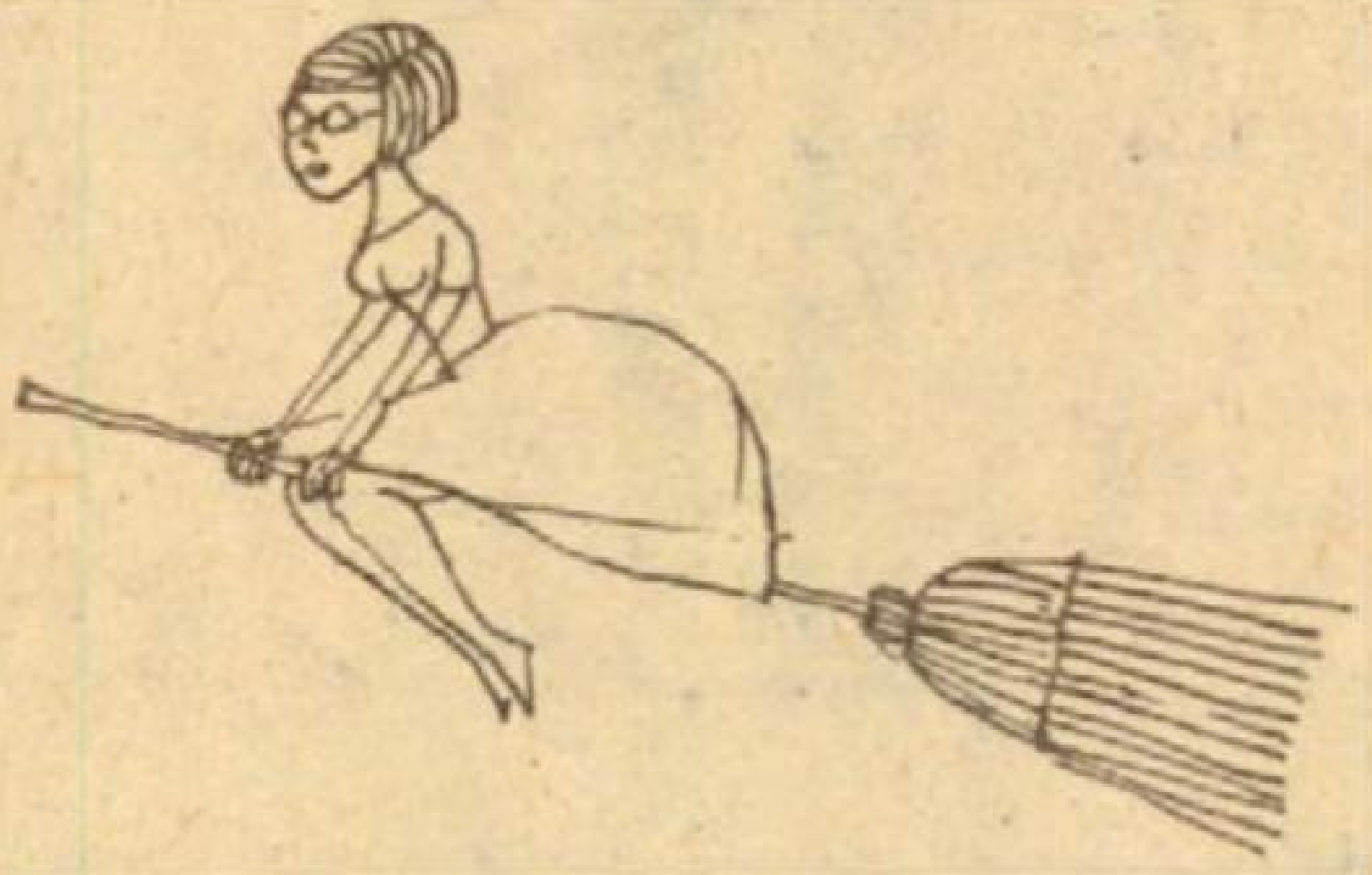

Végül is Albin bátyó kitalálta a legegyszerűbbet. Juliska sajtófelelős-dokumentátor lesz. Ő figyeli majd a napi- és hetilapokat, a folyóiratokat, mit írnak a vállalat készítményeiről, a cikkeket kivágja, dokumentálja, lerakja, hogy a felsőbb szervek bármikor pontos képet kapjanak arról, hogyan foglalkozik a Kortárs, a Nagyvilág, az Új Ember és a Muzsika a hazai seprűiparral.

Juliska elfogadta és elfoglalta az állást. Megrendelték számára a hazai időszaki kiadványokat, s az ifjú sajtófelelős-dokumentátor munkához is látott. Kezdetben némi zavart okozott, hogy folyton összekeverte a seprűt a seprővel: már kicédulázta a Borászati Közlöny tíz cikkét, amikor rájött, hogy a seprű és a seprő között némi különbség van. Ettől azonban nem vesztette el kedvét. Veres Péter és Passuth László írásaiban többször olvasta a seprű szót, a politikai napilapok is bőven adtak anyagot számára, amikor a kiseprűzendő huligánokról értekeztek.

A vállalatnál elég nagy szabadságot élvezett. Közvetlenül az igazgatóhoz tartozott, aki úgy kéthavonta megnézte az anyagot, dörmögött valamit arról, hogy a Matematika Története megint keveset ír a seprűkről, jó volna odaszólni, esetleg egy feketére meghívni a természettudományi kart. De különben hagyta Juliskát, hadd dolgozzék a saját belátása szerint. Később azonban lelkiismeretfurdalása támadt, hogy nem ellenőrzi kellőképpen dr. Juliska munkáját, ezért a legközelebbi létszámkeret-vitánál kiharcolt egy csoportvezetői státust a sajtófigyelő-dokumentációs részleg számára.

Csoportvezetőnek Jancsit nevezték ki. Ő agrármérnök volt, ugyancsak vidékiszonyban szenvedett. A vállalathoz Hlavinek néni ajánlotta be, a portás ángya.

Jancsi és Juliska szorgalmasan dokumentált, szemlézett. Munkájuk csakhamar túllépte az eredetileg megszabott kereteket. Esküvőjükön megjelent az egész vállalat. Amikor Juliska szülési szabadságra ment, felvettek kisegítőnek egy hét nyelven beszélő tánc- és vallástanárt. Vladek tanár úr az ikrek megszületése után sem vesztette el állását: egyrészt protektorát, Habajka szaktársat akkor emelték ki, seprűszálpedrőből nyélbedugó lett, tehát nem illett megsérteni, másrészt a sajtófigyelés-dokumentálás kiterjedt az idegennyelvű időszaki lapokra is. Vladek tanár úr kiváló lapszemlét készített az argentín újságok seprűügyi írásaiból.

A csoport azóta is vígan dolgozik, legutóbb építettek számukra kétemeletes könyvtárhelyiséget, ahová lerakhatják a lapkivágatokat. Az Ózonkiszerelő Vállalat igazgatója a minap lezajlott tapasztalatcserén nagy érdeklődéssel tanulmányozta Jancsiék munkáját.

Neki ugyanis most végez a fia: fogorvos lesz, de nem akar vidékre menni. Sajtó- és dokumentációs keret pedig Ózonkiszerelőéknél is van.

Lontay László

Éjfélkor

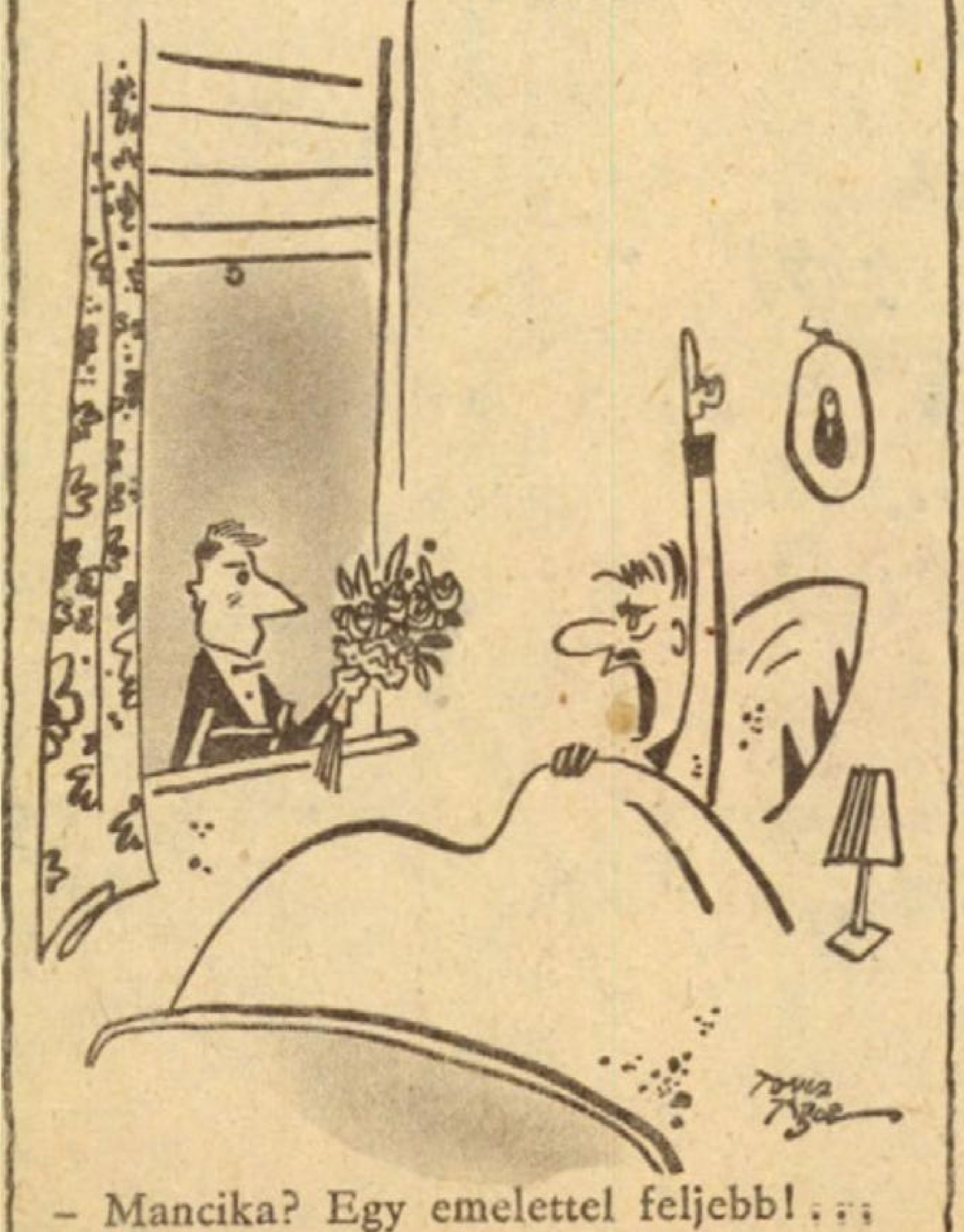

– Mancika? Egy emelettel feljebb! ...

Modern fotel

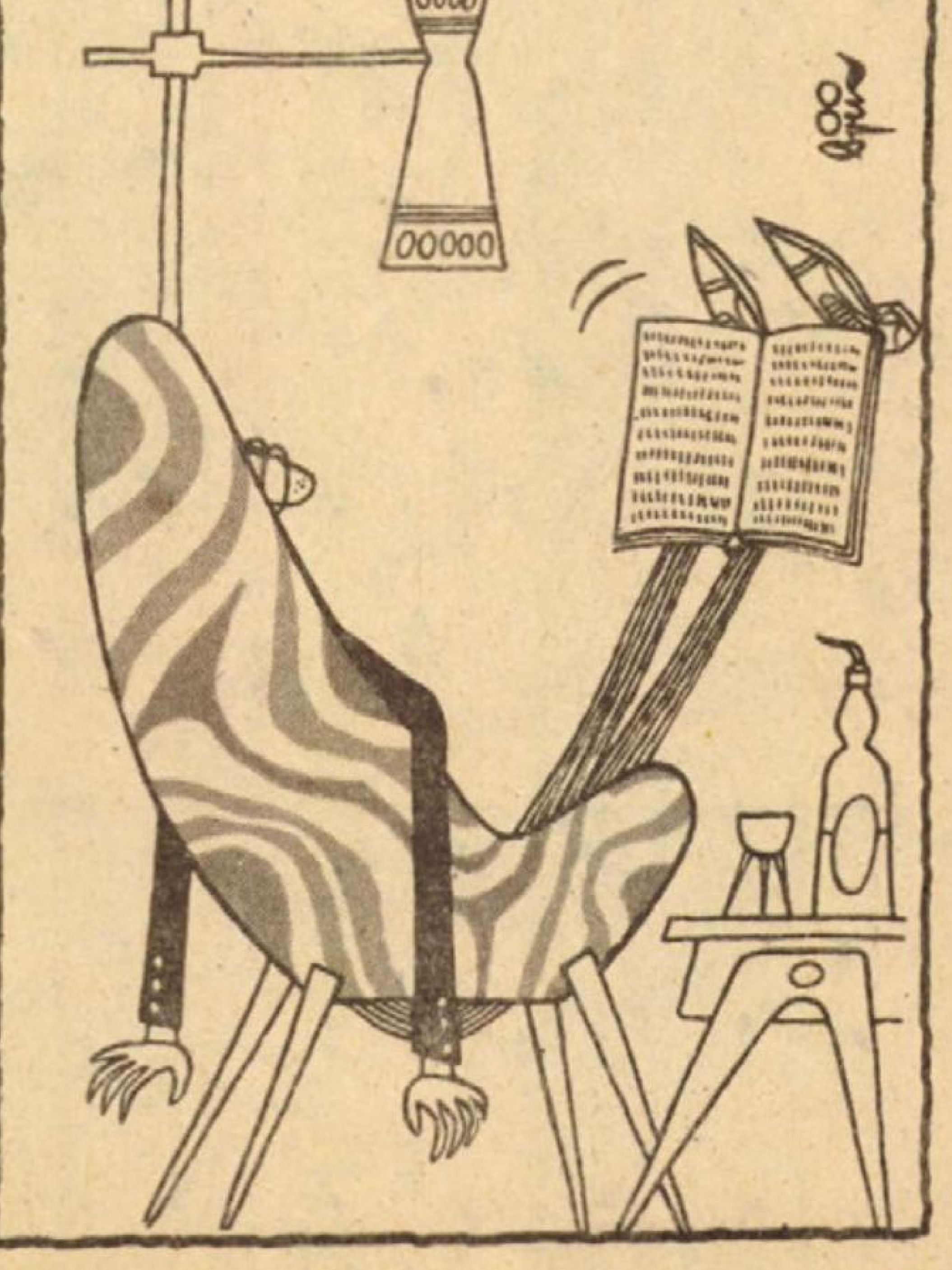

a BÁTOR kritikus

A kritikus egy esős reggel elhatározta, hogy olyan bátor bírálatot jelentet meg, amelynek olvastára maga Oroszlánszívű Richárd is elájulna a rémülettől. Igen ám, de milyen művet bíráljon meg? Először arra gondolt, hogy ízekre szedi Kolumbácsi Mihály *„Mezei vulkán”* című regényét, de aztán eszébe jutott, hogy Kolumbácsi apósa alosztályvezető az Árvízmentesítési Igazgatóságnál. Aki az alosztályvezető vejének regényét lehúzza, az nem is álmodhat árvízmentesítésről, pedig neki, mármint a kritikusnak, egy kis telke van Gárdonyban.

Istenem, van még rossz regény a világon, jut is, marad is. Itt van például Surmó Gézának történelmi regénye, a *„Buvár Kund, a kemény vitéz”*. Az első goromba mondatok után azonban eszébe jutott, hogy Surmó apja üzletvezető a közeli Húsértban, és ha ujjat húz vele, csupa csontot ad.

— Hogy kell vigyázni! — suttogta a kritikus, és sürgősen új mű után nézett, hogy kérlelhetetlen elviségét bebizonyítsa. Hamarosan rábukkant Mikulicsi Zénó *„Holdsugár a végtelenben”* című regényére, amely olyan gyenge mű volt, hogy minden kritikus csámcsoghatott a gyönyörűségtől. Most már azonban óvatos volt, s mielőtt még papírra vetette volna haragvó villámait, utánanézett Mikulicsi társadalmi hátterének. Még a szívverése is elállt, amikor megtudta, hogy Mikulicsi többszörösen kitüntetett főméhész, érdemes méztermelő. Mivel a kritikus nagyon szerette a mézet, elhatározta, hogy Mikulicsi regényének még a háza táját is elkerüli.

A kritikus az újabb kudarctól előbb elkeseredett, elszántságát azonban ez sem törte le. További kockázatnak azonban már nem volt hajlandó kitenni magát. Elment az erdő mélyébe, s ott az egyik öreg fa odvában egy novellaíróra bukkant. Örömmel tudta meg a novellaírótól, hogy talált gyerek, tulajdonképpen még neve sincs az irodalmi életben. A kritikus elnevezte Tücsök Lajosnak. Alaposan kikérdezte. Kiderült, hogy Tücsök Lajosnak nincsen egyetlen befolyásos barátja sem, nincs lap, amelynek főszerkesztője lenne, nincs se színháza, se mozija, se másféle jószága, az erdőben a nagyobb állatok is elkerülik. A kritikus megnyugodva, sőt fellelkesülve távozott, s már a vonaton fogalmazgatta az első mondatokat:

„Tücsök Lajos új könyve botrányos eseménye irodalmi életünknek. Ez a novellista szörnyeteg még mindig szabadlábon van, sőt ami a legfelháborítóbb, nemcsak a lába szabad, hanem a keze is, amellyel fércműveit írja. Hol van ilyenkor az irodalmi karhatalom, s a társadalmi összefogás? Vajon mit szólnak ilyen novellákhoz azok a lágyszívű humanisták, akik mindenáron a halálbüntetés ellen kardoskodnak? Félelmet nem ismerő szívvel kimondom, hogy Tücsök könyve bűncselekmény, pestisjárvány, tömegszerencsétlenség és öngól. Elég volt a köntörfalazásból, elég volt a finomkodásból, ide bunkó kell, őserejű, bátor bunkó, amely széles rendet vág a nyomtatott merényletek között. Ami a novellák stílusát illeti...”

A kritikus itt megakadt. Semmi vaskos gorombaság nem jutott az eszébe. De nem csüggedt el, mert elhatározta, hogy még aznap éjszaka bekukkant a közeli italboltba, s ott majd csak hall néhány használható jelzőt...

Feleki László

Kennedyék újra otthon

Erdei Sándor rajza

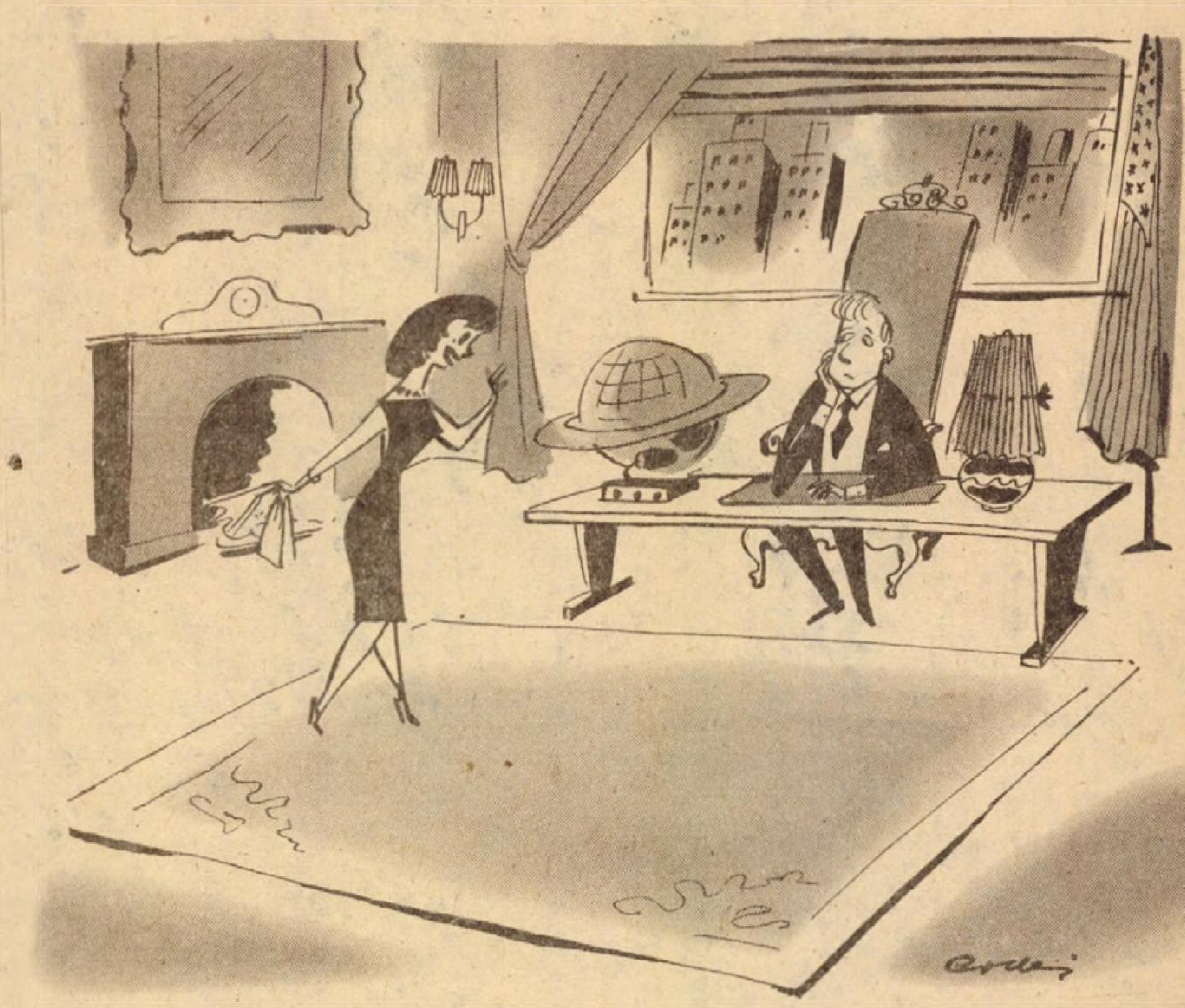

– Te, Johnny, remekül mulattam Schönbrunnban! Fenn kell tartani ezt a világbékét! . . .

Csuklós autóbusz

Fülöp György rajza

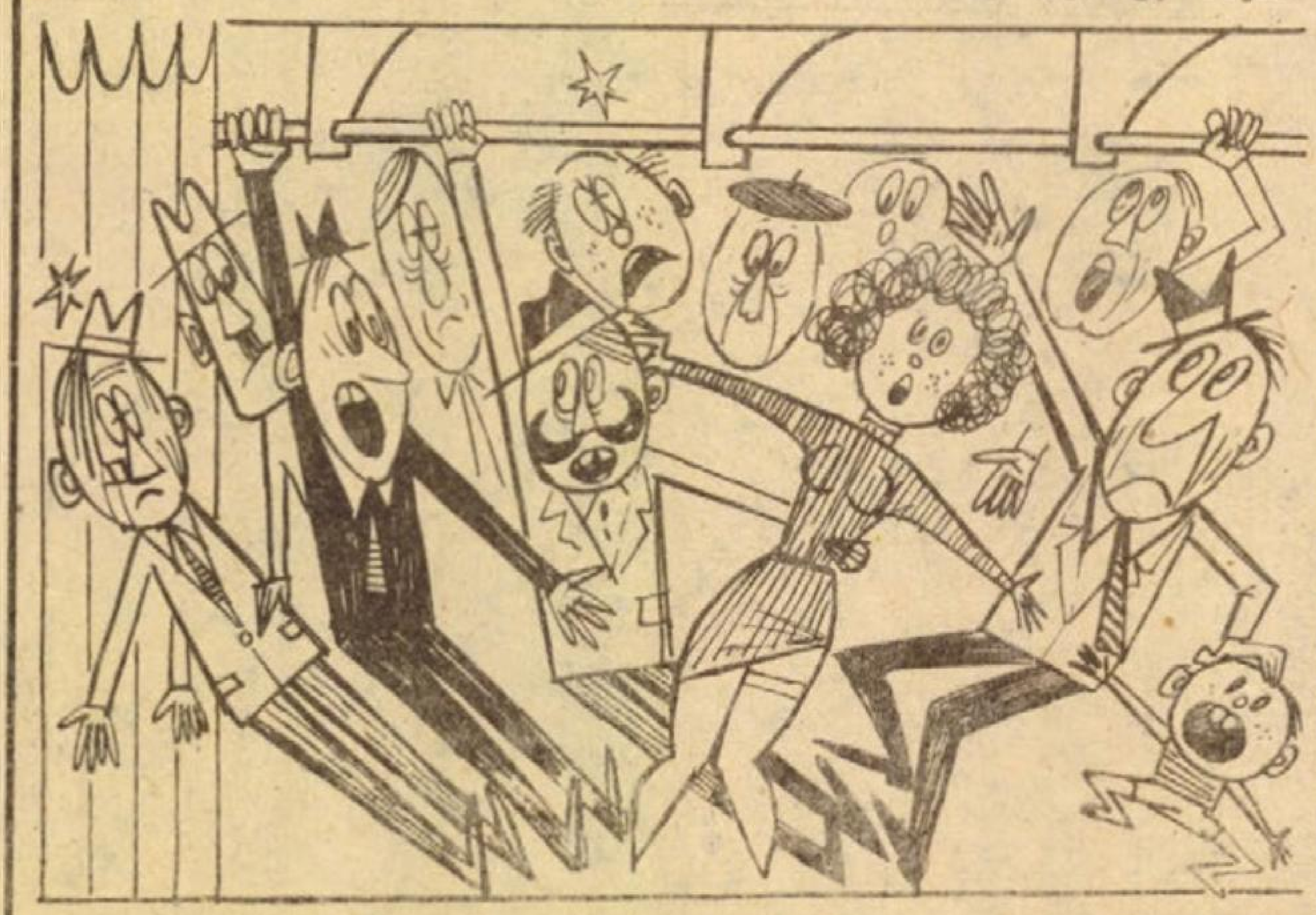

Hogy mekkorát csuklik ez a vezetől . . .

Műszaki hiba

Takács Zoltán rajza

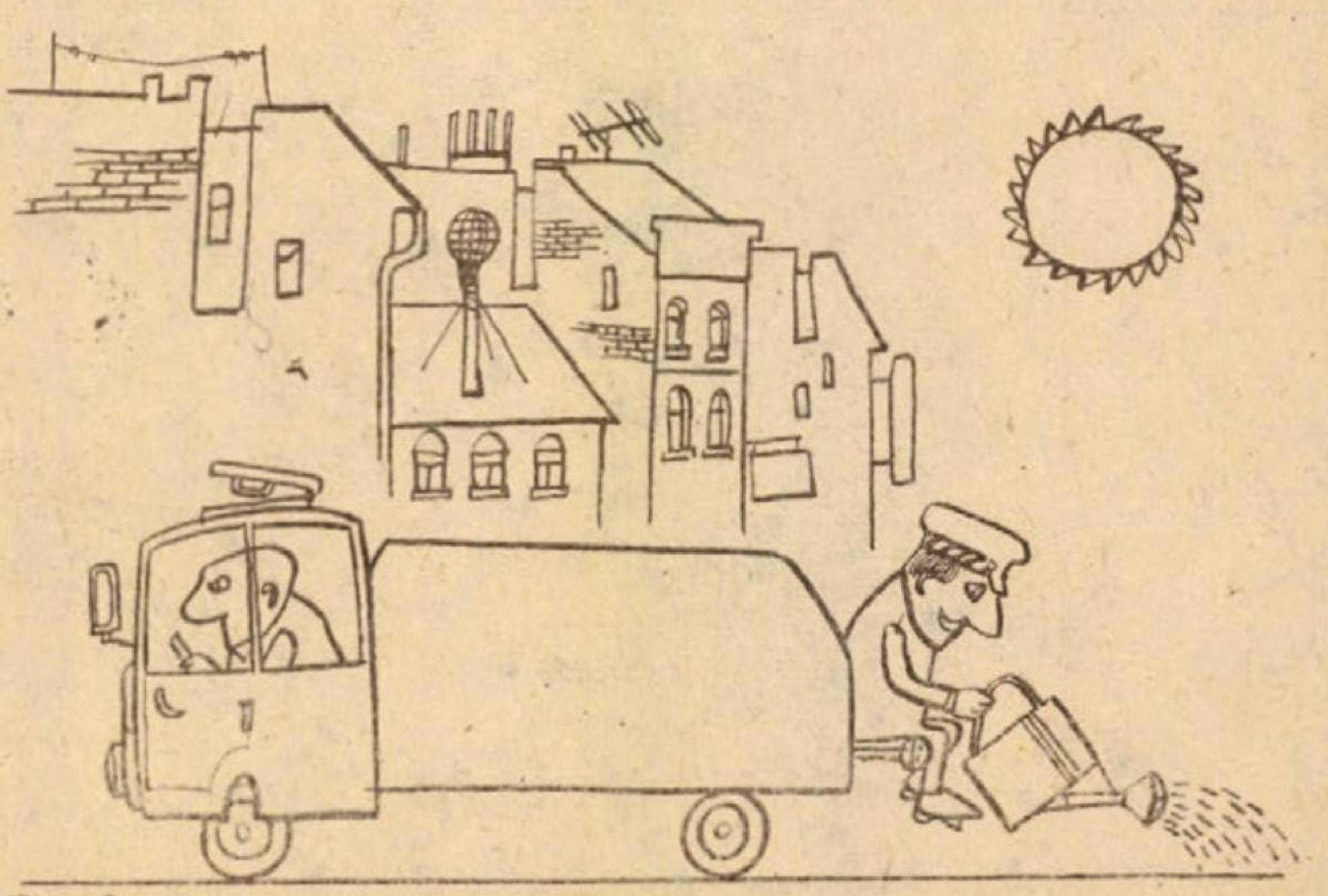

Párizsi randevú

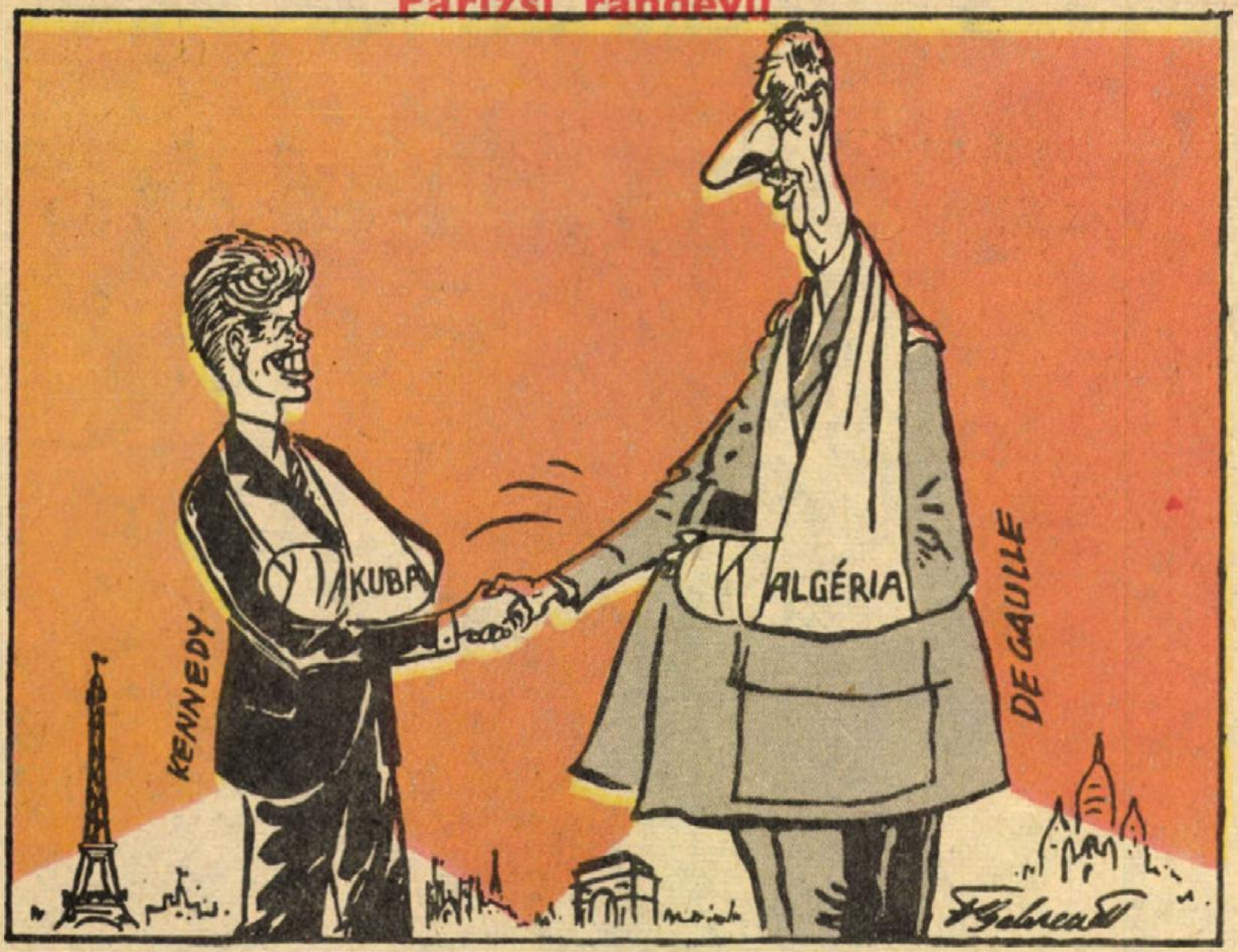

Behrendt rajza az amszterdami „Algemeen Handelsblad"-ban

Postagalamb-dúc

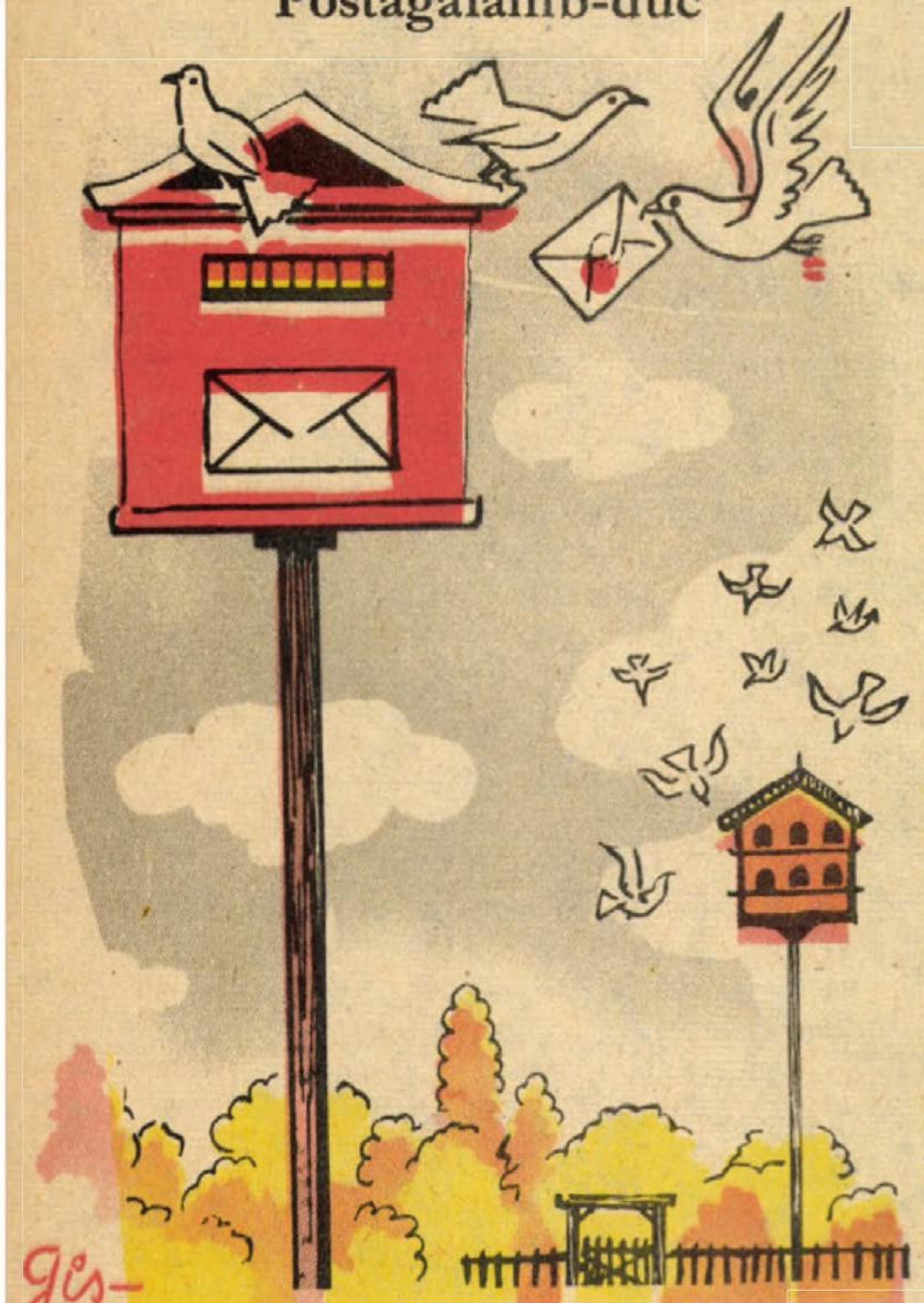

Bizonyítványkiosztás

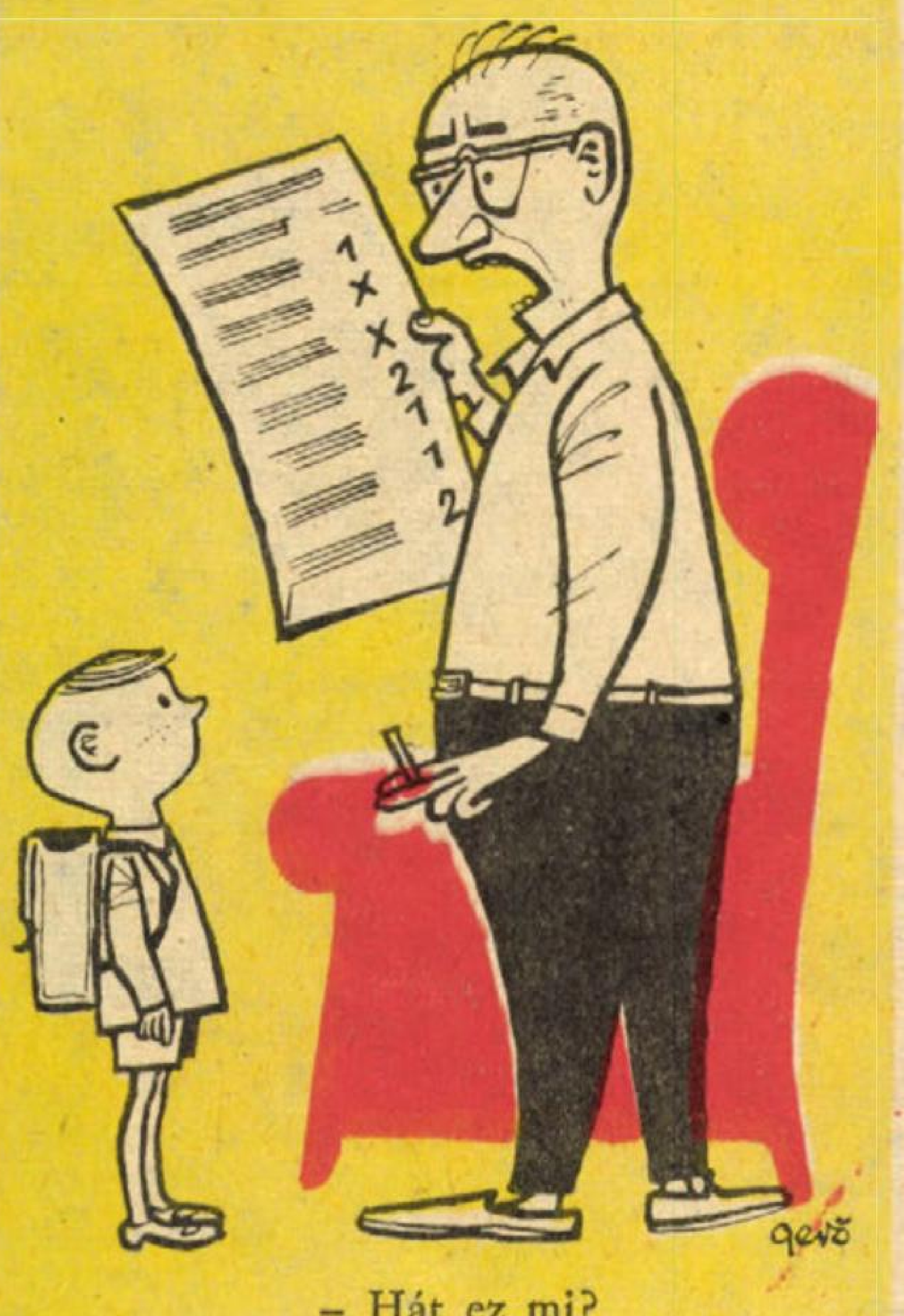

– Hát ez mi?

A Ludas Matyi emlékkönyvébe

Szirmai Albert

Hadd kérkedjek: ifjú zeneszerző koromban, az első világháború előtt, nekem is jutott egy parányi hely a magyar költészet történetében. És ezt a megtiszteltetést Ady Endrének köszönhetem.

Összeálltunk, fiatal „titánok", modern irodalmi kabarét teremteni. A mai bábszínház helyén buzgólkodtunk, és ennyi idő távlatából bátran állíthatom, nem vezetett bennünket sem pénzvágy, sem dicsőség utáni áhítozás. A betű és a kotta szeretetéből fakadt a mi mérhetetlen ambíciónk. Kegyelettel sorolom fel a nevüket: Emőd Tamás, Gábor Andor, Heltai Jenő, Kemény Simon, Molnár Ferenc és természetesen Nagy Endre. Ady Endre „kültag" volt, de minden este belátogatott, hogy újra és újra meghallgassa a verseire komponált Reinitz-sanzonokat, amelyeket először Pap Jancsi, később Medgyasszay Vilma énekelt.

Egy kis bár kínálgatta az itókát a kabaré előcsarnokában. Ady Endre nem vetette meg a jó konyakot, Nagy Endre pedig csak akkor tette le a boros poharat, mikor az ügyelő a színpadra szólította, hogy elmondhassa bátor konferanszait. De jócskán iddogáltak a többiek is — ugrattak engem eleget, mert jómagam csak tiszta vizet vagy legjobb esetben szódát ittam.

Ady Endre egyik estén kedvetlenül érkezett a kabaréba. Udvariasan kínálta a kiszolgálólány:

— Egy konyakot, mester?

— Köszönöm — mondotta a költő —, ma nem kérek alkoholt. Adjon nekem kisasszony egy Szirmai-fröccsöt.

Álmélkodtunk, de még a lány is csodálkozva kérdezte:

— Mi legyen az?

— Egy deci szóda, egy deci kútvíz.

Ettől kezdve sokszor rendeltek a társaság tagjai Szirmai-fröccsöt, és én még ma is meghatottan gondolok vissza a halhatatlan költő tréfájára.

Szirmai Albert

Jucika taktikai húzása

Pusztai Pál rajza

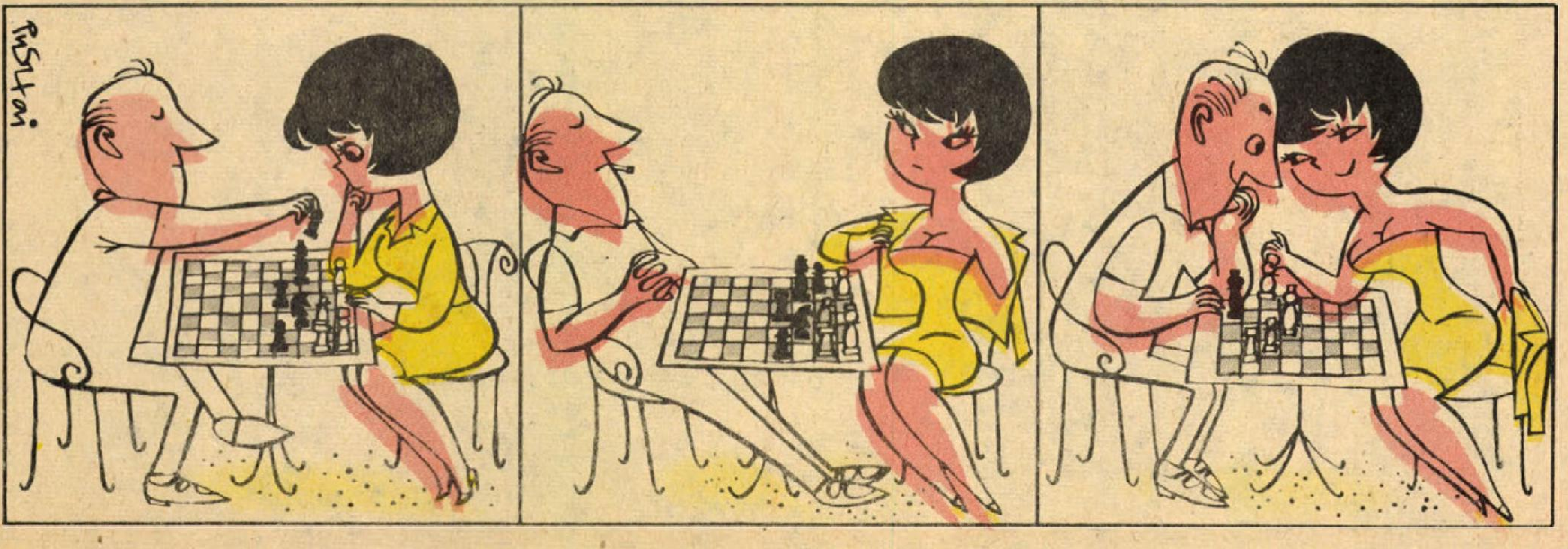

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

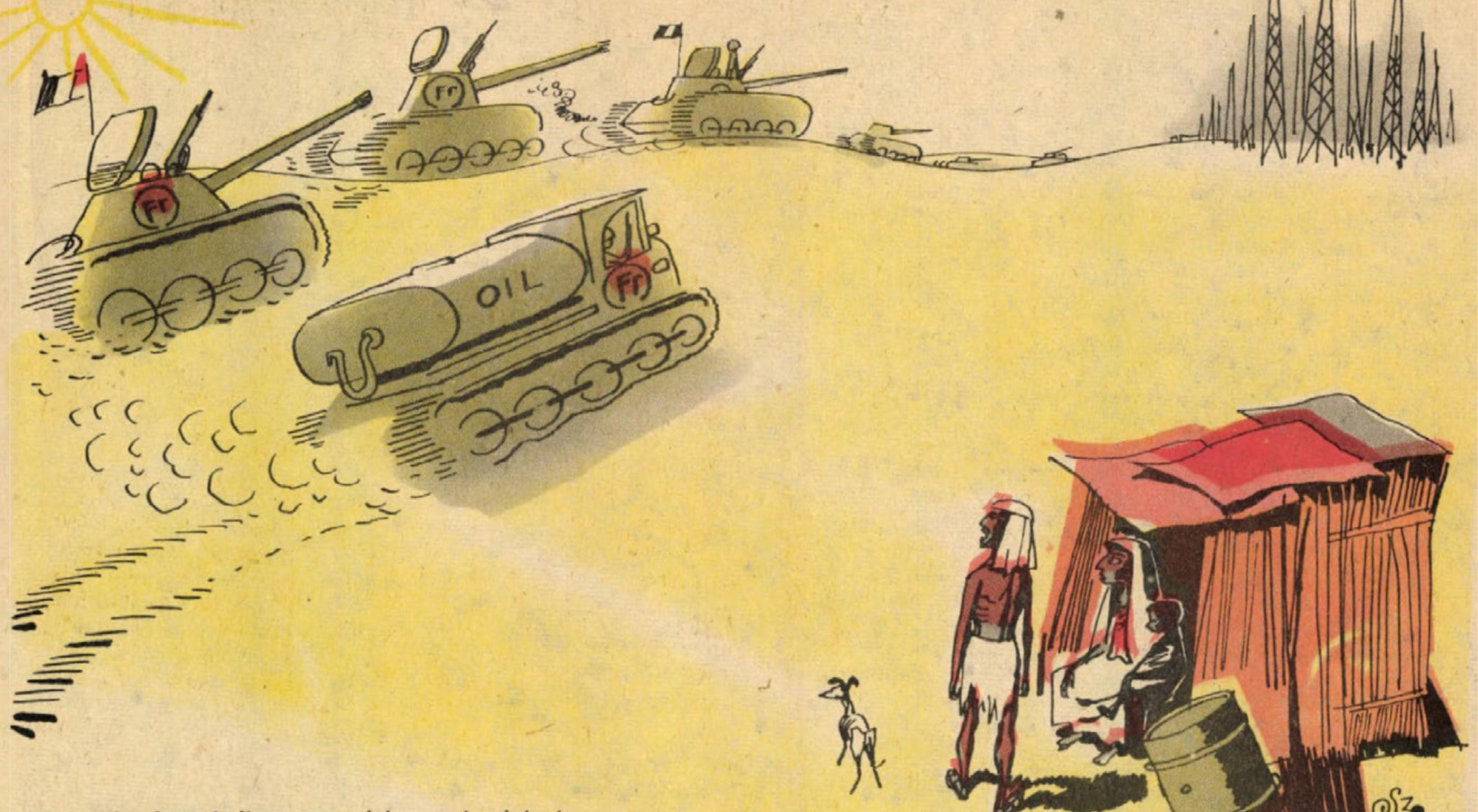

Mégiscsak visszaviszik azt az olajat, amit elvittek

A víziló

Az isten tudja, hány kiló,
de több mázsás a víziló.
A víziló nagyon nehéz,
ám súlyától nem sújtja vész,
mert bár órmótlan, mint a hegy,
mázsáiból, ha vízbe megy
és ellepi a híg elem,
amennyi vizet kiszorít,
annyi súlyt veszít hirtelen.
Ezért gyakorta vízbe csusszan,
ott lötyböl és lubickol hosszan,
pajzánul fröcsköl bent a hűs
habokban, könnyed és derűs . . .
Elbődül — s tátott szája oly
bizarr, mint egy merész mosoly.

Ne mondd, ne mondd, hogy elfogult
vagyok, s túlrántom most a húrt . . . !
Ne mondd, hogy mindez vízió —
és szörnyeteg a víziló!
Ne mondd. Nincs igazad neked.
A víziló nem szörnyeteg.
A víziló — az víziló
Növényevő és vízivó,
s ha fújt, ha prüszkölt, brummogott,
nem lőtt puskából dumm-dummot,
s a Fokföldön, a Níluson
nem hízott szerecsenhúson . . .

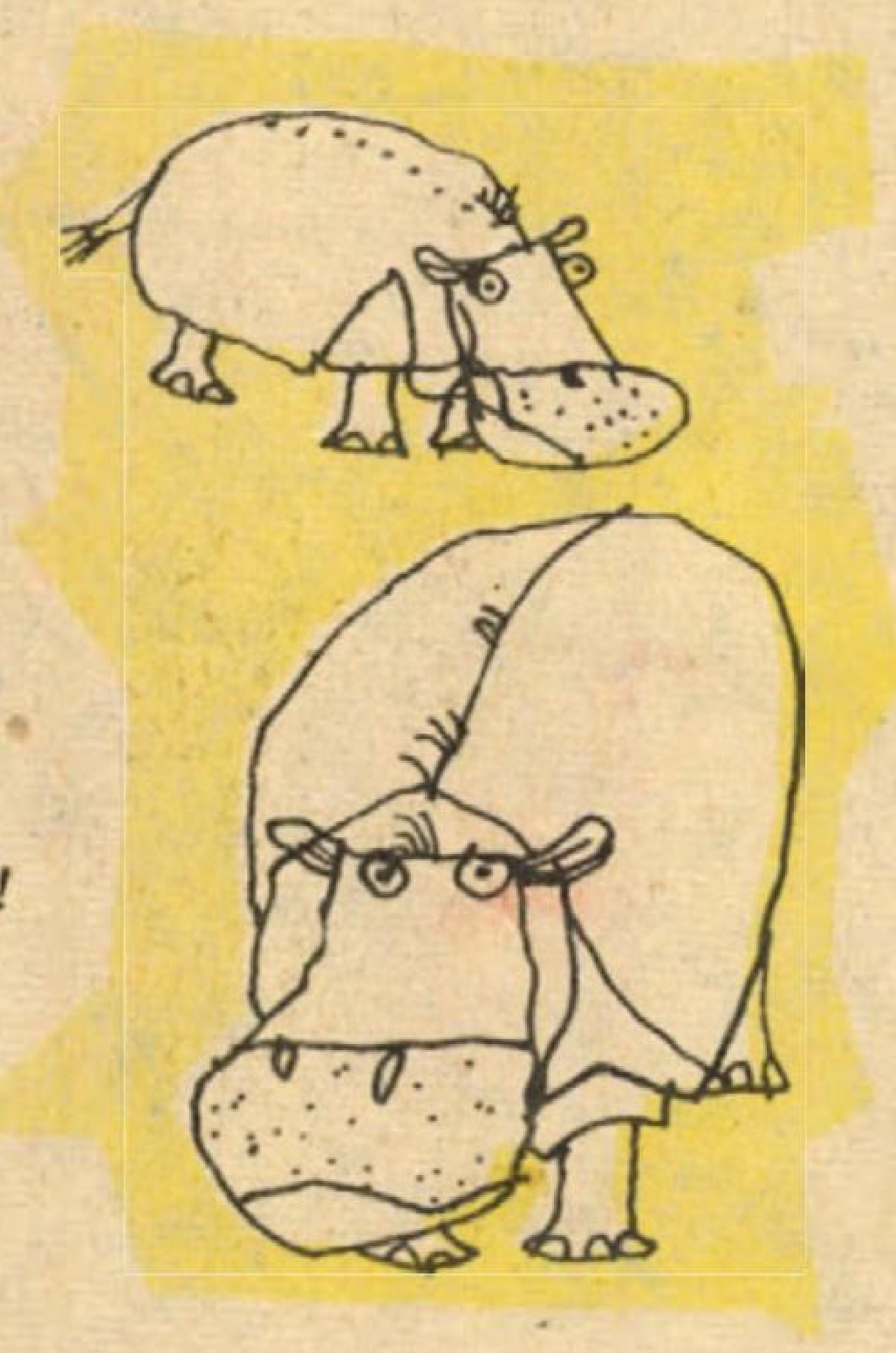

Ne hidd, hogy csak tiéd a lét.
Ne ócsárold a víziló
sorstól szabott, helyénvaló,
göcsörtös-bájú küllemét.
Ne légy oly dölyfös. Akad jócskán
külcsín s belbecs a vízilócskán.
Nézd turcsi orrát, szeme göbjét,
csip-csup fülét — szólj: kell-e több még . . . ?
Nézd többi részét és egészét,
tisztes családi körén nézz szét —
arányt s erényt látsz, emberit:
jámbor, mértékletes, szelíd . . .
Szívem ujjongva így repes:
a bibliai behemót
vízilónak: tökéletes!

S a bőre . . . ? ! Vastag fenemód . . .
De bármily vastag és dagadt,
nézd meg és ne áltasd magad,
ne csűrd-csavard, ne is tagadd:
arcbőrödnél nem vastagabb!

Békés István

Jövő tervek

Várnai György rajza

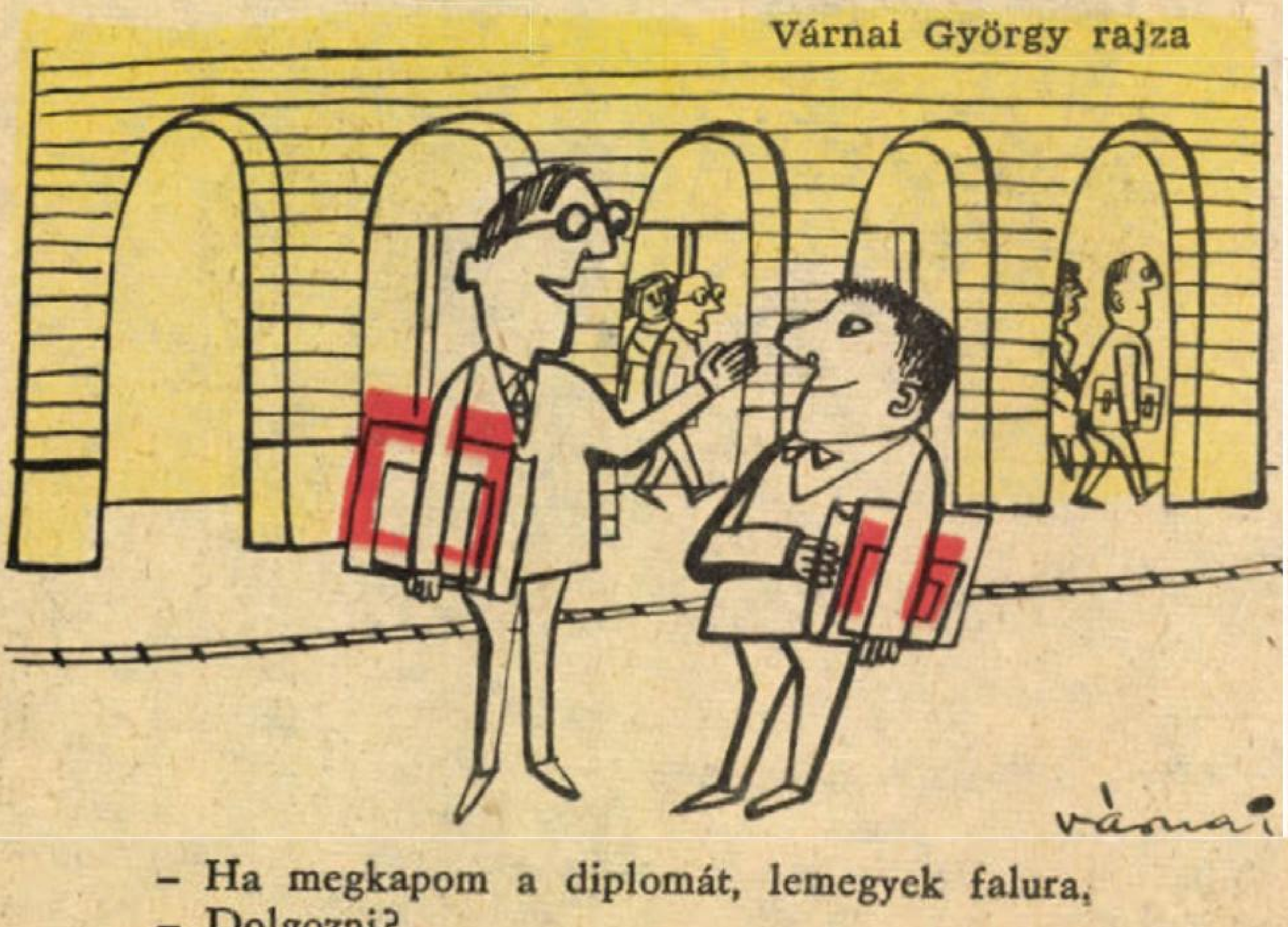

– Ha megkapom a diplomát, lemegyek falura.
– Dolgozni?
– Fenét! Nyaralni!

Kertmozi

Toncz Tibor rajza

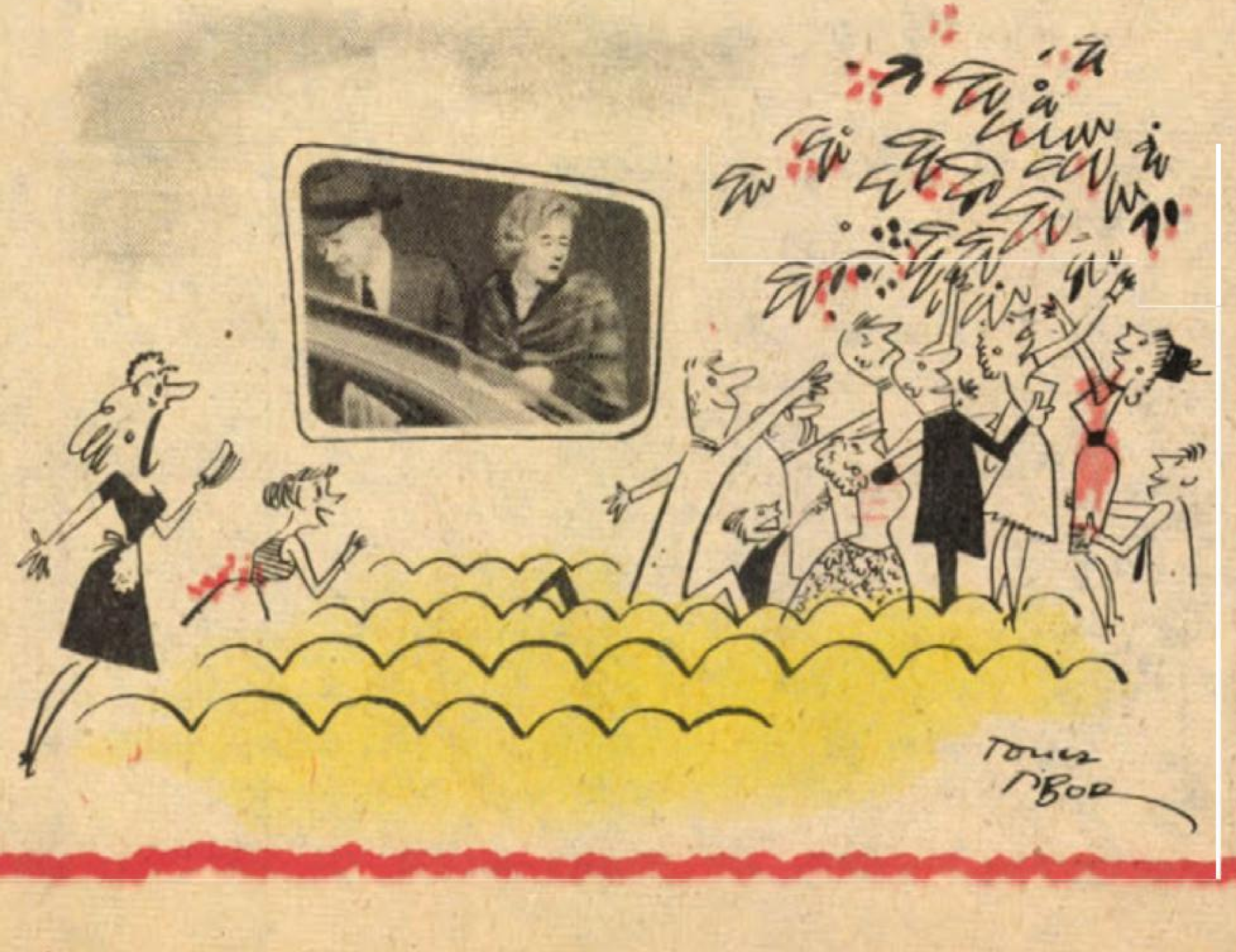

EGY ÉS MÁS

Ha a jelek nem csalnak, a dohányzás ellen a híradómozik vállalták a lankadatlan s megalkuvást nem ismerő küzdelmet. Kezdődött ez a küzdelem néhány héttel ezelőtt az *„Egyre se gyújts rá!”* című kisfilmmel, s folytatódik e napokban a *„Tilos a dohányzás!”* és a *„Zárd el a gyufát!”* című filmekkel. Lehet, hogy ez utóbbi nem a dohányzás, hanem a gondatlanságból eredő tűzkárok ellen irányul, de elvégre a gondatlanul meggyújtott cigaretta is ebbe a reszortba tartozik. Az erélyes címek után most már az alábbi kisfilmek vetítését várom:

„Add el a szipkádat!”
„Szemétbe a pipákkal!”
„Már egy slukkért agyoncsaplak!”

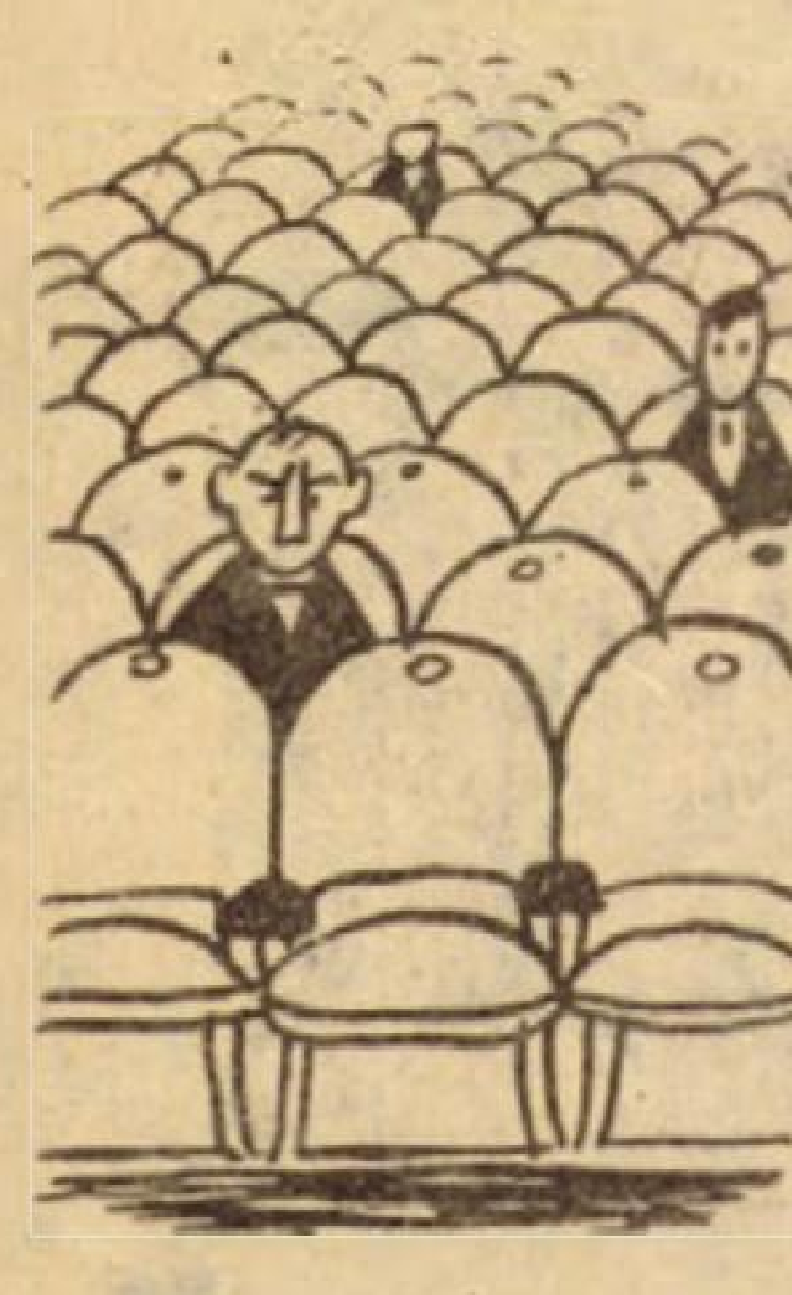

A totó szerencsejáték, a lottó még inkább az, de a legszerencsébb játék a színház. Nem született még olyan zseni a földre, aki egy színdarab kéziratából csalhatatlanul meg tudta volna állapítani, hogy az siker lesz-e vagy kudarc. A színház telve optimizmussal, a legjobb szereposztásban, a legragyogóbb kiállításban bemutat egy darabot, és az csúfosan megbukik. Utána kedvetlenül elővesz egy gyengének vélt másikat, másodrangú szereplőkkel, régi díszletekkel bemutatja, és az is megbukik. A dolog teljesen kiszámíthatatlan.

Némely cukrászdában (ha jól sejtem, az osztályon felüliekben) megszűnt a szimpla fekete. Ezzel kívánják elejét venni annak, hogy egyesek visszaélve a vendéglátóipar vendégszeretetével, két forintért félnapokat üljenek egyfolytában. Szimplát ezeken a helyeken csak állva lehet fogyasztani, asztalnál az sem kaphat, aki már ötven forintot cehhelt fagylaltban és süteményben. A rendelkezés indokolt, de könnyen kijátszható. Egyrészt úgy, hogy megiszom a duplámat, aztán odamegyek a pulthoz, állva megiszom a szimplát, s aztán visszaülök az asztalomhoz, másrészt úgy, hogy leülök, s azt mondom:

— Kérek egy szimplát.

— Csak duplát adhatunk.

— Az nem kell. Akkor kérek két szimplát egy pohárban.

Majd én megmutatom, hogy van!

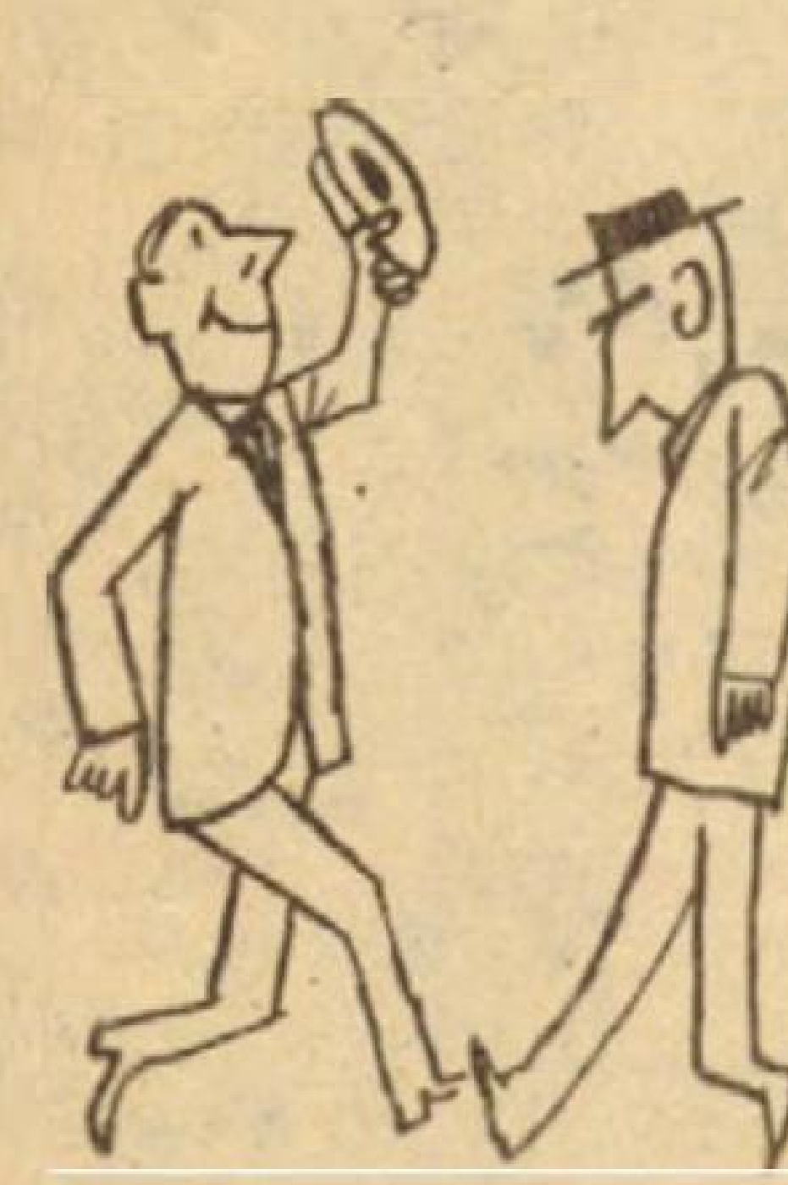

Iksz ipszilonnal évek óta köszöngetünk egymásnak, ha találkozunk. Évekig csak ő köszönt nekem leplezetlen undorral, én nyájasan viszonoztam. Aztán meguntam az egyoldalú barátságot, megutáltam a savanyú, kedvetlen köszönését, s most már én is utálattal üdvözlöm őt.

Azért fogunk köszönni egymásnak, amíg élünk, mert csak így tudjuk biztosítani egymást kölcsönös megvetésünkről.

(t.)

·m·i·n·d·e·n·f·é·l·e·

Ahhoz, hogy mindenki elégedett legyen, csak annyi kell, hogy többet kapjon, mint amennyit megérdemel.

*

Légy egy kicsit boldogtalan, mindjárt jobban élvezed a verseket.

*

Mi a nagyság utáni vágy? Amikor egy vírus akkora szeretne lenni, mint egy bacilus.

*

Nem szabad sokat írni. Sok mű között elvész az író.

*

Minden esztétikai fejtegetés gyanús, de a leggyanúsabb az, amit az író ír a saját munkásságáról.

F. L.

DEBRECENBE KÉNE MENNI

Hogyan, kedves Debrecen, ön már hatszáz éves? Higgye el, még hatvannak sem látszik. Remekül konzerválja magát... Persze, persze . . . tudom, az utóbbi időben kissé hízásnak indult, de biztosíthatom, megőrizte útvonalainak karcsúságát, fiatalos báját. És most, ha nem veszi rossznéven, néhány indiszkrét pillanatfelvételt készítünk önről. Megengedi? Köszönöm, akkor kezdhetjük.

*

A múlt században épült Csokonai Színház rendbehozatalára milliókat költött a város. A fáma szerint hajdanán az előadás alatt töltött káposztát ettek a páholyokban, most legfeljebb csomagolt cukorkát. Sok néző azt tartja, hogy inkább ennének most is töltött káposztát. A töltelék legalább nem zörög.

*

Debrecenben még látható egy-két konfliskocsi. Megkérdeztem egy fiákerest, mikor készült a kocsija.

— Nagyon régen — mondotta —, ezerkilencszáztizennyolcban . . .

Aztán megkérdeztem a villamosvasutat: mikor készültek általában a debreceni villamosok? Azt felelték: nem is olyan régen, úgy a századforduló táján.

A kettő közül tehát a konflis a fiatalabb. Az igaz, hogy gyorsabb ló. . .

*

Nemcsak a város, az emberek is változnak . . . Elegáns férfi megy a Vörös Hadsereg útján, raglánját hanyagul a karjára vetve. A Csapó utca sarkánál jön vele szemben egy

hortobágyi pásztor, nagy karimájú kalappal, vállán karikással. Az elegáns raglános megszólítja a csikóst: Tessik mán mondani, mére van a Kitmalom utca?

Mire a hortobágyi csikós azt feleli: Csak lötyögjön erre tovább, apafej, éppen nekiütődik.

Az elegáns férfi ugyanis tsztag volt, a csikós meg civilben bérelszámoló, egy vállalati kultúrcsoport táncosa, és éppen az előadásra igyekezett.

*

Néhány nevezetesség:

1. Debreceni páros. Kapható minden húsboltban, főként télen. A debreceni páros egyébként gyakran látható a Nagyerdőn és a kollégium-kert padjain is, de — inkább nyáron.

2. Debreceni mézes és gördülőcsapágy. Mikor a ma már híres csapágy-gyár, a debreceni „Göcs” még gyerekcipőben járt, a csapágy volt puha és a mézes kemény. Ma már a csapágy kemény és a mézes puha, ami egyformán örvendetes minőségi változás.

3. Kevesen tudják, hogy Debrecenben egyáltalán nincs ló és bab. Csak lu van és paszuly.

*

Hogy a nagy irodalomtörténeti múltból is „fényképezzünk” valami érdekességet: van a Tóthfalussi téren egy emléktáblával megjelölt kicsi trafik. Itt írta első cikkeit Ady és Móricz, mindketten a debreceni Kollégium növendékei.

Fiatal írók és költők! Mi ebből a tanulság? Írjunk mennél többet — trafikban.

*

A Ludas Matyiról elnevezett vidámparkot és az állatkertet tavaly szinte az egész város építette fel társadalmi munkával. A vidámpark kisvasútjára is felültünk egyik debreceni kollégámmal, aki elmondta, hogy maga is részt vett az építésben. Egyszer csak akkorát zökkent a kisvasút, hogy majdnem orra estünk, mire a kollléga hősies önkritikával megjegyezte: Ez az én talpfám volt!

*

Végül még csak annyit, hogy Debrecen ma már nem a pulykakakasáról, hanem a csapágyairól, meg a penicillinjéről híres, és a Hortobágyon akkora traktorok szántanak, hogy ha Rózsa Sándor meglátná, ijedtében leesne a lováról. A nagy változásokat leírni kevés egypár sor, azokat látni kellene. Szóval: Debrecenbe kéne menni . . .

Hatszáz év egy város életében is magas kor, illik hát felköszönteni az ünnepeltet. Nos, kedves öreg Debrecen, kívánunk hatszáz éves születésnapodon hosszú, békés, boldog — fiatalságot.

Fülöp György

Női dolgok

Vasvári Anna most megjelent kötetéből

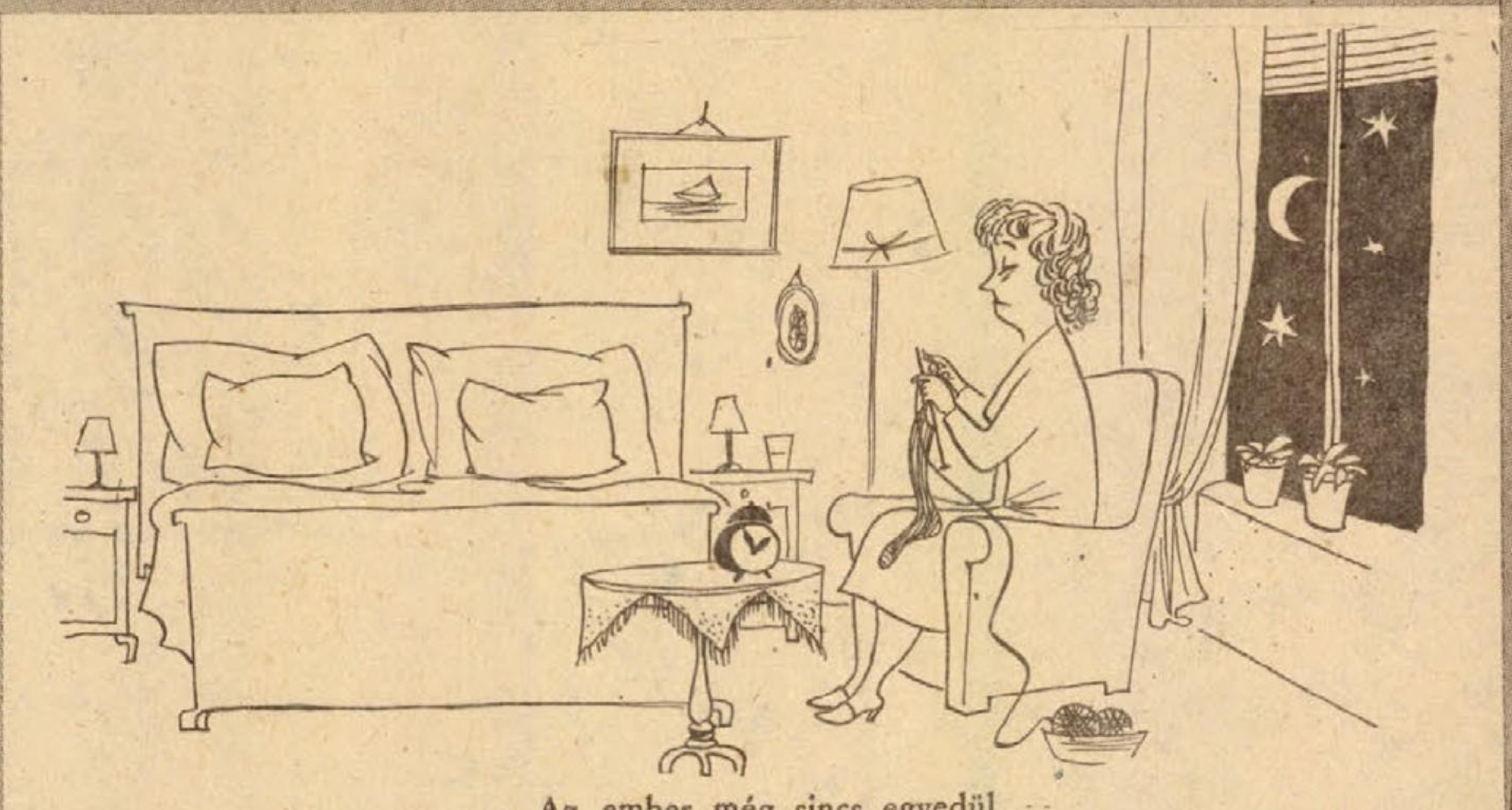

– Az ember még sincs egyedül . . .

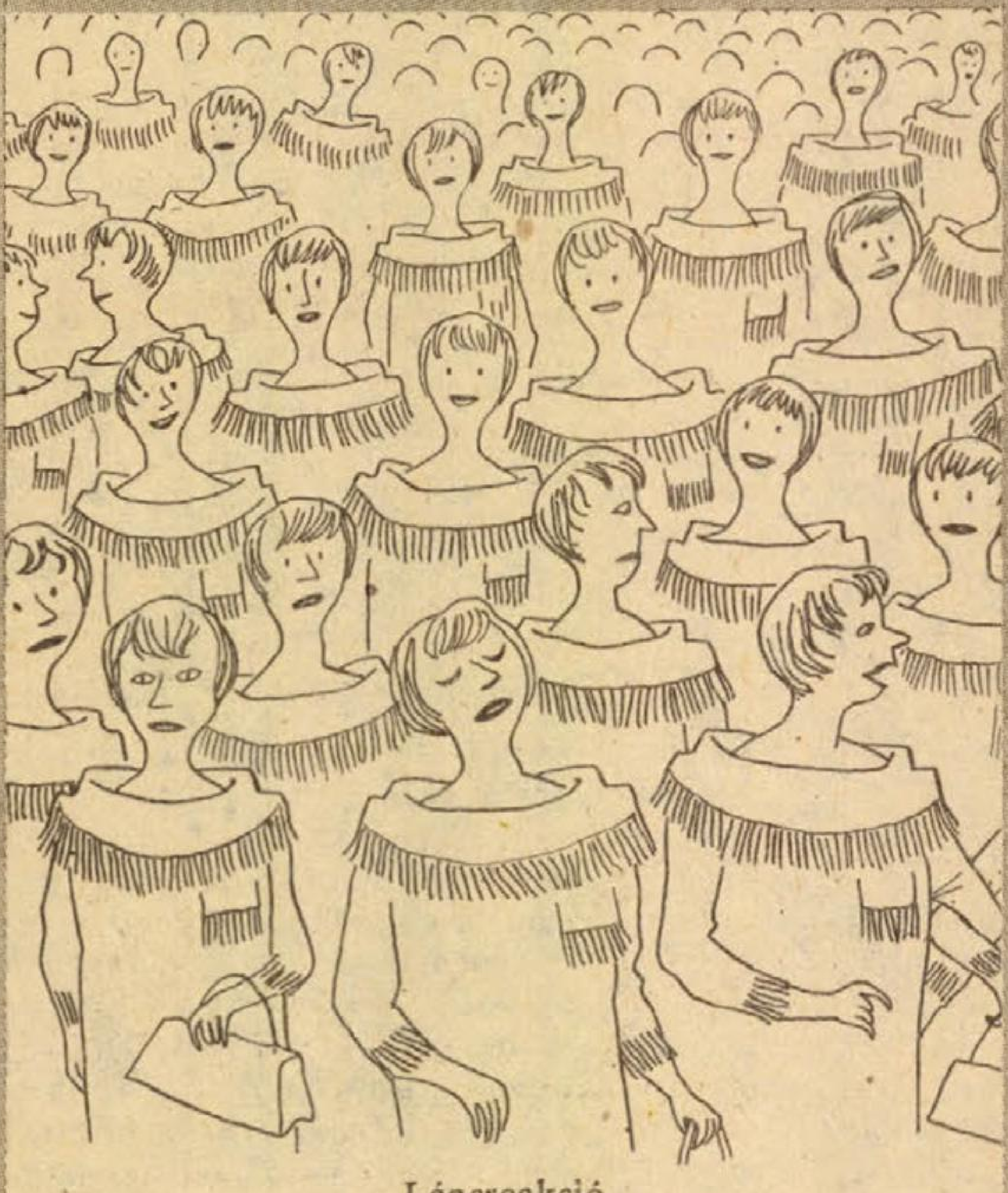

Láncreakció

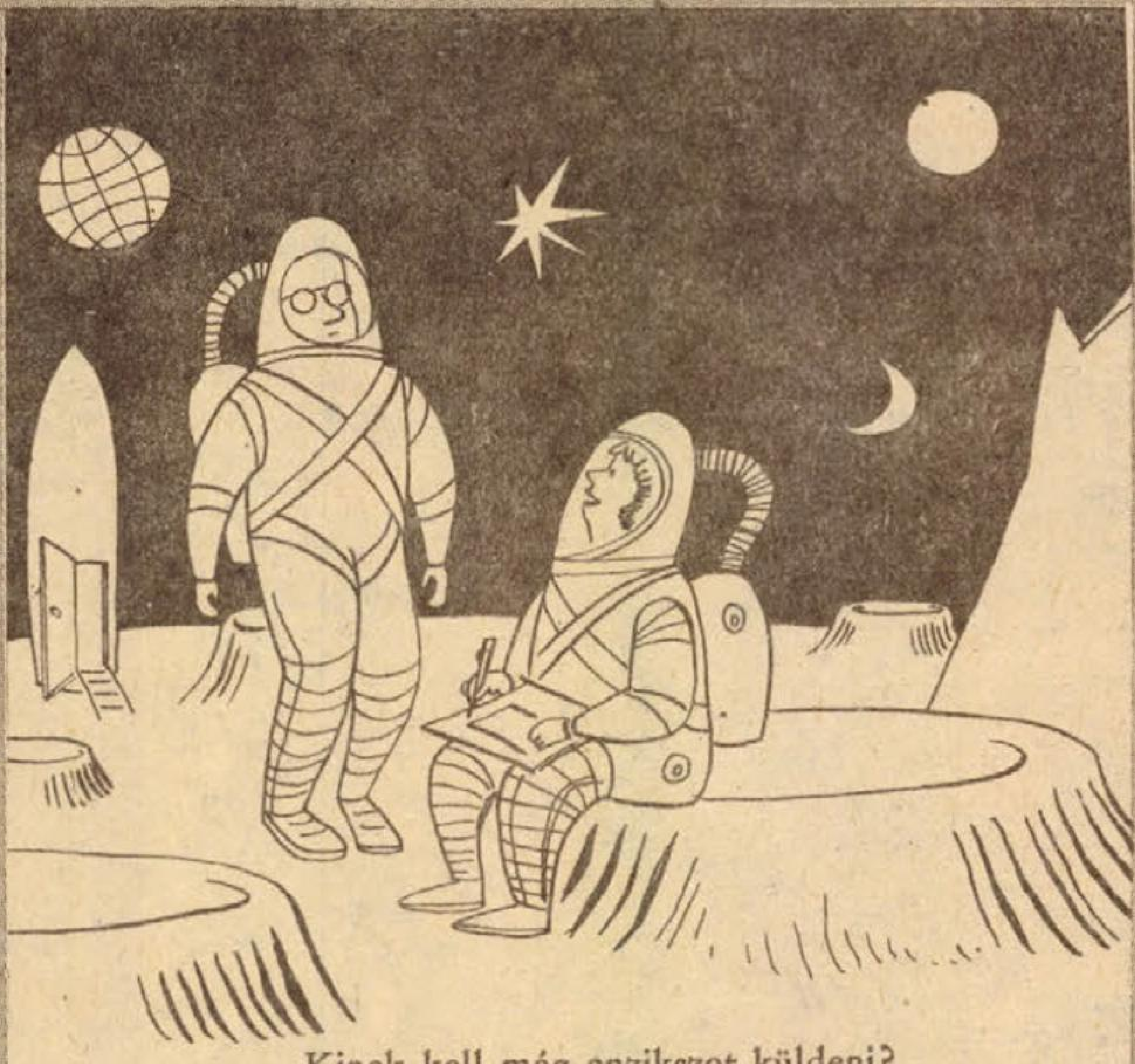

– Kinek kell még anzikszot küldeni?

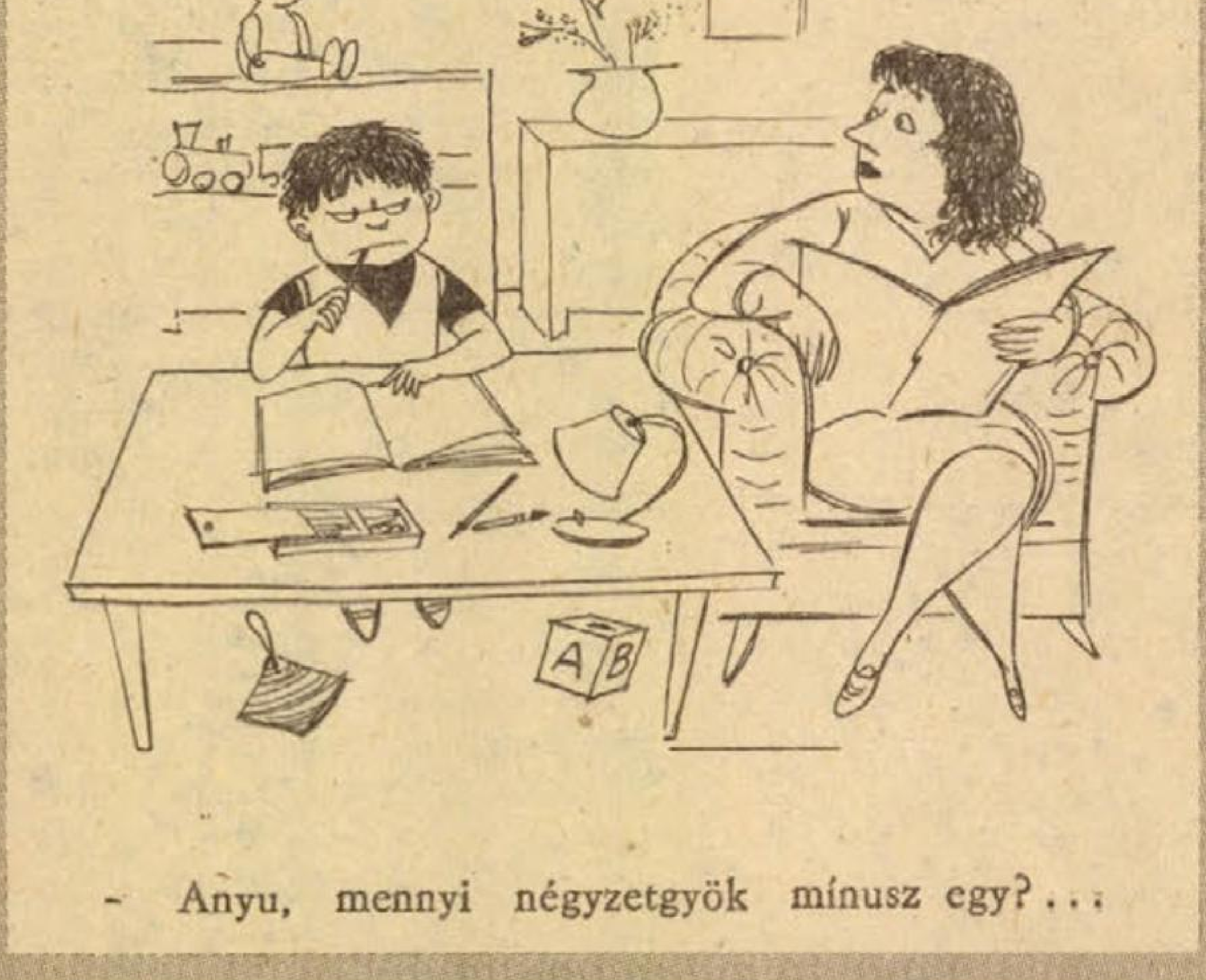

– Anyu, mennyi négyzetgyök mínusz egy? . . .

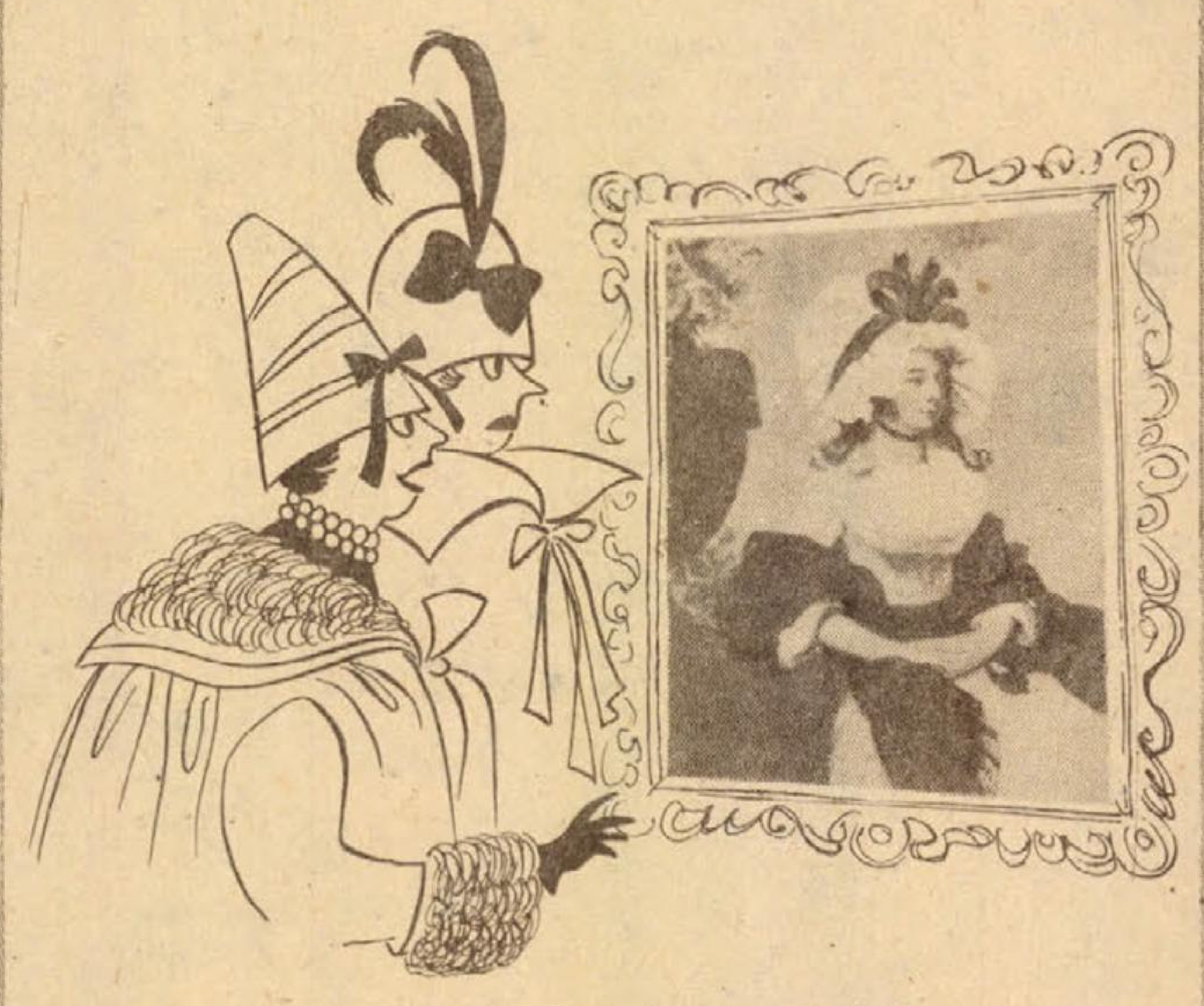

– Hogy lehetett ilyen kalapot viselni?

Ég a dzsungel

Toncz Tibor rajza

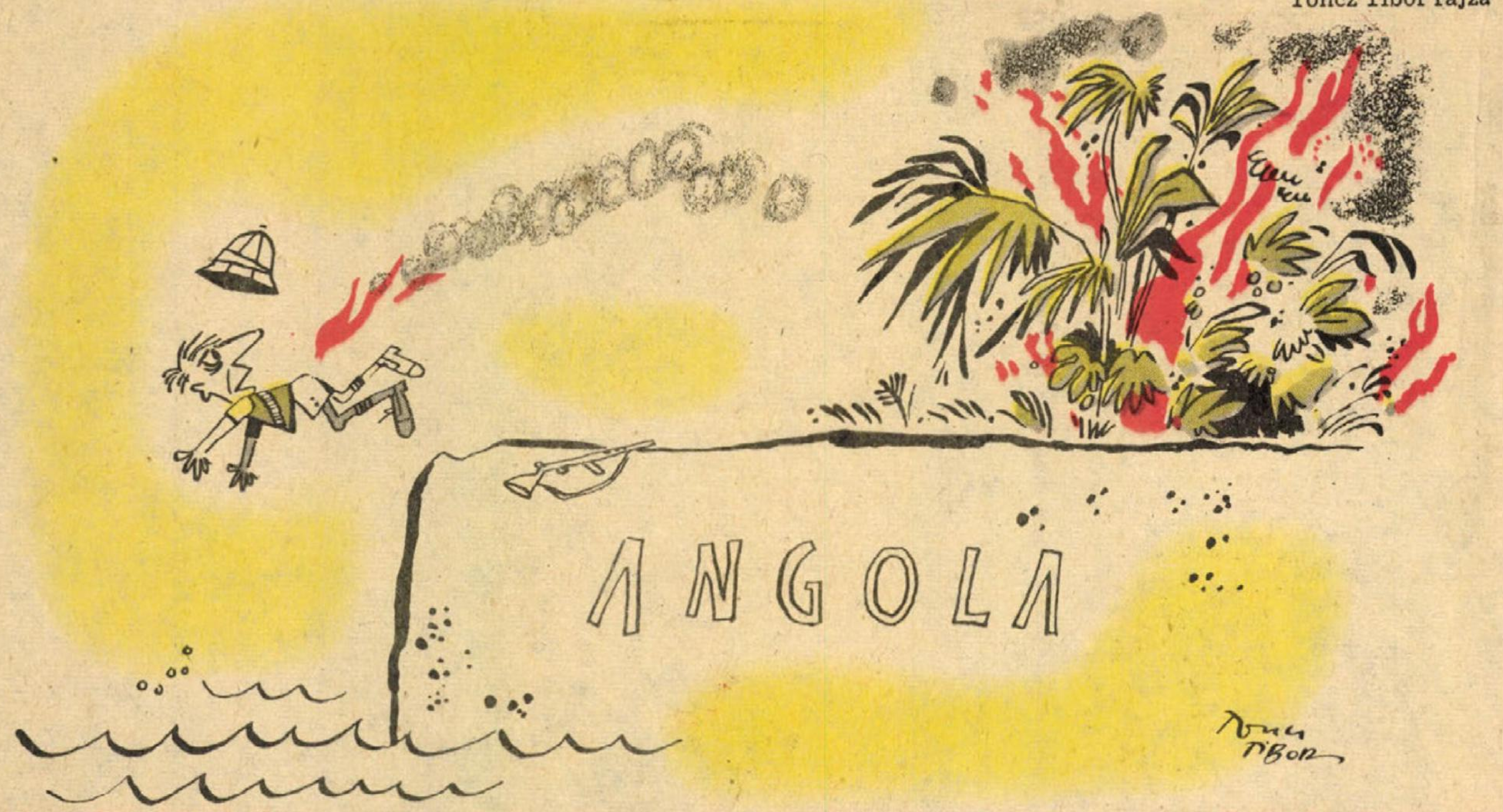

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

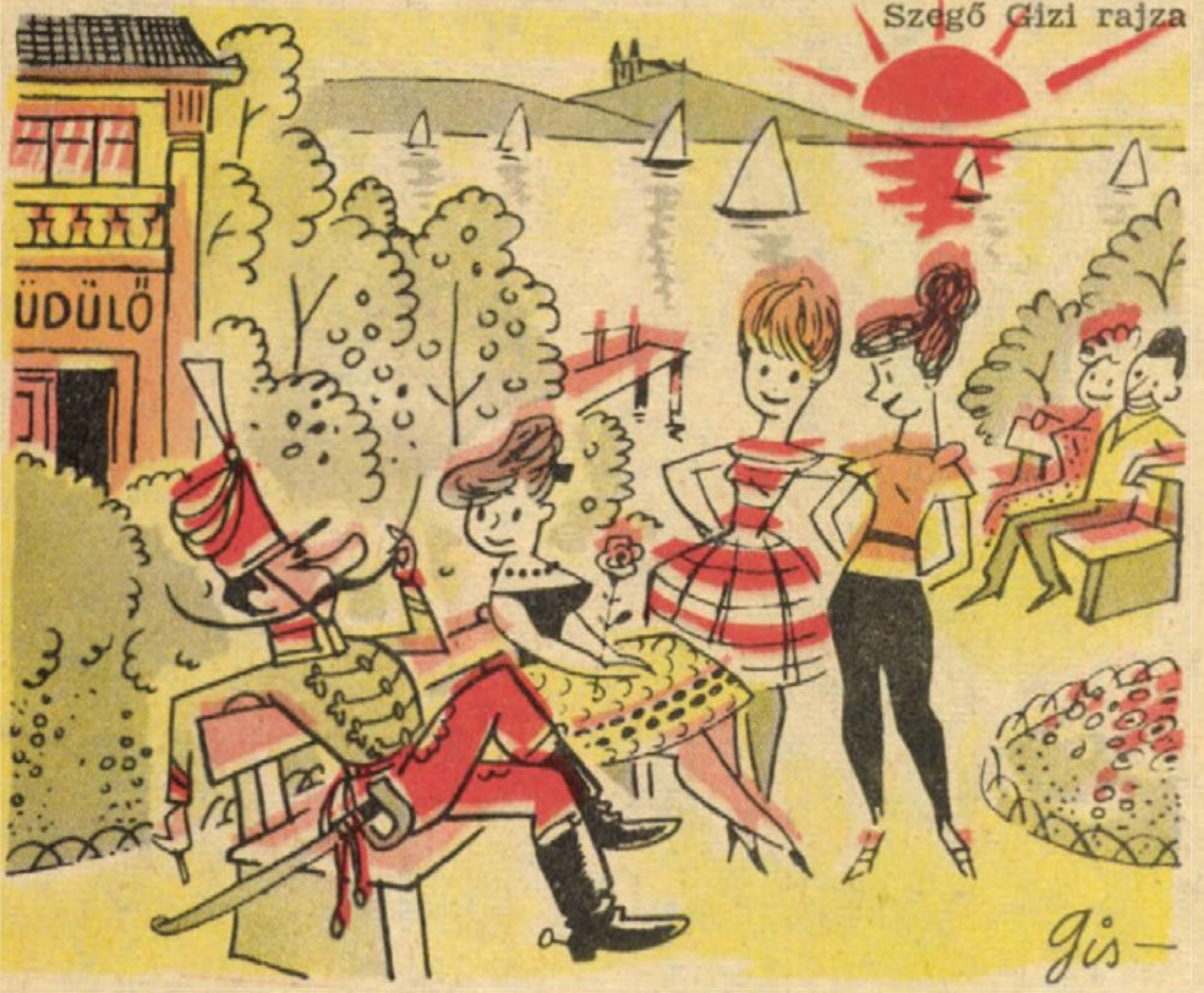

– Nőtlen vagyok...

Gyermeknyomor

Mészáros András rajza

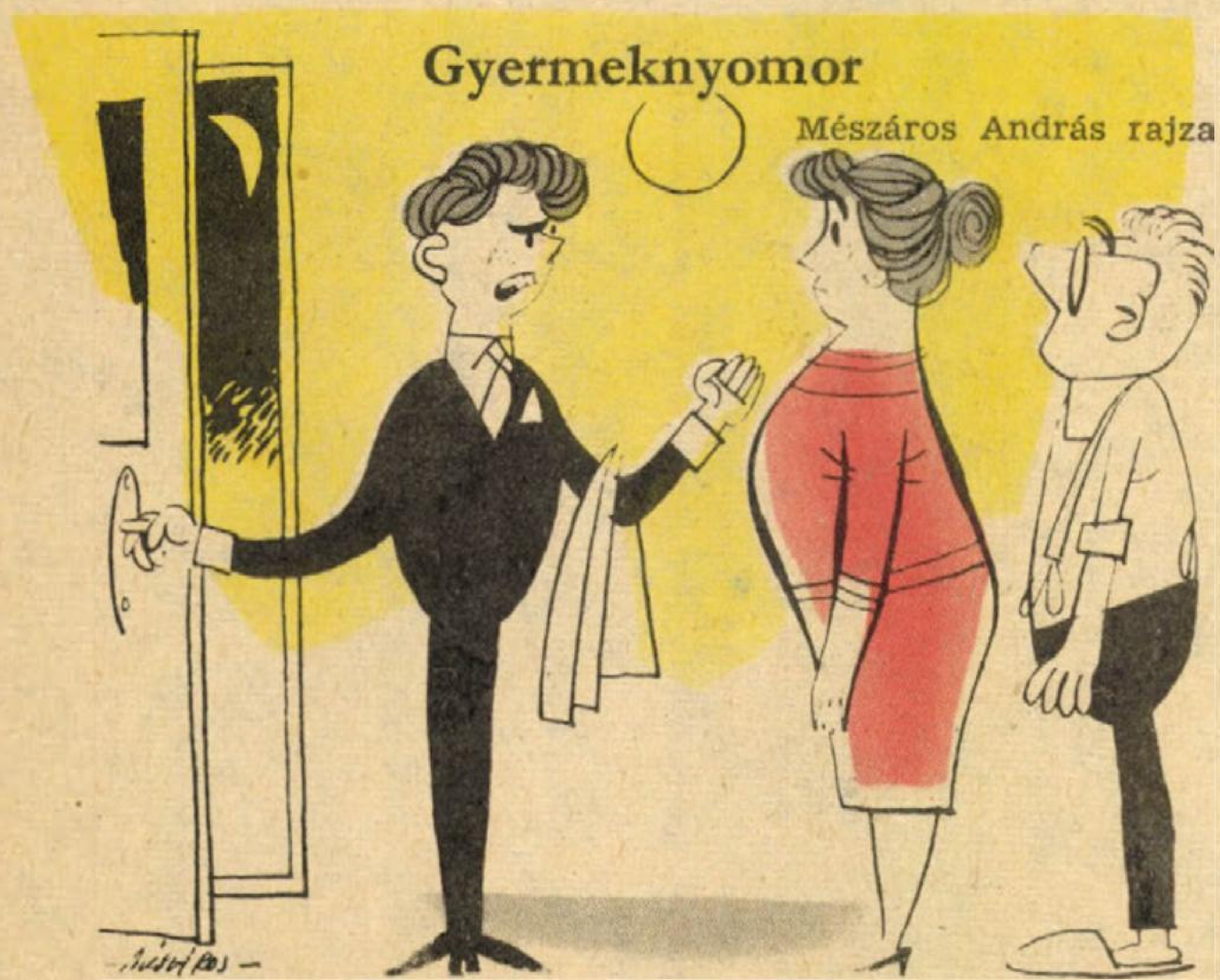

– Már tizenhat éves elmúltam, de még egy nyomorult kocsit sem vettetek nekem!...

Fénykép a lapban

— Látom, már megint kijöttek az újságírók hozzánk, vajon kivel beszélgetnek, kit fotóznak le a műhelyben? Biztos Tusák Flórát. Mert, hogy ő jobban termel, meg kevesebb a selejtje. Nagy valami, akárki tudna annyit termelni, ha kicsit is odafigyelne. De hát érdemes-e gürcölni, hogy megjelenjen két sor az emberről, meg egy kép az újságban? Engem úgysem vennének le, mégha jól is dolgoznék, nekik Töce Mihályné nem elég csinos és mosolygós, mert én jól tudom, azon van a hangsúly, a dolgozó csinos és mosolygós legyen a munkapad mellett, azt ábrázolja a felvétel, márpedig, ha valaki már nem a legfiatalabb, akkor kiteheti a tüdejit, úgysem kerül a lapba. Hát én nem gürizem halálra magam, az sem izgat ha selejtet gyártok, igazán nem izgat, hogy belekerüljek a lapba.

— Tessék, mit mondtam, Tusák Flóra előtt álltak meg. Már mosolyog is, fésüli a haját, még rúzst is ken a szájára a szemérmetlen perszóna. Pedig hiába teszi, ismerem én az ilyen újságképeket. Olyan elmosódottak, hogy nem lehet megkülönböztetni, fejet ábrázol-e a kép, vagy alkonyatot a Tiszánál. Meg különben is, ki olvassa az újságot? Megjelenik belőle pár száz példány, az emberek elolvassák belőle a sportot, aztán belecsomagolják a tízórait. Meg nem is jó, ha valakiről írnak benne, nyomban a szájukra veszik a többiek, hogy ilyen felfuvalkodott, meg cifrálkodó.

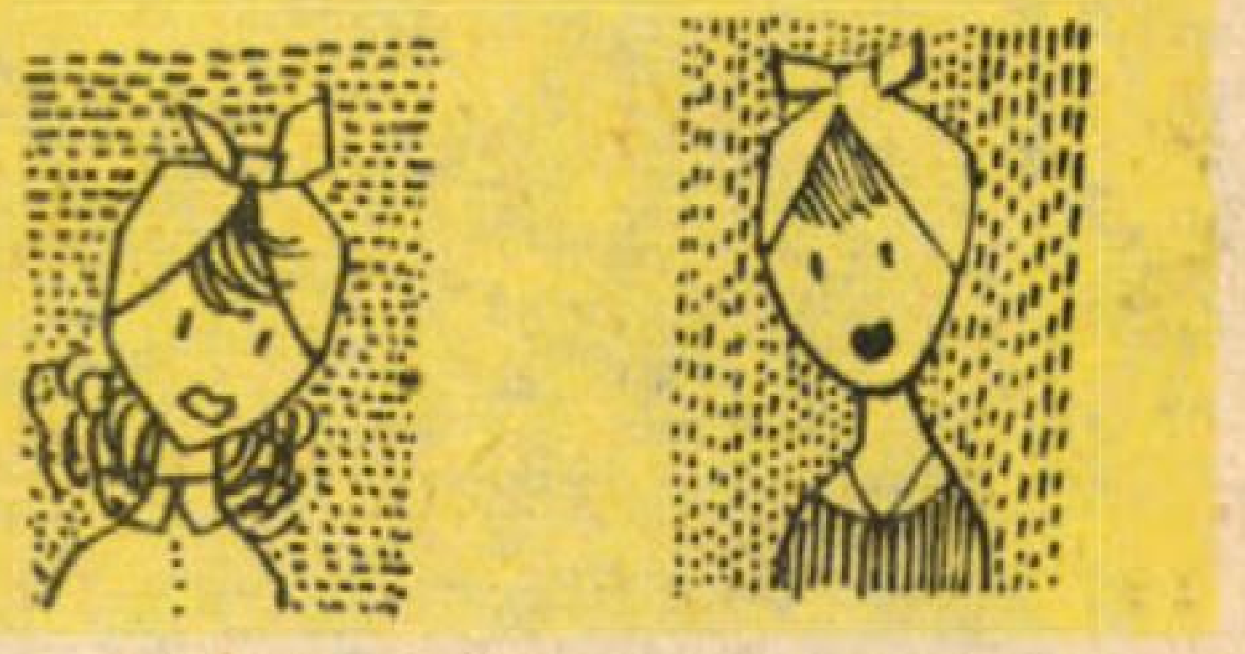

Fújják fel az egészet, Tusák Flórával együtt!

— Hogy micsoda?!... Hogy idejöttek hozzám?!... Hogy rám mutogat a művezető, és engem is fotóznak?... Jaj, hol a fésűm, egy csöpp rúzs a számra, várjanak már. Hát ez igazán megtiszteltetés. Hiába, ezek rájöttek, nemcsak egy üres széplány-fej kell a lapba, hanem a rejtett szépségű asszony képe is, aki titokban nagyon is jól dolgozik. És milyen nagy dolog, hogy megjelenik a képem. Az ilyen újságfelvétel százszor jobban sikerül, mint egy fotográfus képe. És istenem, egy ilyen lap biztosan megjelenik vagy félmillió példányban, és mindenki láthatja majd a képem. Mert ezt a lapot elolvassák átol cettig, sőt még sokáig elteszik, hogy legyen mit böngészni benne. És akkor, évek után is olvashatják majd, hogy Töce Mihályné milyen jól dolgozott. Ezt a megtiszteltetést!

*

És másnap megjelent a lapban két fénykép, pársoros aláírással. Az egyik Tusák Flórát ábrázolta, aki az üzem legjobb dolgozója, a másik Töce Mihálynét, aki a legtöbb selejtet gyártja...

Tardos Péter

Tragikus történet

Varnai György rajza

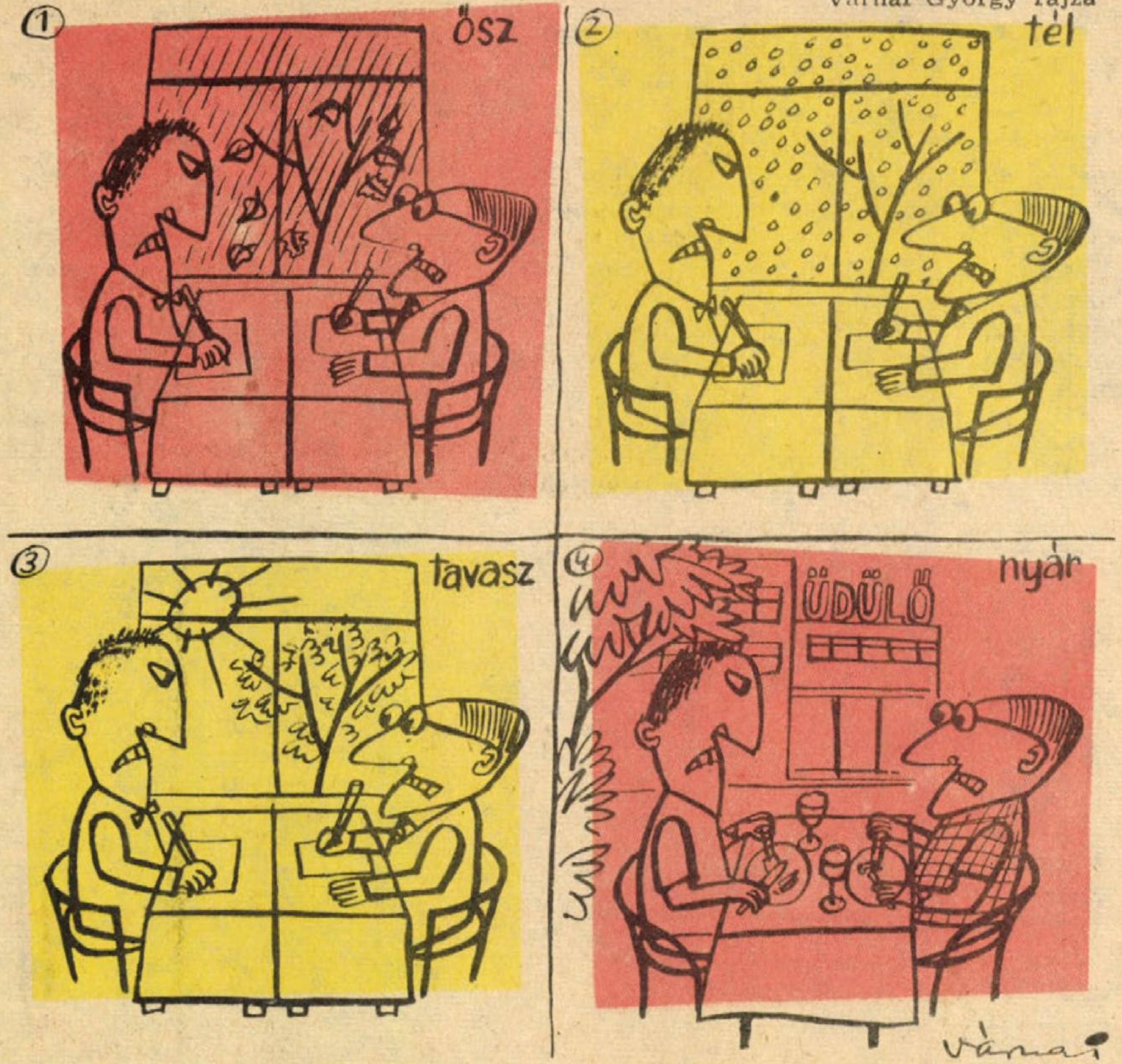

Szabály, az szabály!

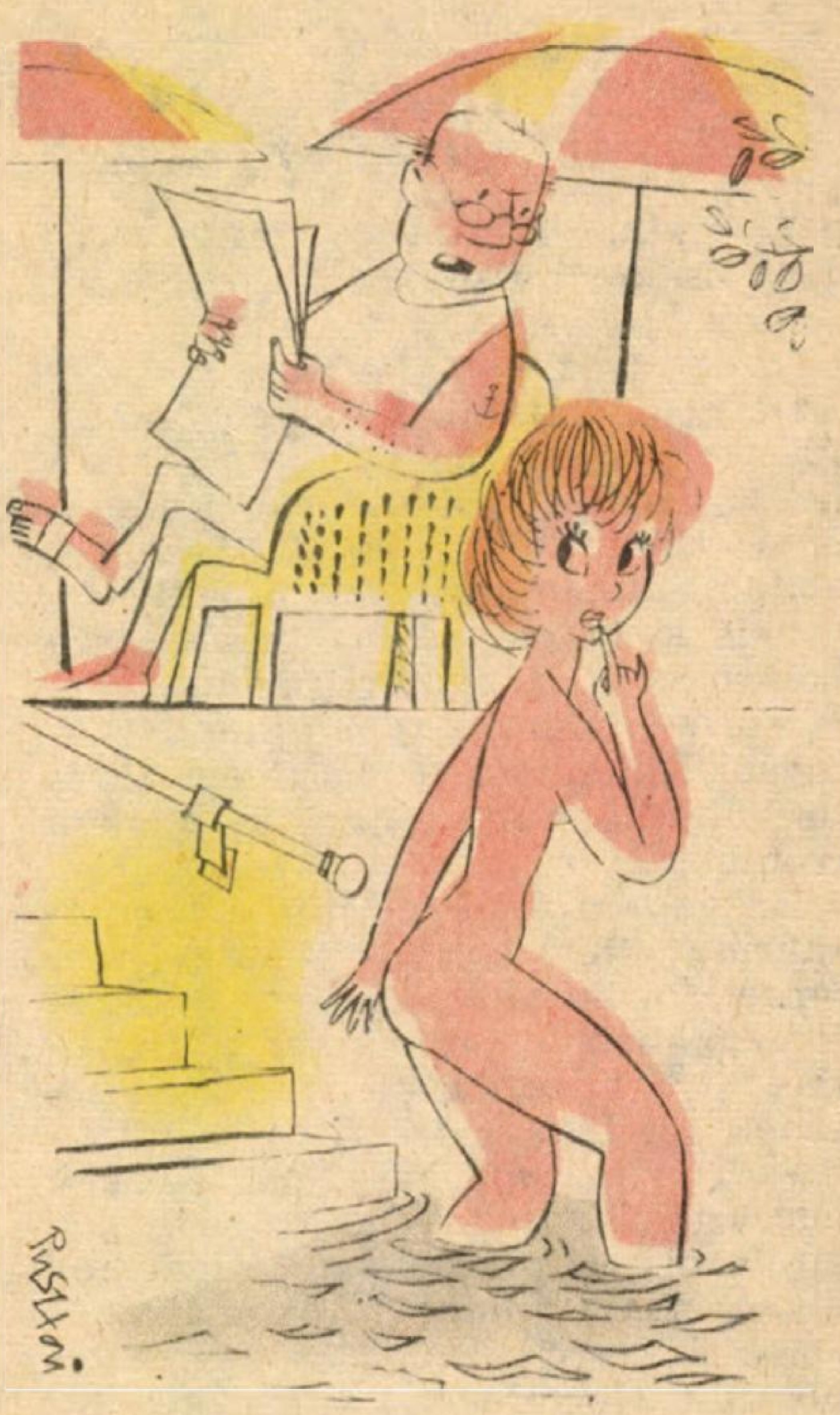

– Kisasszony! Fürdősapka nélkül tilos a vízbe menni!

Pesti tudósítónktól

Ujabb pesti szórakozás: a definició-játék. Néhány elrettentő példa:

Mi a túlzás? Ha nemcsak a lift, hanem a lépcső is elromlik.

Mi az előrelátás? Ha valaki a Holdra is kiterjeszteti az útlevelét.

Mi a szemtelenség? Ha a gyújtogató tüzet kér.

Mi a szerencse? Ha valakit mentőautó gázol el.

OLVASTAM a „Kortárs"-ban E. Fehér Pál cikkét, amelyben a cikkíró nem tekinti felemelőnek az alkotóra nézve, ha az illetőt elhalmozzák megrendelésekkel. „Kénytelenek vagyunk megjegyezni: a múló időben — hogy a jelent ne is említsük! — sokakat elhalmoztak rendelésekkel, s azok teljesítették is megrendelőik kívánságát." Teljesen egyetértek a cikkíróval. Magam sem értem, hogyan vetemedhetett arra Verdi, hogy megrendelésre alkosson, s például az Aidával teljesítse a megrendelő, a khedive kívánságát. De Michelangelo, Mozart, Beethoven, Bartók, Horatius, Molière és még sokar mások is pirulva olvasnák az elítélő fricskát, s méiy megrendeléssel gyakorolnának önkritikát. Igényes művész nem megrendelésre alkot, hanem ellenállhatatlan lelki kényszer hatása alatt, ami minden mástól eltekintve még enyhítő körülmény is.

VAN EGY öreg barátom, aki minden újságot betűről betűre elolvas, de fogalma sincs róla, hogy mit olvasott. Ő ugyanis nem a cikkek tartalmára kíváncsi, hanem sajtóhibákra vadászik. Valósággal megremeg a gyönyörűségtől, ha talál egyet. Ezeket gyűjti, mint a skalpokat. Példáját egyre többen követik, s a „Ki mit gyűjt"-klubok tagjai a gyufacímkéken és szalvétákon kívül már sajtóhibákat is gyűjtenek.

Ez a sajtóvadászat.

PÁRBESZÉD az irodalmi kávéházban:

— Olvasom, hogy bemutatják a darabodat.

— Csak akkor hiszem el, ha már megbukott.

f. l.

Igazi gavallér

Mészáros András rajza

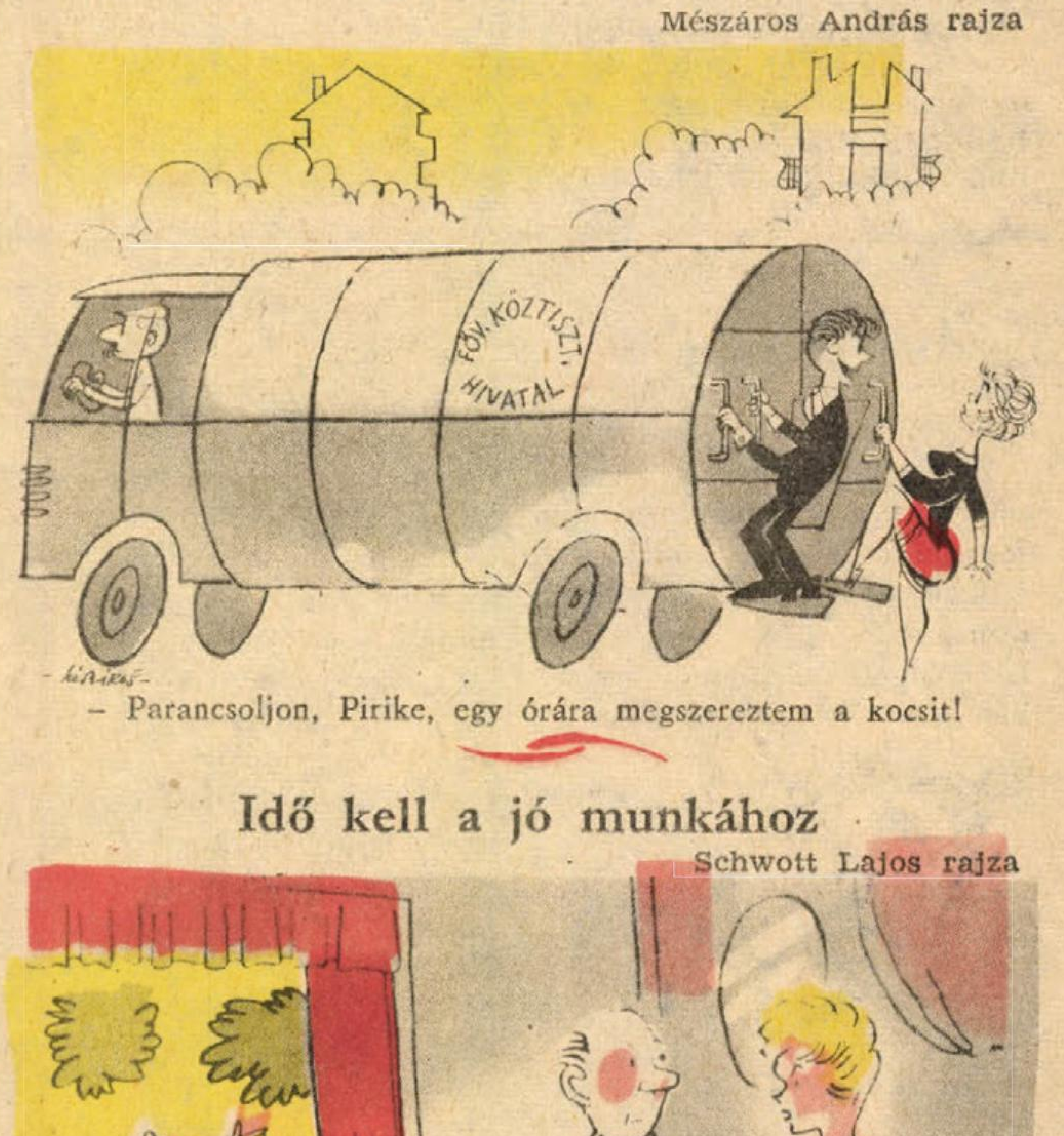

– Parancsoljon, Pirike, egy órára megszereztem a kocsit!

Idő kell a jó munkához

Schwott Lajos rajza

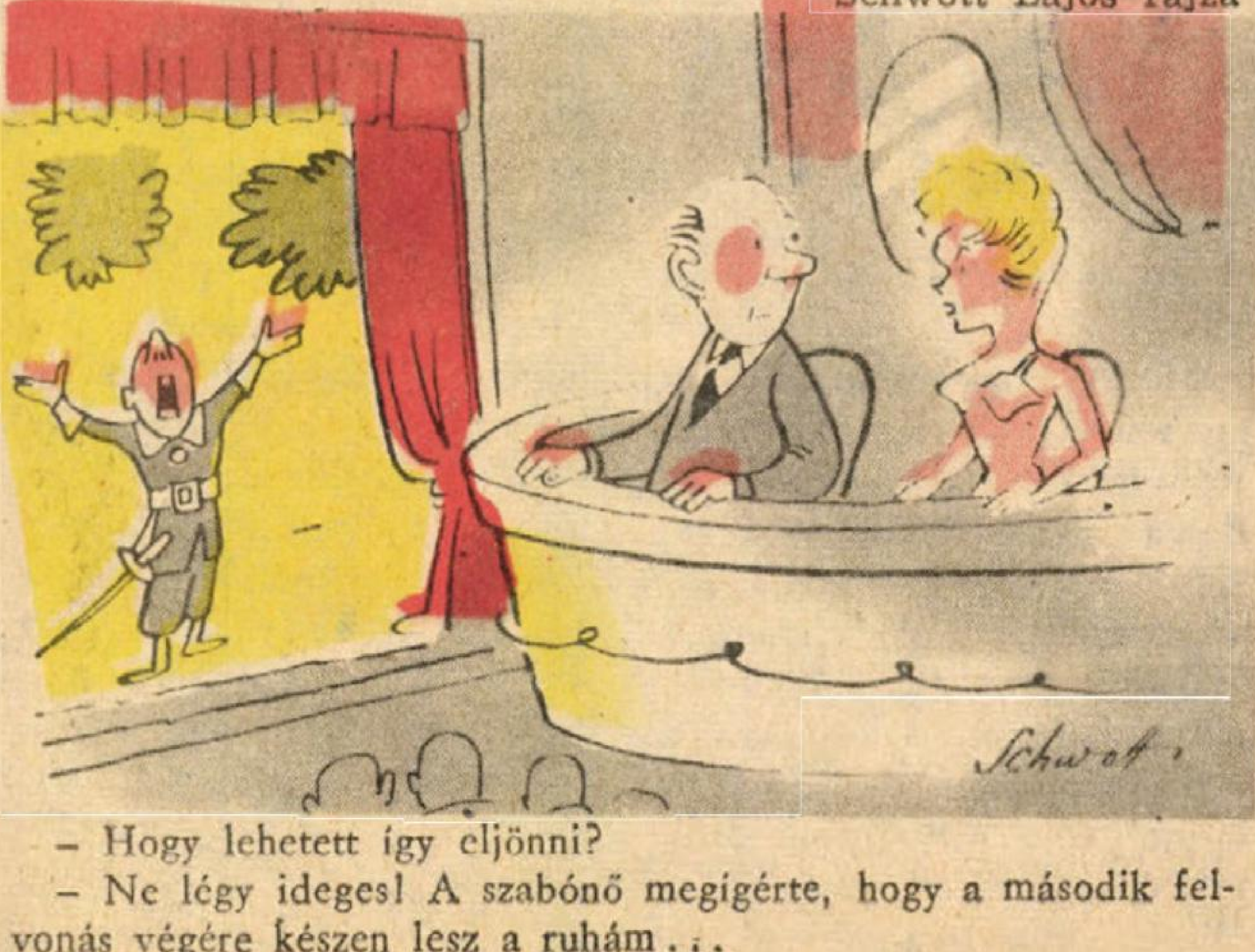

– Hogy lehetett így eljönni?

– Ne légy ideges! A szabónő megígérte, hogy a második felvonás végére készen lesz a ruhám . . .

A BRONTOZAURUSZ

A lexikon szerint a brontozaurusz nevű ősállat huszonkét méter hosszú volt.

Ez így igaz.

De nem volt mindig ilyen hosszú. Jól emlékszem rá, mert annak idején az Ősállat Nyilvántartó és Ellenőrző Központban, az ÖNYEK-nél voltam alkalmazásban, mint kőelő, vagyis könyvelő, de akkoriban még kőlapokra dolgoztunk. Havonta egyezred mammutot kaptam, mínusz lerágás. Különböző díjak fejében tíz-tizenöt kiló húst mindig lerágtak a csontokról.

Én vettem észre először a brontozauruszt. Nem lehetett több két méternél. Azonnal jelentettem a törzsfőnökömnek, és felhívtam a figyelmét erre az aggasztó jelenségre. A főnök azt felelte:

— Tudomásunk van róla. Valóban aggasztó jelenség, de azért nem kell eltúlozni a brontozauruszt, nem kell olyan nagy állatot csinálni belőle. Egyesek szerint már nyolc méter hosszú! Nevetséges! Erről üvöltés sincs. (Akkoriban ugyanis még nem tudtunk beszélni.) Beérkezett információk szerint a brontozaurusz ötven-hatvan centiméter hosszú, és a közeljövőben még rövidebb lesz. Gyíkokkal pedig nem foglalkozunk. Hová is jutnánk, ha minden gyíktól pánikba esnénk...

Megnyugodva távoztam.

Néhány ezer évvel később nyolc méteres brontozaurusz tűnt fel a környékünkön. Abban az időben én még mindig az ÖNYEK-nél dolgoztam, ugyanazért a mammut-fizetésért, mint azelőtt, de megígérték: majd ha fagy, vagyis a jégkorszakban előléptetnek. A nyolc méteres brontozaurusz megjelenését azonnal elmondtam az Öregnek, a törzsfőnökömnek. A következő választ kaptam:

— A kérdést ők is jól ismerik. Helyes, hogy felvetettem a brontozauruszt, de azért nem kell eltúlozni, nem kell nagy kérdést csinálni belőle. Egyesek szerint a brontozaurusz már tizenöt méter hosszú! Nevetséges! Erről makogás sincs! A brontozaurusz nevű mellékkérdés maximum három méter, de még ez is össze fog menni a mosásban. Nem érdemes tehát foglalkozni vele, mert a brontozaurusz, csak mellékállat, nem főállat, és főleg nem kell mindjárt pánikba esni...

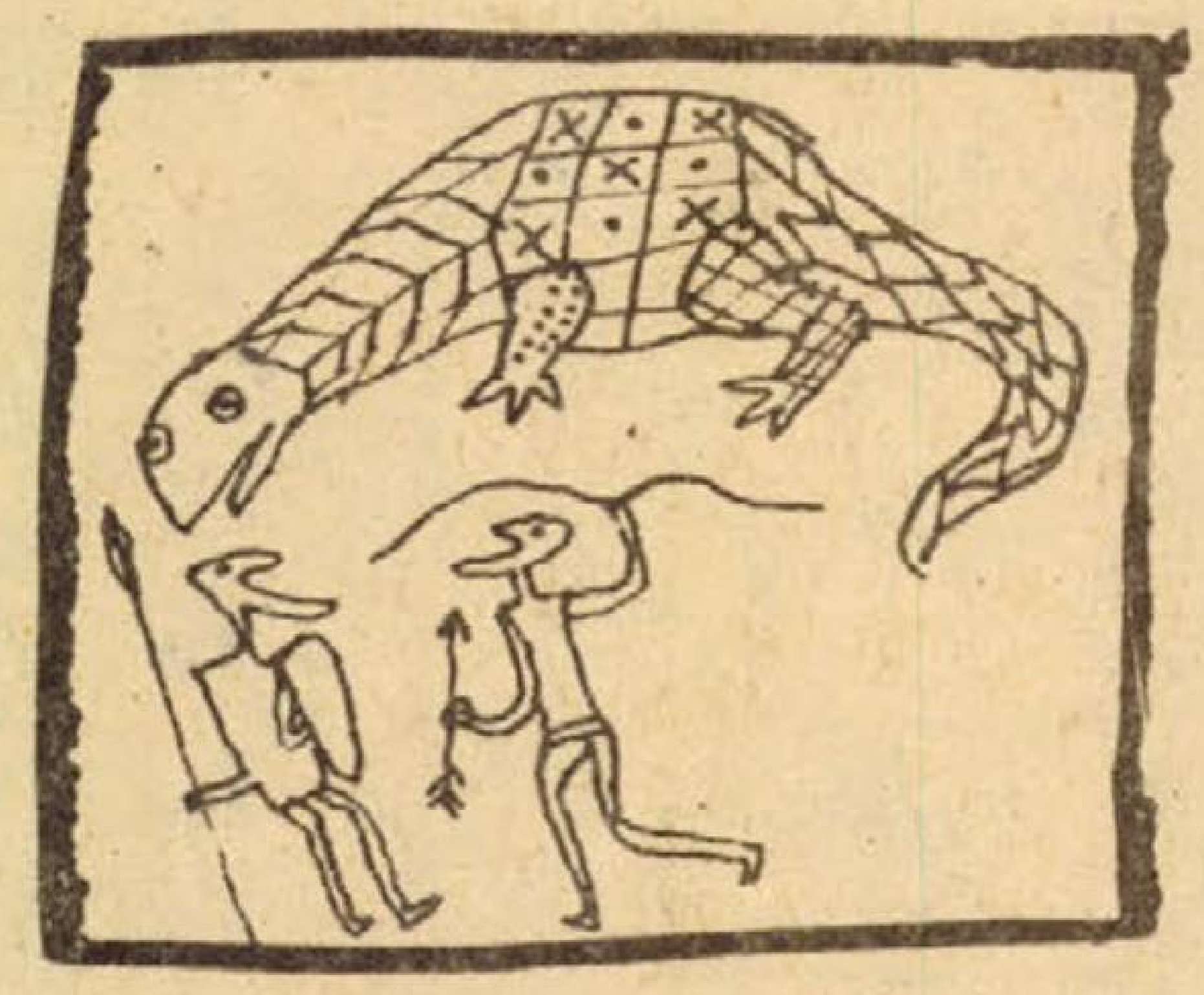

Megnyugodva távoztam. Én csak elmondtam az észrevételemet. A többi az ő dolguk...

Ismét eltelt néhány évezred. Az ÖNYEK egy másik, nagyob barlangba költözött. Rengeteg munkánk volt, még többet értekeztünk. Az értekezletek alatt állandóan firkáltunk, unalmunkban telerajzoltuk a barlangfalakat. Akkoriban már volt némi primitív kultúránk, megalapítottuk tehát a vállalati primitív-kultúrcsoportunkat. A fizetésem maradt a régi.

Egy szép napon megjelent a tizenöt méter hosszú brontozaurusz.

— Nem kell nagy feneket keríteni neki — mondta az ÖNYEK törzsfőnöke —, és főként nem kell eltúlozni a problémát. Egyesek szerint a brontozaurusz már huszonkét méter hosszú! Nevetséges! Kacagni való! Erről szó sincs! A probléma, a problozaurusz — a jelentések szerint — maximum nyolc méter, ha egyáltalában van annyi, és ha egyáltalában létezik. Aggodalomra nincs ok. Ha szükség lesz rá — egyelőre nincs szükség —, intézkedni fogunk, hogy a brontozaurusz ne legyen több, mint egy egész háromszázhetvenöt ezred méter. Nem kell tehát pánikba esni.

Megnyugodva távoztam. Én elmondtam, amit el akartam mondani.

Nem sokkal később megjelent a lexikonban is említett, huszonkét méter hosszú brontozaurusz. Ez az állat valószínűleg nem tudta, hogy kár olyan nagy ügyet csinálni magából.

Ez az óriás-brontozaurusz története.

Mikes György

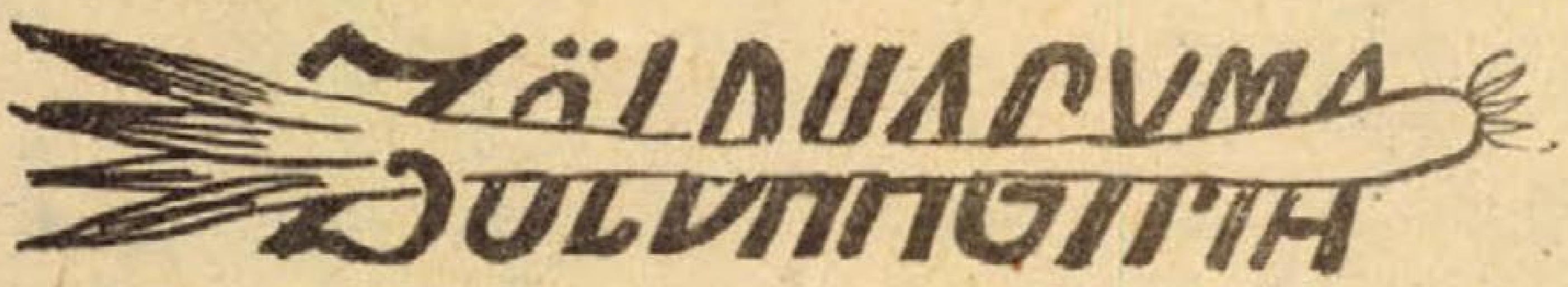

ZÖLDHAGYMA

Ma csupa kudarc érte a gyárban, csak visszautasításban volt része.

Zajecz szaktárs mogorván megy át a konyhán, elfelejti fogadni a felesége köszönését. Különben is kissé feledékeny természetű, hát még ilyen lelkiállapotban! Benn a szobában dühösen vágja sarokba az esőköpenyét, és a tükör elé áll.

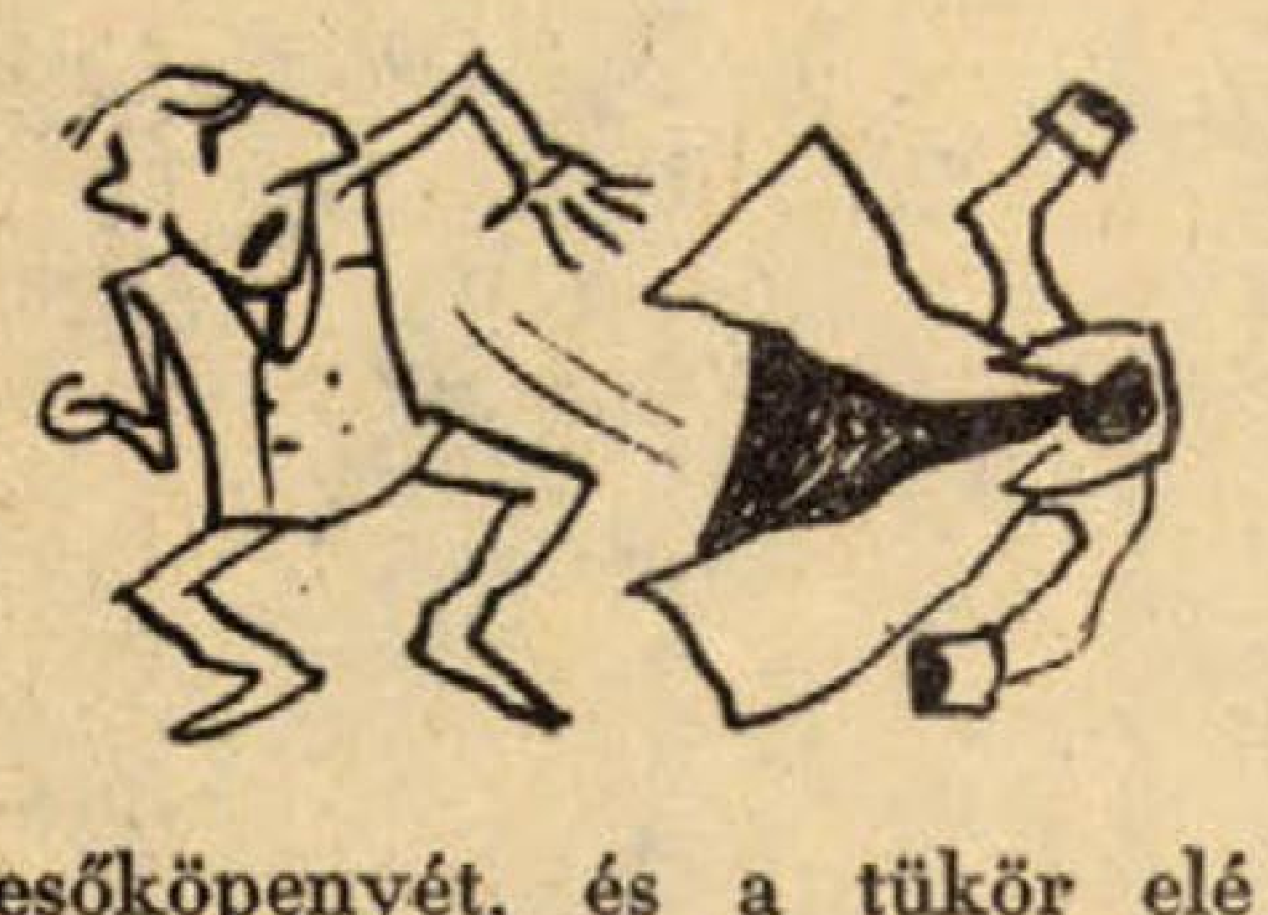

Mintha ma mindenki idegenkedve, sőt fintorogva elfordult volna tőle, akivel csak dolga akadt! Vajon miért? Egyszerűen peches napja volt, vagy mélyebb okai lehetnek?

Amint kezd kicsomagolni az aktatáskájából, és kezébe akad a nájlonzacskó, amiben a tízóraija volt, egyszerre eszébe jut valami. Hát persze! — és szinte megvidámodva csap homlokára. — Mindennek az az átkozott zöldhagyma az oka!

Mindennap két nagy csomót visz a tízóraijához, anynyira szereti.

De legalább ma lett volna annyi esze, annyi önuralma, hogy ne egyen zöldhagymát, ma, amikor annyi fontos ügyének akart a végére járni!

Hát persze, a zöldhagyma! No, akkor nincs semmi baj! — pattint az ujjával megkönnyebbülve, hogy megfejtette a rejtélyt. — Éppen tízórai után ment be a művezető irodájába:

— Mi járatban, Zajecz szaktárs? — emlékezik vissza pontosan a művezető szavaira.

— Elment tőlünk, a műhelyből egy asszony... — felelte ő erre — egy anyagmozgató, targoncás. Hát annak a helyébe én tudnék valakit... a sógornőm már régen szeretne bejutni a gyárba. Meghálálnám, ha a művezető szaktárs...

— Már van jelöltünk, Zajecz szaktárs — szakította félbe a művezető szinte mogorván —, átvesszük Koltainét a Bé-üzemből, ott most létszámcsökkentés van, éppen le akarják adni szegényt a munkaerőgazdálkodásnak...

— Hadd adják! Hiszen Koltainénak három gyereke van. Hol az egyik gyereke betegszik meg, hol a másik, aztán otthon maradozik miattuk. Tudja, hogy van ez! Ilyen nőkkel nem érdemes vesződni! — mondta ő, és igen, jól emlékszik, valószínűleg ekkor csapta meg a művezető orrát a hagymaszag, mert olyan megütközve nézett rá, hogy jobbnak látta elkotródni...

Nem sokkal később Marika, a csinos, fiatal takarítónő is szinte ellökte magától, amikor végre ma nyakába súgta ajánlatát.

Hát persze — elmélkedik tovább Zajecz szaktárs a tükör előtt —, a nők ki nem állhatják a hagymaszagot vallomás közben!

Meg úgy látszik — gondolja végig mai utolsó kudarcát is —, amidőn egyébként kifogástalan szakértelemmel fúrni kezdte Gerencsér szakit, a főmérnökhöz is túl közel hajolhatott, mert az is szó nélkül elfordult tőle...

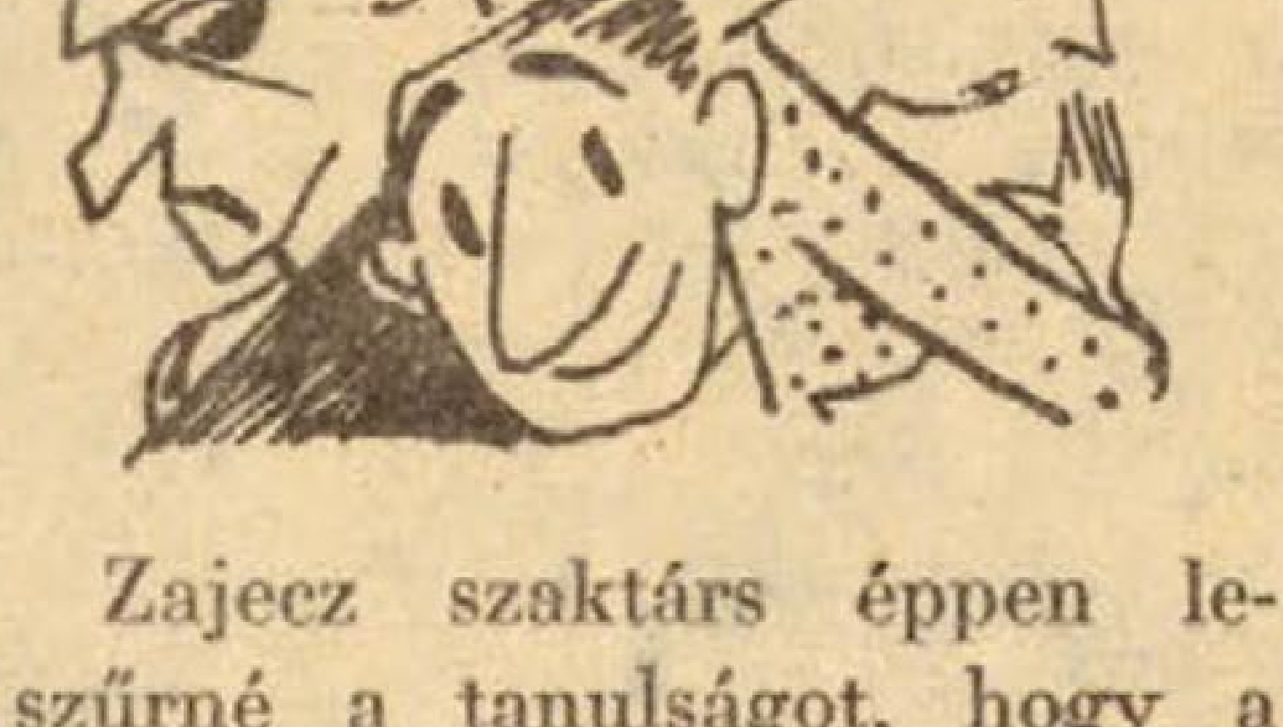

Zajecz szaktárs éppen leszűrné a tanulságot, hogy a hagymaszagú embertől elfordul a szocialista társadalom — amikor felesége belép a szobába:

— Ízlett a tízórai azért?

— Mi az, hogy „azért"? — kérdi a nagy szag-teoretikus.

— Máma itthon felejtetted a zöldhagymát...

Zajecz szaktárs értetlenül bámul tükörképére...

Dunai Ferenc

Vizsga-drukk

Le-fel jár az iskolában
A diri, az arca sápadt;
Kábultan tölt nappalokat,
És éberen éjszakákat.
Nincs pihenés, nincs megállás,
A munkában nincs zár-óra, —
Minősítés, statisztika,
S szónoklat az év-záróra . . .

Le-fel jár az osztályfőnök,
Szeme bágyadt, arca szürke.
Osztályából a gyengéket
— Végső harcra — már kiszűrte.
Látogatási naplóját
Kipótolta, átfésülte . . .
Be-bepislant a tükörbe:
Vizsgadrukktól megőszült-e?

Le-fel járnak a tanárok
Elszánt daccal, páncél-ingben.
Úgy érzik, hogy ellenség most
Mindenütt mindenki s minden.
A szülőknek csak ötös kell,
A gyereknek potyajegy kell;
Szörnyű a drukk, hogy megvív-e
Győztesen e seregekkel?

. . . S le-fel sétál a diákhad,
A strandon is vannak bőven.
Ki bolond a könyve mellett
Ülni ilyen jó időben?
A jegyet majd kerekítik,
Drukkolni hát nem kell másért,
Csak azért, hogy mit vesz majd a
Család — a jó tanulásért?

K. Tóth Lenke

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító arról beszél, hogy vannak, akik hírnév, mások pedig a boldog családi élet után szomjaznak.

Pistike jelentkezik:

– Tanító bácsi kérem, én mindig a hering után szomjazom.

*

Arisztid bemegy a trafikba és kér négy darab harmincfilléres bélyeget.

A trafikosnő le akar tépni egy ívről négy darabot, de Arisztid megfogja a nő kezét és így szól:

– Bocsánat, kérem, ezt, ezt, ezt.

Kicsit gondolkozik és a bélyegív közepére mutat:

– És talán ezt . . .

A békeangyal öröme

Gerő Sándor rajza

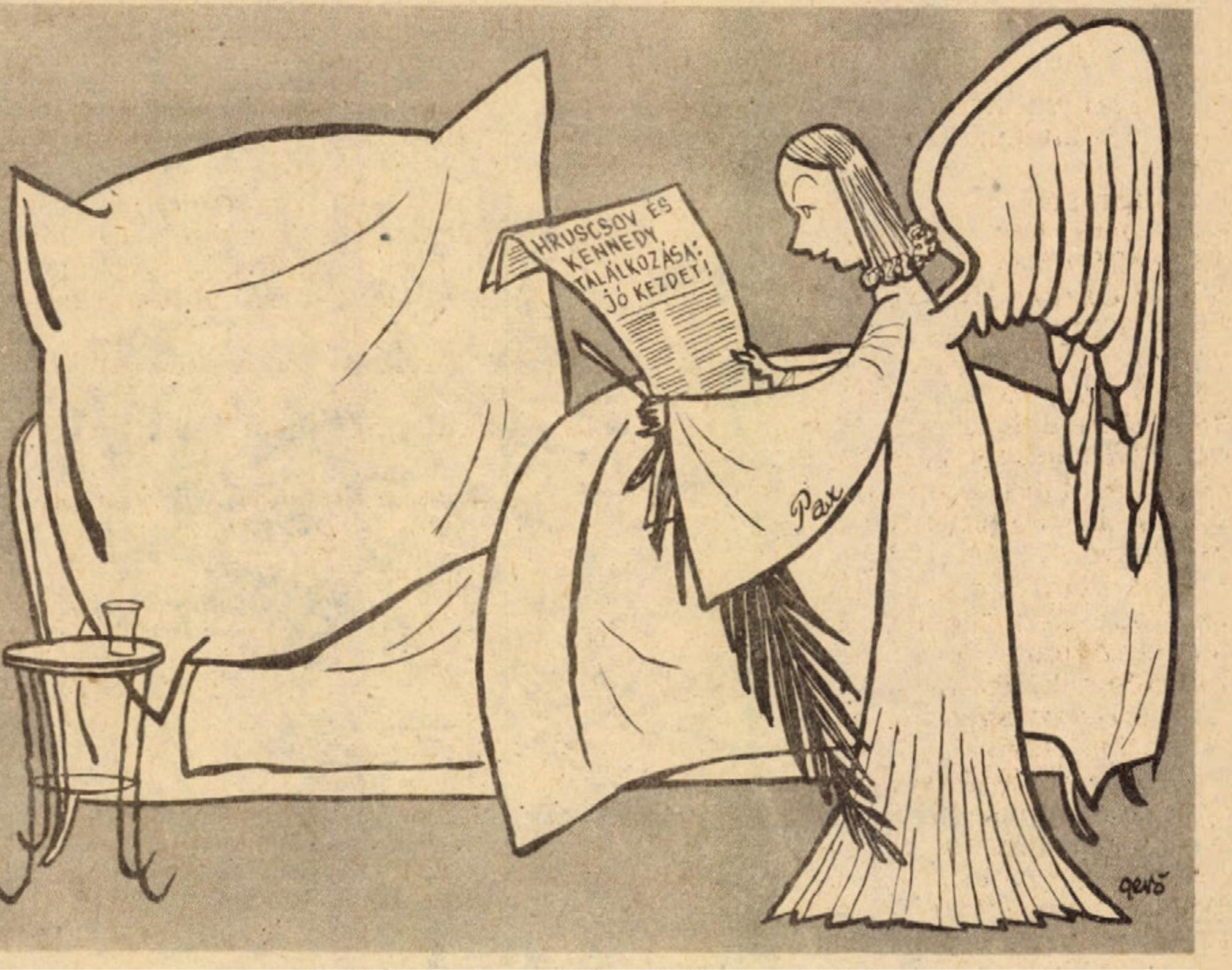
HRUSCSOV ÉS KENNEDY TALÁLKOZÁSA: JÓ KEZDET!
Pax
gerő

– Na, talán mégsem kell örökké inspekcióznom . . .

Korszerű gyerek

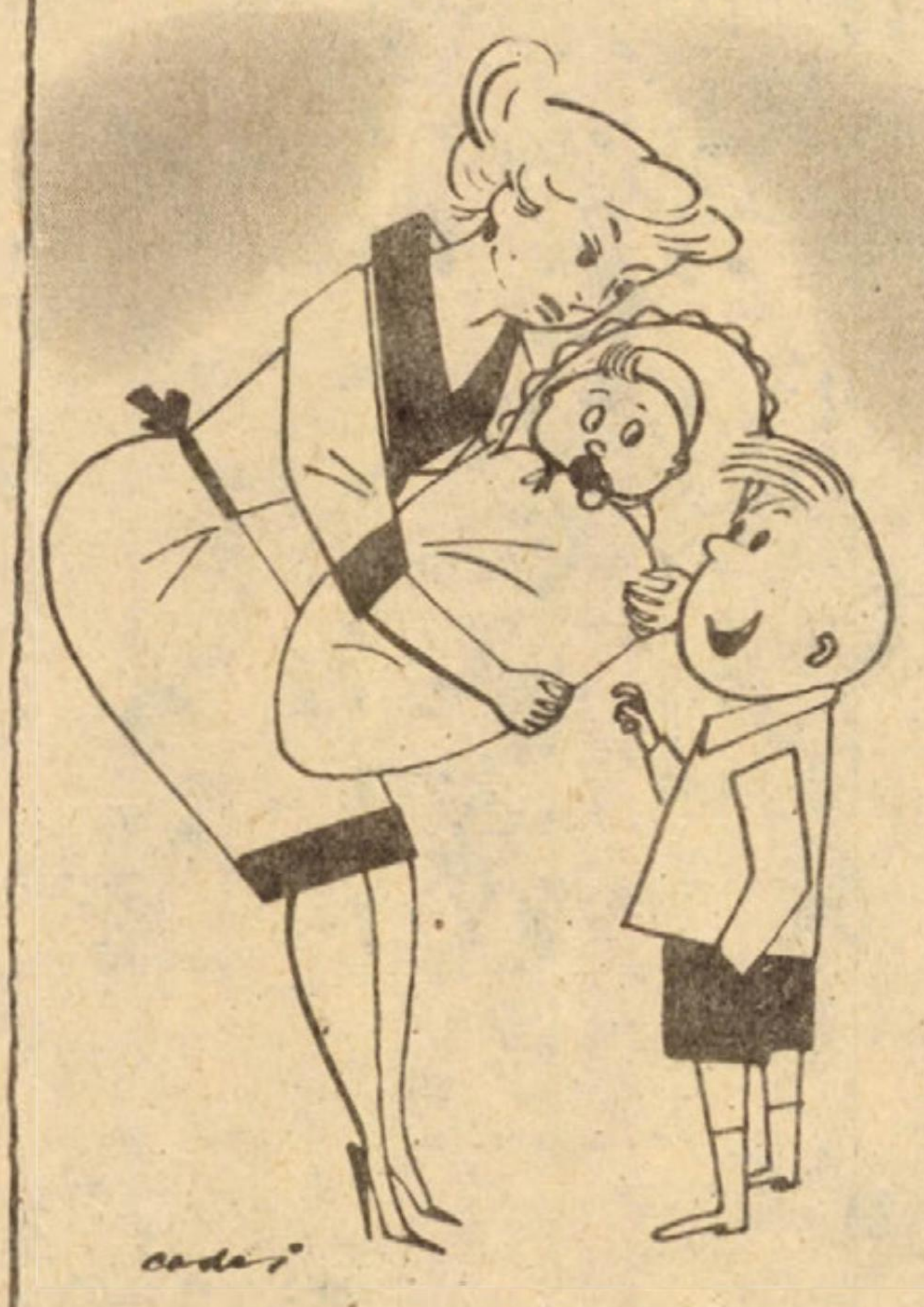

– Mit szólsz az öcsihez, Pisti?

– Az a kérdés, van-e hozzá pótalkatrész . . .

Szigorú feleség

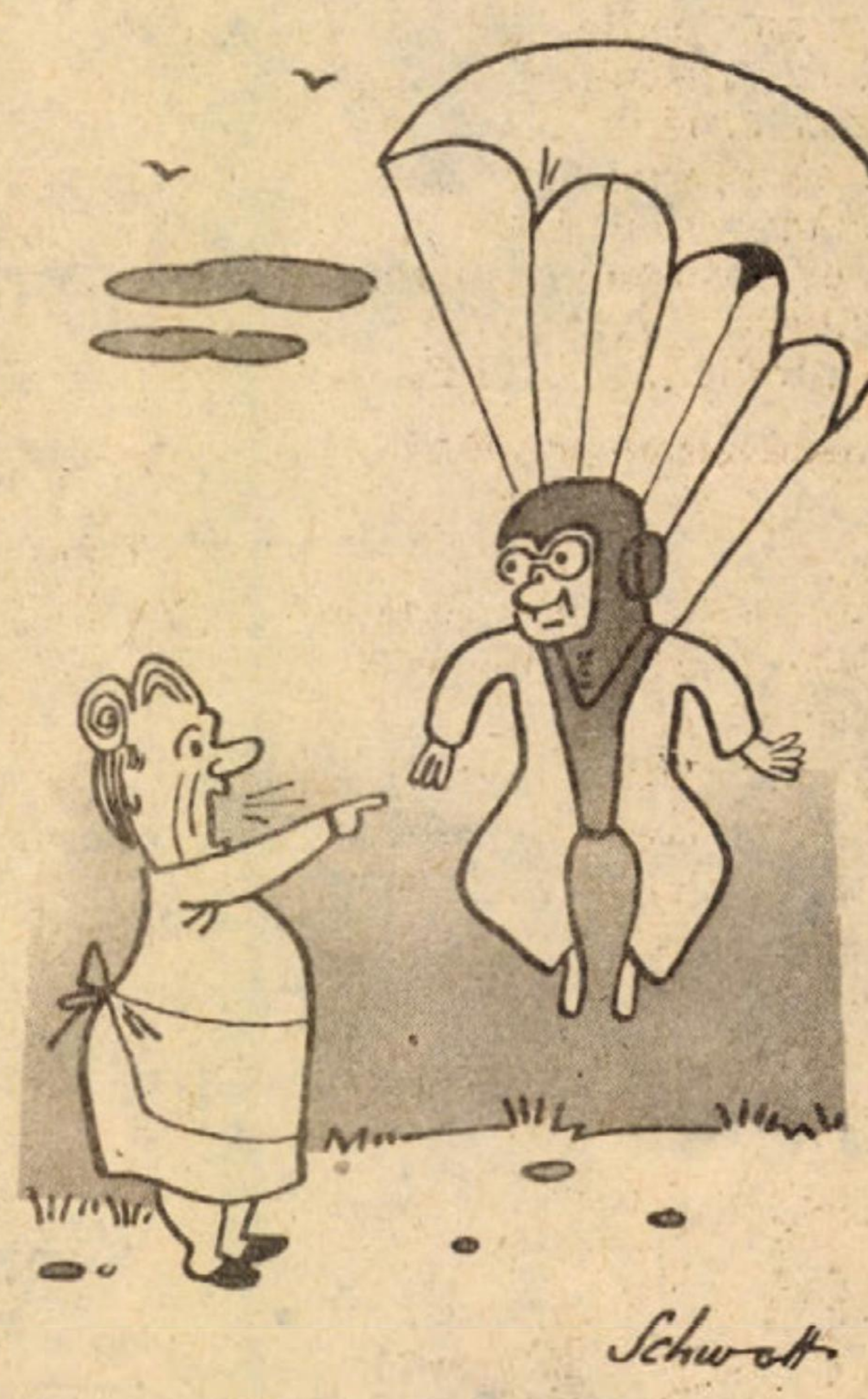

– Ilyenkor kell hazajönni?!!

Születésnap, 1961

Toncz Tibor rajza

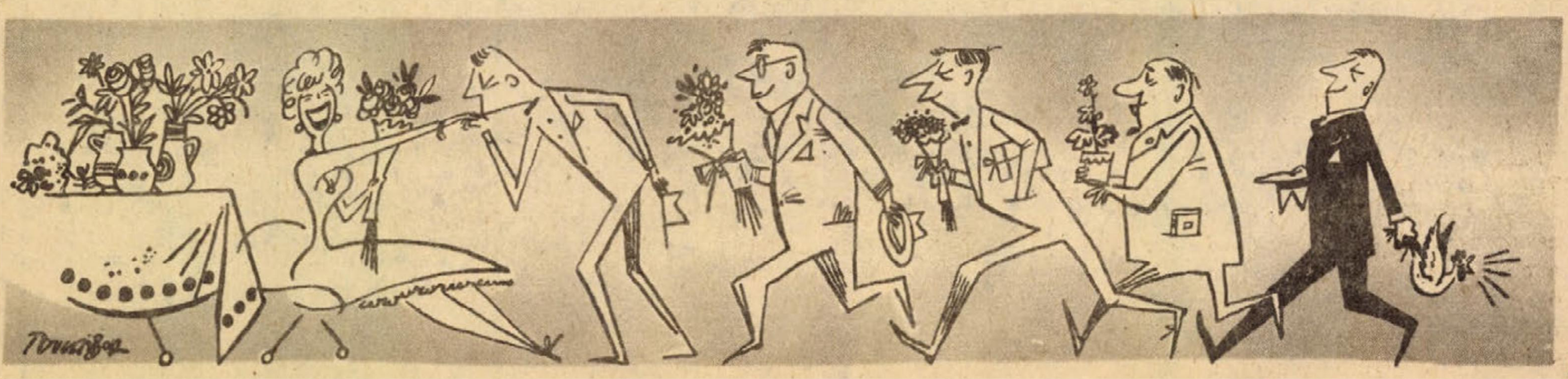

Optimista tragédia

Vasvári Anna rajza

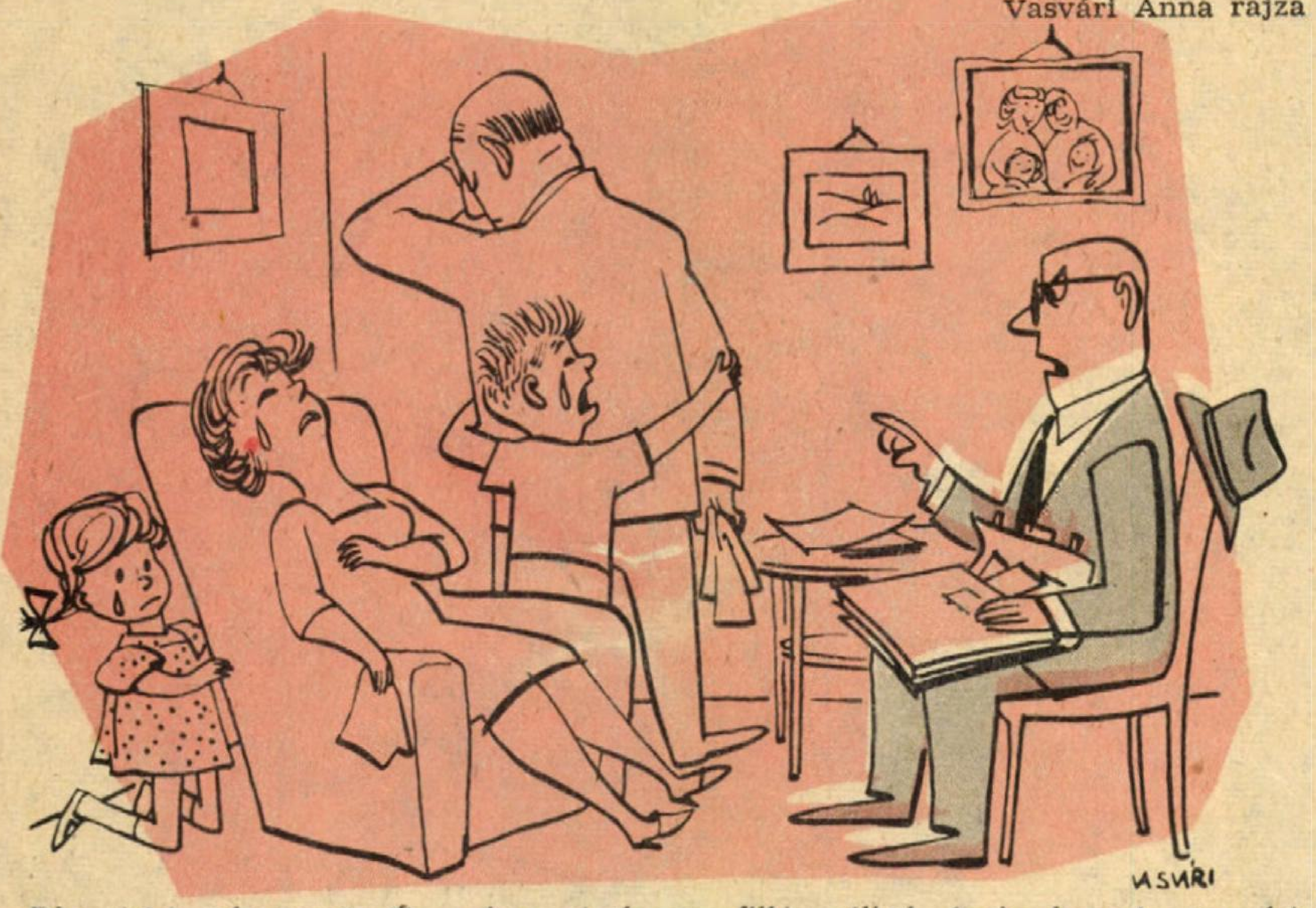

Biztosítási üzletszerző: És volna szívük egy fillér nélkül, árván hagyni ezt a két drága porontyot?! . . .

Hozzáértő előadó

Pusztai Pál rajza

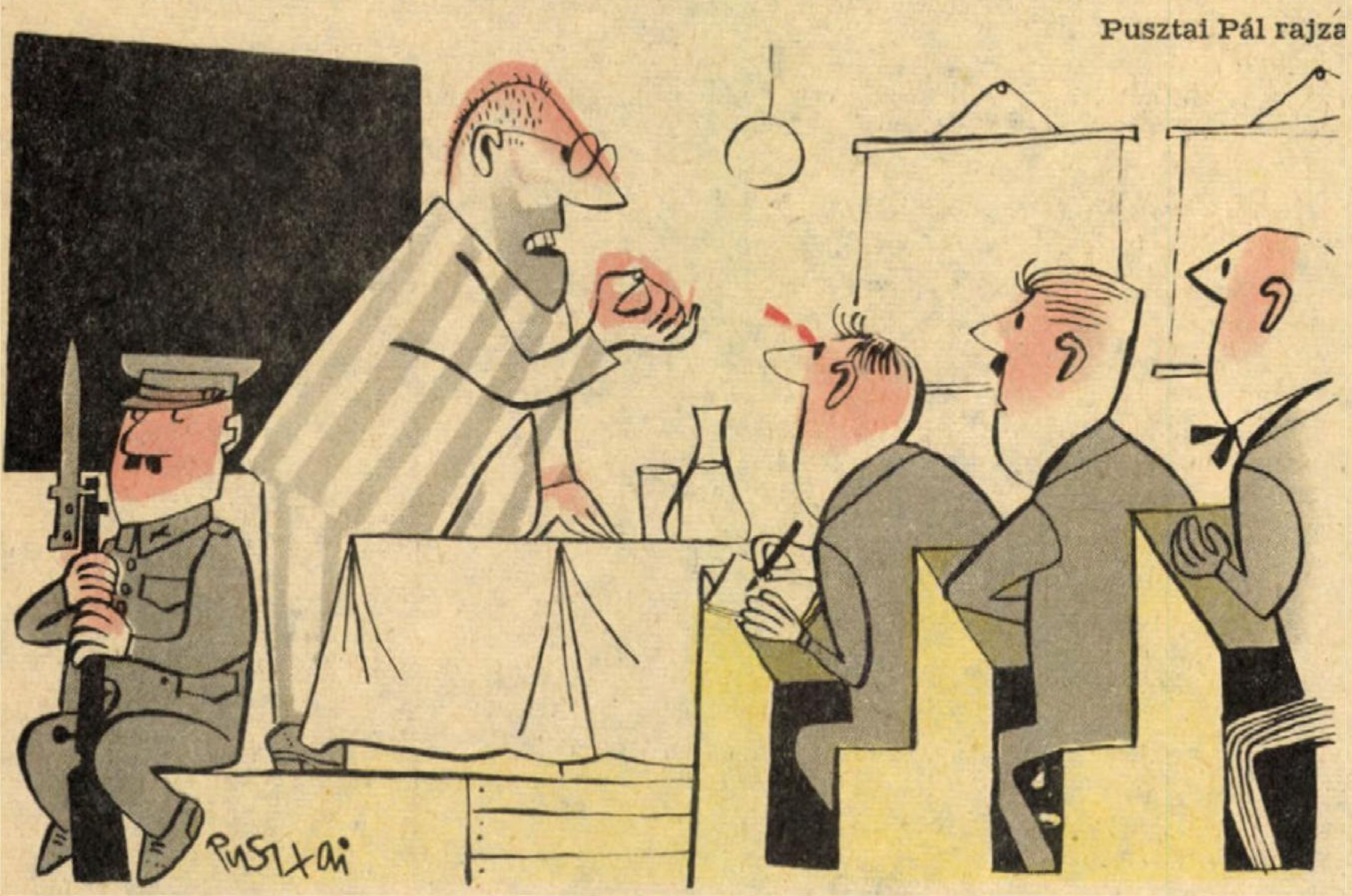

– Könyvelési manipulációk a következő módon leplezhetők le . . .

Őrangyal

Szegő Gizi rajza

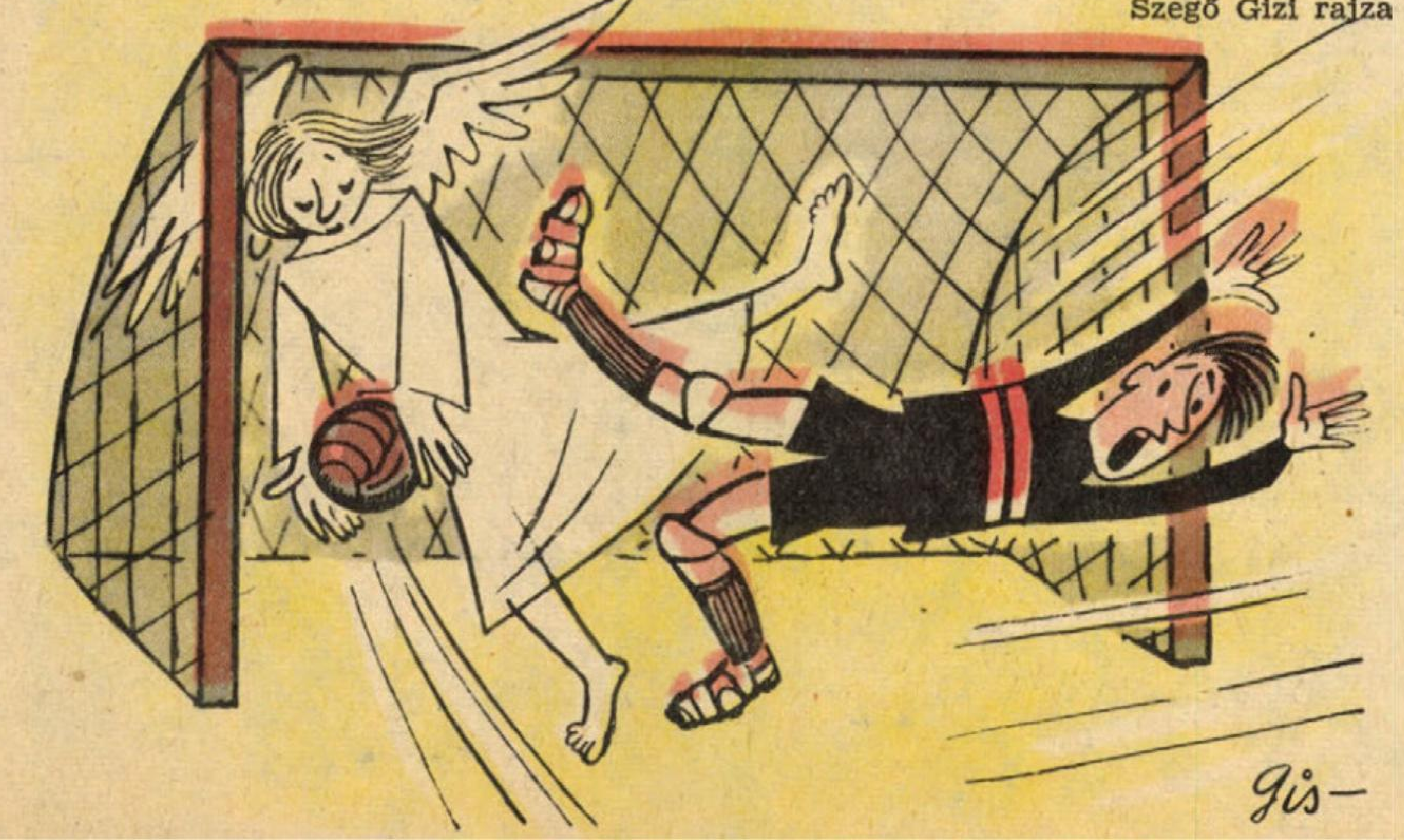

Kis beszélgetés Latabár Kálmánnal

— Jó napot, örülök, hogy látom, kedves művész úr. Hogy van?

— Nem panaszkodhatom. Nem is lenne értelme.

— Sajnos, nagyon ritkán filmezik.

Latabár szeme villámlik a monoklin keresztül:

— Ritkán? Mi az, hogy ritkán? Most öt éve is filmeztem. Mintha ma látnám! És ha akarom, ma is megnézhetem a filmemet! Ritkán! Miket ki nem találnak! Sok szegény magyar gyerek egyáltalában nem filmezik. Ismerek egyet, az már tíz éve nem filmezett, és ő maga nyolcéves. Néző is kell, kérem, nemcsak színész. Szép lenne, ha mindenki mindig csak filmezne! Mi lenne akkor az országból! Na! Ezt jól megmondtam! Ritkán! Hát ha éppen érdekli, most is filmezek. Vagyis nem most, hanem reggel nyolckor kezdek egy új filmet.

— Na, ennek igazán örülök . . . Végre fogunk látni egy új Latabár-filmet. Holnap kezdődnek a felvételek?

— Igen. Holnap.

— És mikor láthatjuk a filmet? Meddig tartanak a felvételek?

— Hát ha szép idő lesz, akkor délre készen leszek.

— Délre? Fél nap az egész? Milyen filmről van szó?

— Holnap egy mai tárgyú reklámfilmben játszom.

K. P.

E heti hirdetésünk

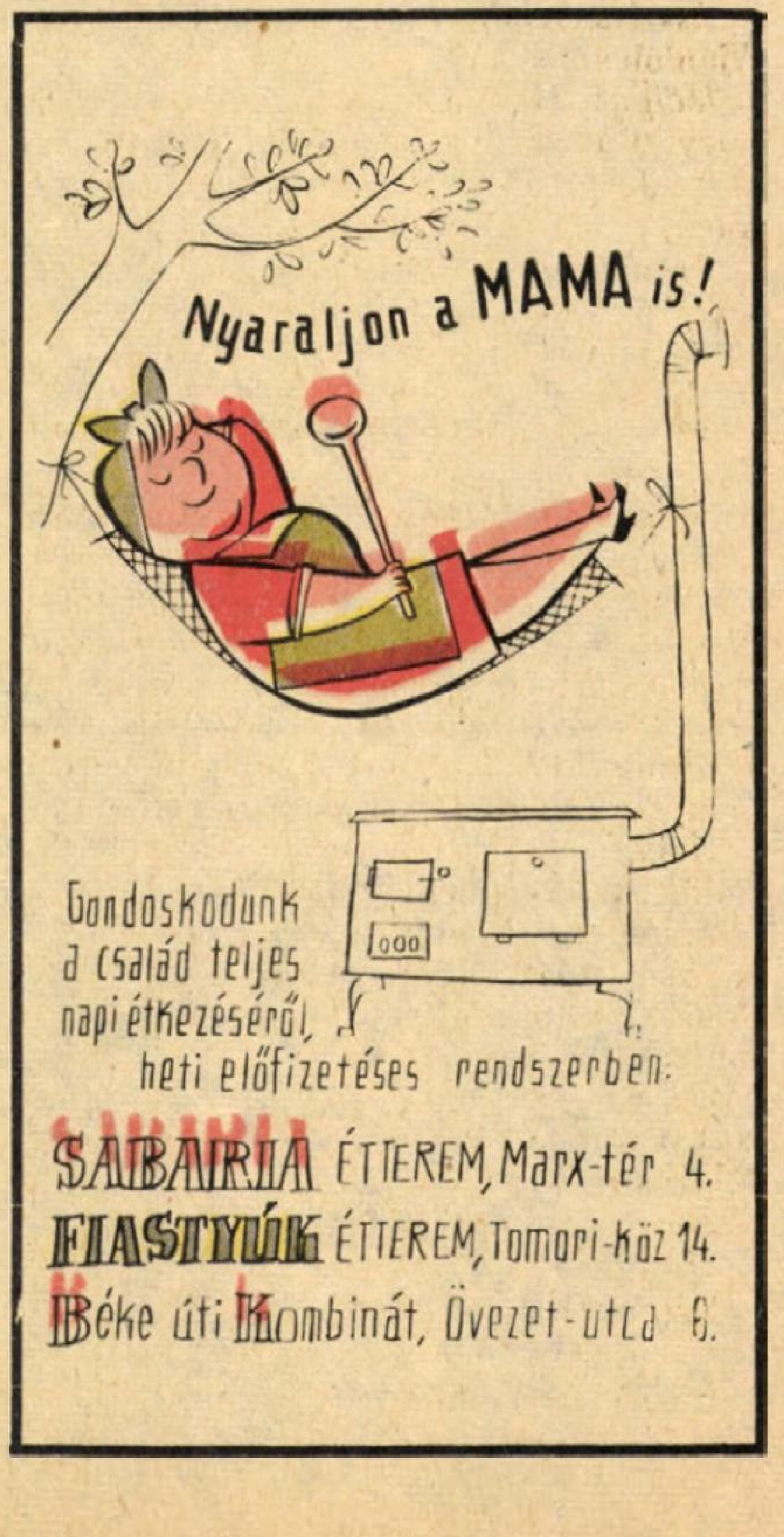
Nyaraljon a MAMA is!
Gondoskodunk a család teljes napi étkezéséről, heti előfizetéses rendszerben:
SABARIA ÉTTEREM, Marx-tér 4.
FIASTYÚK ÉTTEREM, Tomori-köz 14.
Béke úti Kombinát, Övezet-utca 6.

Nehéz napok

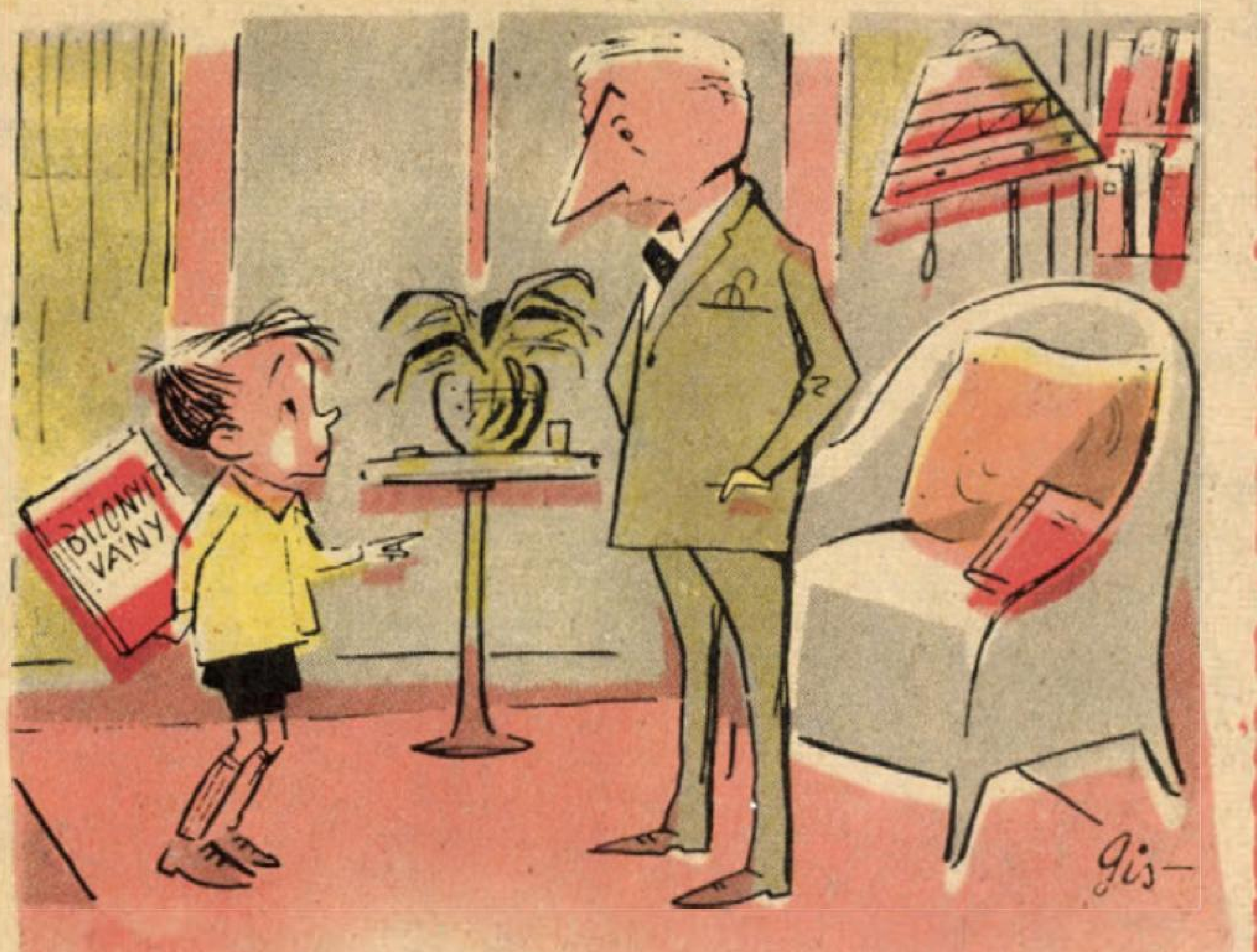

– Ülj le, apu! Előbb beszélni szeretnék veled, mint férfi a férfival!

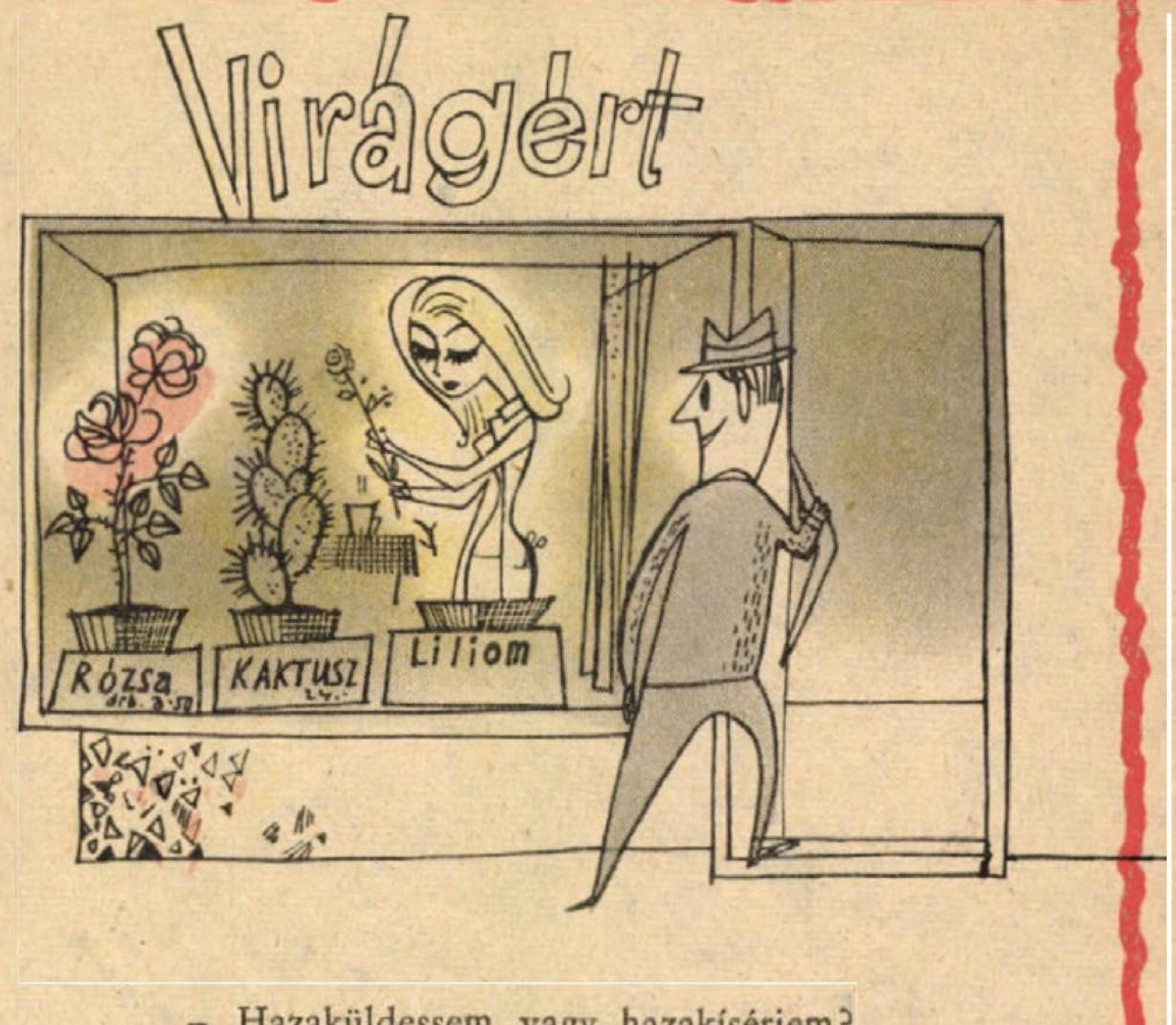

– Hazaküldessem vagy hazakísérjem?

Ludas Matyi színpada

Óbudai legenda

I.

(A jósnő főúri ízléstelenséggel berendezett óbudai lakása. Csengetésre a jósnő unokahúga abbahagyja a borsópucolást, turbánt ölt, átvedlik asszisztensnővé, és ajtót nyit.)

Hölgy (elfogódottan belép): Jó napot kívánok.

Asszisztensnő (szertartásosan): Üdv! Mit óhajt, hölgyem?

Hölgy: A jósnővel szeretnék beszélni.

Asszisztensnő: Az asszisztense vagyok. Ajánlólevél van?

Hölgy: Hogyne. *(Nyomatékkal.)* Özvegy Rátarpi Gedeonnétól hoztam pár sort. Jelentsen be. *(Átnyújtja a névjegyet.)*

Asszisztensnő: Azonnal, csak átvizsgálom az okmányt. *(Átfutotta.)* Rendben van. A madame azonnal itt lesz.

Hölgy (a madame szóra hirtelen szülésznőre gondol és megdöbben): A madame?

Asszisztensnő: Ez a hivatalos megszólítása.

(Kimegy, és kisvártatva megjelenik a jósnő. A jövendőmondók egyenruháját viseli, állig érő fekete blúz, tarka fejkendő, fülcimpáin olimpiai karikák himbálóznak. Síri hangon): Foglaljon helyet, hölgyem. Rögtön hozzák a kávét.

Hölgy: Ó, igazán ne tessék vele fáradni. A kávé nem fontos.

Jósnő (rendreutasítja): Nagyon fontos. A zacc miatt. Már készül. Asszisztensnőm egyúttal kávéfőzőnő is. Addig is mutassa a tenyerét.

Hölgy (elétartja): Özvegy Rátarpinénak olyan finomakat tetszett jósolni. Külföldi utazás, vőlegény, készpénz . . .

Jósnő (a tenyerét nézi): Hm, hm.

Hölgy (ijedten): Baj van?

Jósnő: Ellenkezőleg. Pénz áll a házhoz.

Hölgy (felsikolt az örömtől).

(Asszisztensnő behozza a gőzölgő kávét.)

Hölgy (pénzdarabot nyújt át az asszisztensnőnek).

Jósnő (indignálódva) Mi ez, kérem?

Hölgy: Mindig szoktam adni a kávéfőzőnőnek egy forintot.

Jósnő (miután kiitták a kávét, szakszerűen vizsgálgatja a zaccot): Hogyan kívánja, hölgyem, a jóslást, horoszkóppal vagy horoszkóp nélkül?

Hölgy: Melyik a jobb?

Asszisztensnő (gúnyosan felkacag).

Jósnő: Az ön naiv kérdése olyan volt, mint ha valaki azt kérdezné, hogy tejföllel jobb-e az uborkasaláta vagy anélkül. Igazi úrinőnek csak horoszkóposat ajánlok.

Hölgy (igazi úrinőnek érezvén magát): Horoszkóppal kérem.

Jósnő (szigorúan): Becsületes választ kérek. Mikor született?

Hölgy (vonakodva): Ezerkilencszáz . . .

Jósnő: Év nem kell. Csak hónap, nap és lehetőleg óra.

Hölgy: Május 22. délután 5 és 6 között.

Jósnő (előkelően): Fájvoklok-gyerek. Rendben van. Holnap délelőtt tessék személyesen eljönni. Zárt borítékban megkapja a horoszkópot. Egy évig érvényes, de meg lehet hosszabbítani.

Hölgy: Egész éjjel nem fogok aludni. Mondjon már valamit! Lesz új vőlegény, lesz külföldi utazás . . . ?

Jósnő: Egyelőre csak annyit ismételhetek, hogy pénz áll a házhoz.

Hölgy (praktikusan): Finom! A pénzben a többi is benne van.

II.

(Történik ugyanott, másnap délelőtt.)

Hölgy (izgatottan berobog): Készen van?

Jósnő: Tessék. Még úgyszólván meleg. *(Tálcán átnyújtja.)* Ne bontsa ki a borítékot! Csak otthon!

Asszisztensnő: Annyit elárulhatok, hogy öröme lesz benne.

Hölgy (zavartan): Mivel tartozom, madame?

Jósnő (egy különc orvosprofesszor gőgjével): Az anyagiakat az asszisztensnővel tessék elintézni.

(Susmogás. Horoszkóp be a retikülbe, készpénz ki.)

Hölgy (búcsúzkodik): Szabad máskor is jönnöm?

Jósnő (nagyvilági modorral): Házamban mindig szívesen látjuk egy feketére . . . illetve egy zaccra.

Hölgy: Köszönöm. *(El.)*

Jósnő (amint a hölgy mögött bezárult az ajtó, asszisztensnőhöz): No??

Asszisztensnő (lobogtatja): Kettőszáz.

Jósnő (jókedvűen): Ugye megjósoltam, hogy pénz áll a házhoz!

Stella Adorján

Egy látogató visszatér . . .

Kaján Tibor rajza

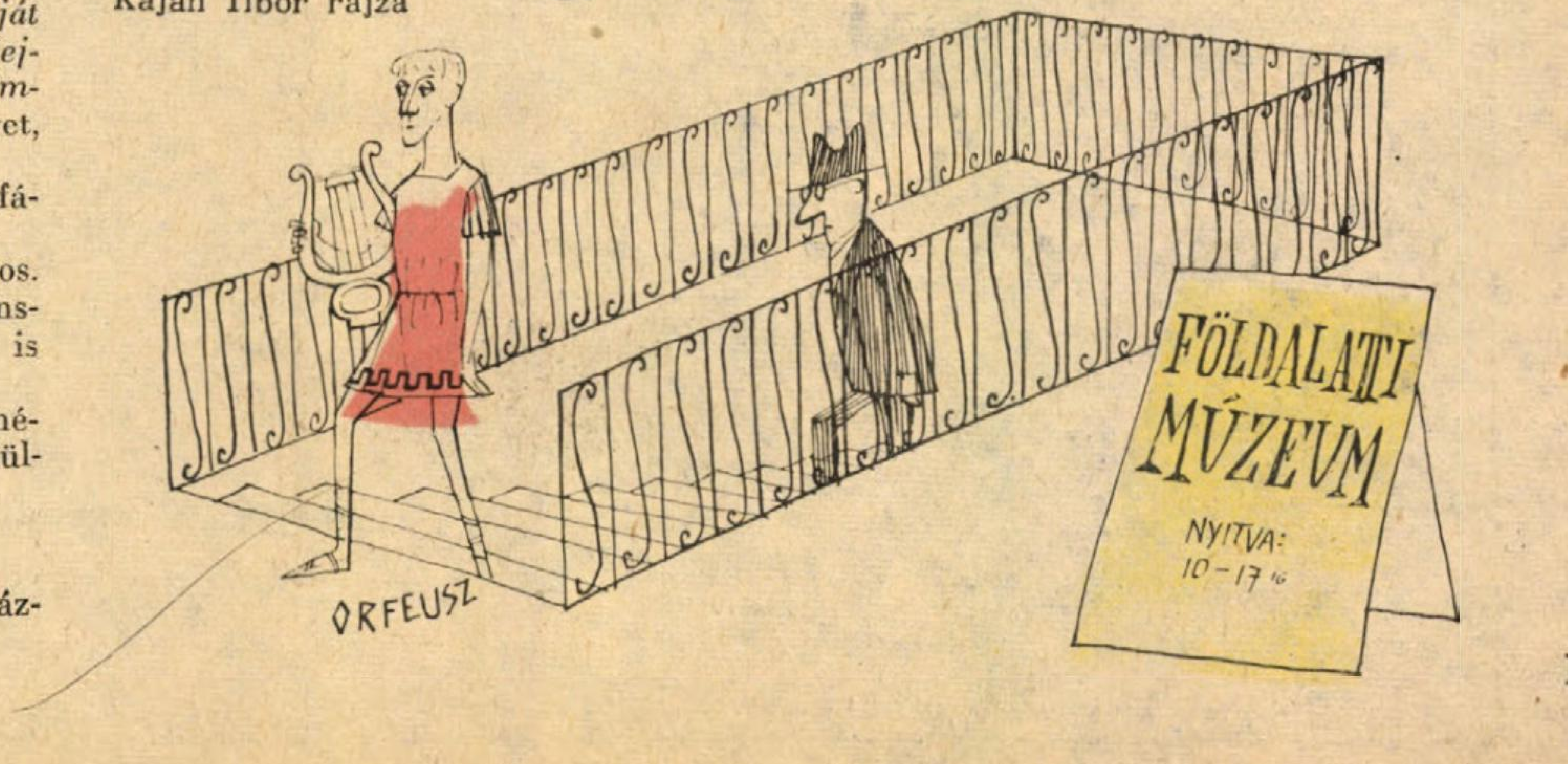

Hiányzik valami ebből a kombájnból...

Ki mint vet, úgy arat — tartja a közmondás, és igaza van. Azazhogy általában mindenütt igaza van, kivéve Hajdúszoboszlót. Mert Szoboszlón vetettek ugyan, de csak akkor aratnak, ha az Autóker is akarja. A kombájnok ugyanis nem járnak.

De hát miért nem járnak a kombájnok?

Mert elromlott bennük valami, amit a szakemberek úgy hívnak, hogy *önindító párhuzamkapcsoló*. Nem drága alkatrész ez, és nem is komplikált, csak éppen nem lehet kapni. A hajdúszoboszlói gépállomás immár harmadik hónapja igényel a debreceni Autókernél tizenkét ilyen kapcsolót, eredménytelenül.

Az Autóker, úgy látszik, nem jól kapcsol ebben az ügyben, pedig nyakunkon az aratás.

Az önindító párhuzamkapcsoló hiánya eléggé általános tünet. A vetések viszont gyönyörűen fejlődnek (ott úgy látszik nincs hiba az indító-kapcsolással, viszont az is igaz, hogy nem az Autóker intézi).

Szóval egy-két hét és itt az aratás. Ha addig nem kapják meg a kapcsolókat a szoboszlóiak, legfeljebb savanyú képet vághatnak, de búzát nem.

(f—p)

Balatonfüred

Egy-egy sétahajó vagy sétabusz érkezése után a kirándulók százai lepik el a móló elején lévő bazársort. Ott aztán, mintha összebeszéltek volna, valamennyien odatömörülnek a helyi képeslapokat árusító pavilonhoz, ahol megkezdődik a végnélküli üdvözletírás. Aztán tekingetés jobbra is, meg balra is, de postaláda sehol! ... Ha már postaládára nem telik ennek a nagyforgalmú községnek, legalább egy irányjelző-táblát tehetnének a pavilon falára, amelyik utat mutatna, hogy a legközelebbi postaláda itt és itt található.

Le a bürokráciával

Borsodi kérdések!

Hogyan készítsünk elsőosztályú árut?

A miskolci TÜZÉP-telepeken is rendelet írja elő, hogy a tüzelő- és építőanyagokra táblácskákon kell feltüntetni az áru minőségét és árát. Ehelyett még a táblácskák sincsenek feltüntetve az árucikkeken, nemhogy minőségük és áruk. Ezzel az eljárással megbizhatóan készíthetünk elsőosztályú árút a másod-, vagy harmadosztályúból is, főleg a vásárlások alkalmával.

A leltározásokon ugyanis gyakran kiderül, hogy az árucikkeket helytelen kategória-árban adták el a vevőknek, de isten kifürkészhetetlen akaratából sohasem a drágább minőséget számlázták olcsóbban, mindig a rosszabb minőség kerül a magasabb osztályba...

Az elsőosztályú áru készítésének ez a módszere egyelőre nem újítási irodában, hanem a Népi Ellenőrzési Bizottság asztalán fekszik, reméljük, nem sok újítási díjat vesznek majd fel érte a feltalálóik...

Hogyan gyűjtsünk hulladék-anyagot?

Ez is Borsod megyei szabadalom. Hulladék-anyagot elsősorban a MÉH telepeiről érdemes gyűjteni, ahová már egyszer összegyűltek. Az összegyűjtött anyagok elhordása nem ütközik bürokratikus nehézségekbe. Sem bürokratikus kerítés, sem bürokratikus őr, sem bürokratikus lakat nem gátolja az anyagok viszszagyűjtését. Bizonyára világhírű lesz az úgynevezett Borsodi MÉH-Kapu elnevezésű találmány is, mely három lakattal van elzárva, de egyetlen lendülettel kiemelhető a tartópillléreiből, majd visszaállítható ismét a helyére anélkül, hogy a lakatokat el kellett volna róluk távolítani.

A szabad ég alatt tartott és idejében el nem lopott hulladékpapirosért a MÉH felelősséget nem vállal.

Az értékes anyagok széthordása ellen régi tapasztalat szerint megvéd például egy kerítés is, de ilyesmit a MÉH szerint nem érdemes csináltatni, mert a telephelyek állandó-ideiglenes jelleggel a tanácsok telkein vannak kijelölve, s ezért kockázatos a kerítés-befektetés. Az illetékes tanácsok meg nyilván nem törődnek kerítés előkerítésével, mert a telepeken felhalmozott *csáki szalmája* nem az övék, hanem a MÉH-é...

S. P.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Felnőttbosszantó” címen írt bírálatuk alapján felterjesztésben kértük a Belkereskedelmi Minisztériumtól a rendelet módosítását. Amíg azonban a rendelet érvényben van, tizenhat évüket be nem töltött fiatalok italboltba, italbolt-jellegű üzletekbe nem léphetnek be, így a Citadella Borozóba sem.

Bp. Vendéglátóip. Tröszt

„Vissza a feladónak!” című észrevételükre jelentjük, hogy az árucikkek külön rendelését képező helytelen gyakorlatot megszüntettük.

Élelmezési Minisztérium
Értékesítő Vállalata

„Csak bolton kívül” című cikkükkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy a bolti dolgozók a rendelkezést helytelenül alkalmazták. A boltban új vezető és beosztott dolgozik, akiket kioktattunk, hogy a vevő részére hozott üvegbe a megvásárolt palackozott ecetet át lehet önteni.

Szövetkezetek Komárom megyei
Központja
Pápes József főoszt. vez.

„A halászlé nem próféta” című közleményüket köszönettel vettük. A szükséges intézkedéseket megtettük, hogy a halászlé elkészítésénél ízre és minőségre mindkét halászcsárdában javulás álljon be, nemcsak a szabadtéri játékok idejére, hanem már most is. A halászcsárdák vezetői a jövőben kötelesek közölni a vendégekkel, hogy a megrendelt halétel milyen fajta és milyen súlyú halból készül.

Szegedi Mj. Városi Tan. VB.
Mison Nándor ker. oszt. vez.

Szép kis nagytakarítás...

Tudjuk, hogy a nagytakarítástól irtóznak a teremtés koronái, mégis feltételeztük, hogy azok a férfiak, akik takarítószakmára profilírozták magukat, értékelni tudják, mit jelent az a szó: teljes nagytakarítás! Csalódtunk. Nem tudják...

De nagytakarítsunk csak sorjában. Ez év május elején a Fővárosi Takarító Vállalatnál megrendeltük az Odry Színészotthon festés utáni nagytakarítását júniusra. Megrendelésünket a vállalat szabályszerűen visszaigazolta azzal, hogy a munkát vállalják, és a felmérésekre majd később kijönnek. Május 26-án meg is jelent nálunk a takarítóvállalattól egy fiatal kartársnő, aki mindjárt azzal kezdte a mondókáját, hogy az ablaktisztítást nem tudják vállalni, mert a részlegvezető nem ad hozzá kapacitást. Felhívtam telefonon Jónás kartársat, a takarítóvállalat részlegvezetőjét, és megkérdeztem tőle, milyen újszerű nagytakarítás az, ahol az ablakokat piszkosan hagyják? Jónás kartárs közvetlen szavakkal, még közvetlenebb hangon kijelentette: „Szép, hogy a ház előtti járdát nem értik bele a nagytakarításba!”

Most már csak arra a kérdésre szeretnék választ kapni az illetékesektől: mikor tisztít ablakot a takarító-brigád, ha nem a nagytakarításoknál? ...

Blum Gyuláné,
az Odry Árpád Művészotthon
gazdasági vezetője

A 4-es végállomásán, Budán...

Toncz Tibor rajza

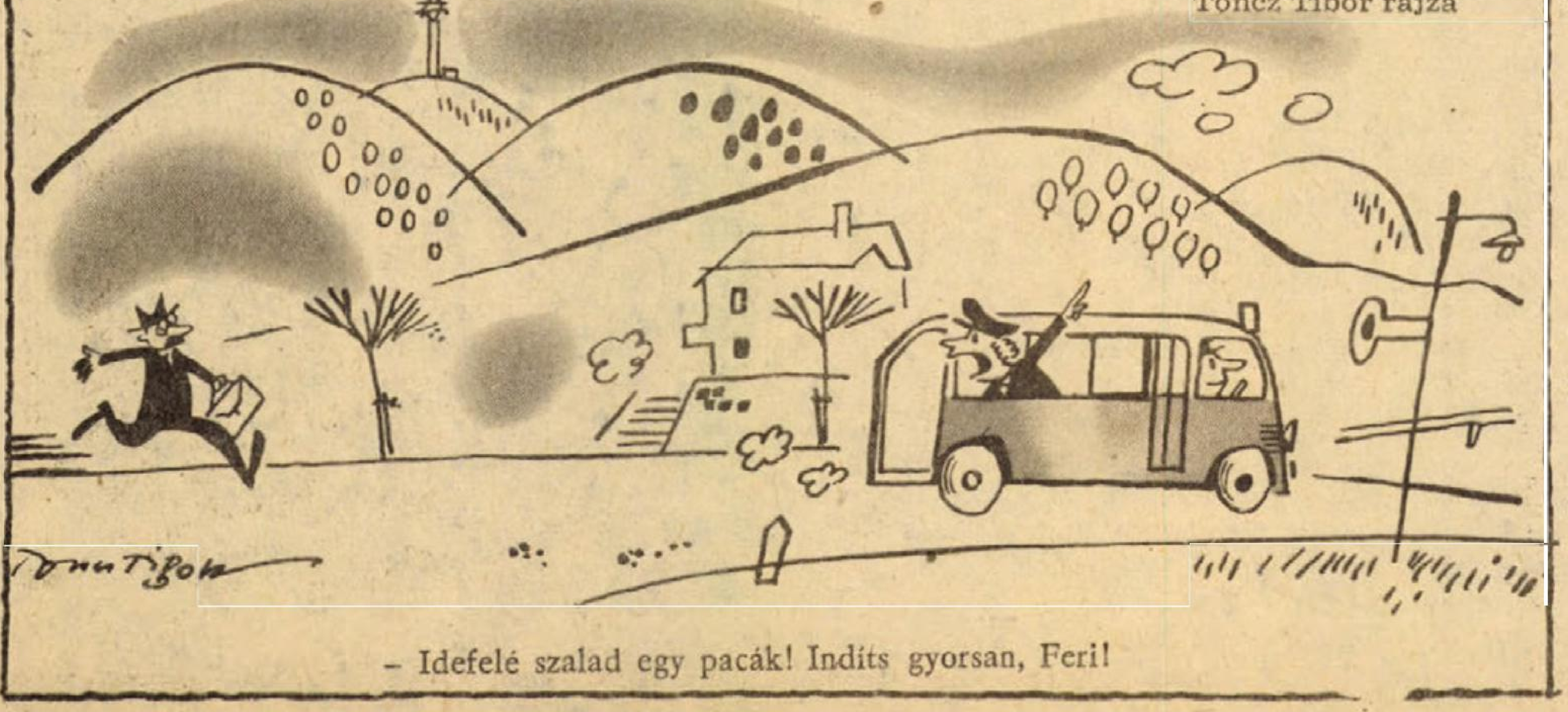

– Idefelé szalad egy pacák! Indits gyorsan, Feri!

Társszerzők

Várnai György rajza

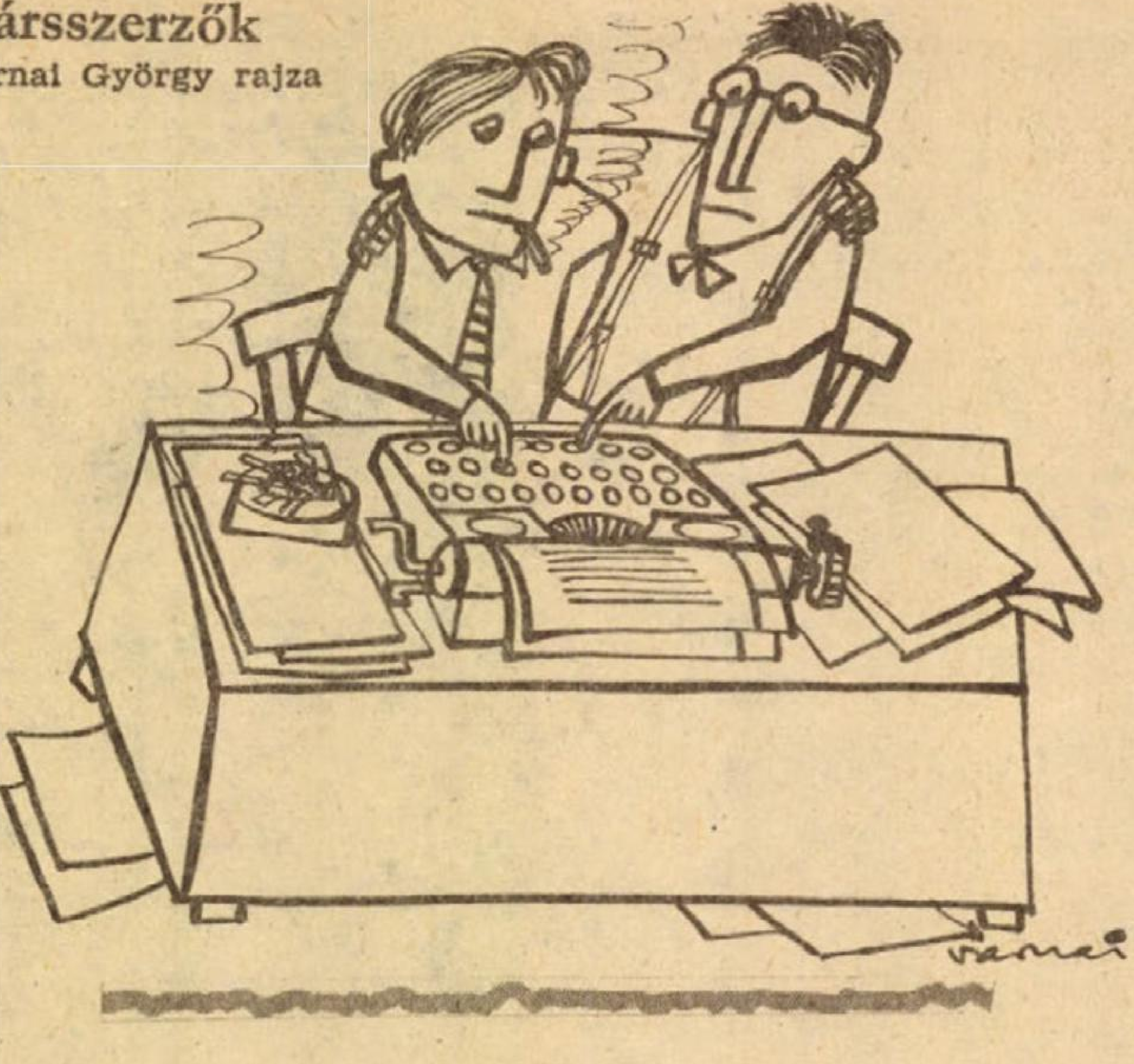

Ezt olvastuk...

Nehéz döntés

A Népszava figyelmesen ügyel olvasóinak egészséges életmódjára, és hasznos tanácsokkal szolgál. Május 5-i számában például, a napozással kapcsolatban megállapítja: „A tavaszi nap elől pedig ne zárjuk el olajozással, kenőcsözéssel bőrünk pórusait. Ez épp oly ésszerűtlen, mintha nyáron a strandon napozás előtt bekrémezzük magunkat." Kilenc nappal később a lap ismét foglalkozik az „égető" problémával, s az alábbi helyes eljárást ajánlja a napozáshoz: „Előzőleg kenjük be testünket és arcunkat kenőccsel vagy napolajjal".

Az olvasó joggal felkiálthat: kenni vagy nem kenni, ez itt a kérdés!

Légből kapott hír

A Magyar Nemzet a Meteorológiai intézet időjóslatainak beválási százalékát elemzi azzal a véleménnyel, hogy „... ez a beválási százalék még mindig sokkal jobb, mint amit a meteorológiához nem értő ember érne el, ha nekikezdene saját elképzelései alapján időjóslatokat készíteni."

Teljesen elfogadható magyarázata ez annak, hogy miért is meteorológusok készítik az időjóslatokat, nem pedig nyugalmazott árvaszéki ülnökök, vagy vándorköszörűsök.

Hangzavar

Az Esti Hírlap portugáliai útinapló-írója egy lármás városról szólván, megállapítja: „Itt minden zajt túlharsog a vox humana, egyetlen elnyújtott, intenzív üvöltés a város. Mindenki ordít."

Vox humanának általában az orgona leglágyabb hangjaira emlékeztető emberi hangot nevezik, a szférák zenéjéhez illő angyali éneket. A minden zajt túlharsogó angyali ordítás érdekes portugál specialitás lehet.

Jó kis fogalmazás

A Kisalföldben, egy budapesti kirándulásról írott riportban az alábbi mondatra bukkantunk:

„Mielőtt kinyitotta volna kapuit a vásár, néhányan még befizették magukat az Állatkertbe, sokan a rokonokat látogatták meg."

Legjobb, ha nem is firtatjuk a kedves rokonokat!

Technikai érdekesség

Törpe versenyautók budapesti bemutatásáról ad hírt az Esti Hírlap, megemlítve, hogy a kisautók négykerekűek és motormeghajtásúak. Örömmel vesszük tudomásul, hogy az apró versenyautókat is motor hajtja, nem pediglen vekkeróra-szerkezet, vagy Igmándi víz.

Ellentmondásos hír

Az Élet és Tudomány Szibériával foglalkozó ismeretterjesztő cikkében megemlíti, hogy a tajga kapujában „a hőmérő higanyszála minusz 50 fokot mutat".

Egy másik ismeretterjesztő cikkből úgy emlékszünk, hogy a higgany minusz 38–39 foknál megfagy. Valahol becsaptak minket! Nem inkább borszeszhőmérővel mérnek a tajga kapujában?

Zenei csemege

Beethoven *valamennyi* szonátáját játssza hanglemezre egyik neves zongoraművészünk – közli az Esti Hírlap.

Elhatároztuk, hogy elsőnek az új felvételű Kreutzer-szonátát vásároljuk meg, nagyon kíváncsiak vagyunk ugyanis arra, miképpen birkózik meg zongoraművészünk a nem mindennapi szimultán feladattal. A Kreutzer szonáta tudvalevőleg zongorán és hegedűn szólal meg...

dr. Árgus

Matróz a vendéglőben

Gerő Sándor rajza

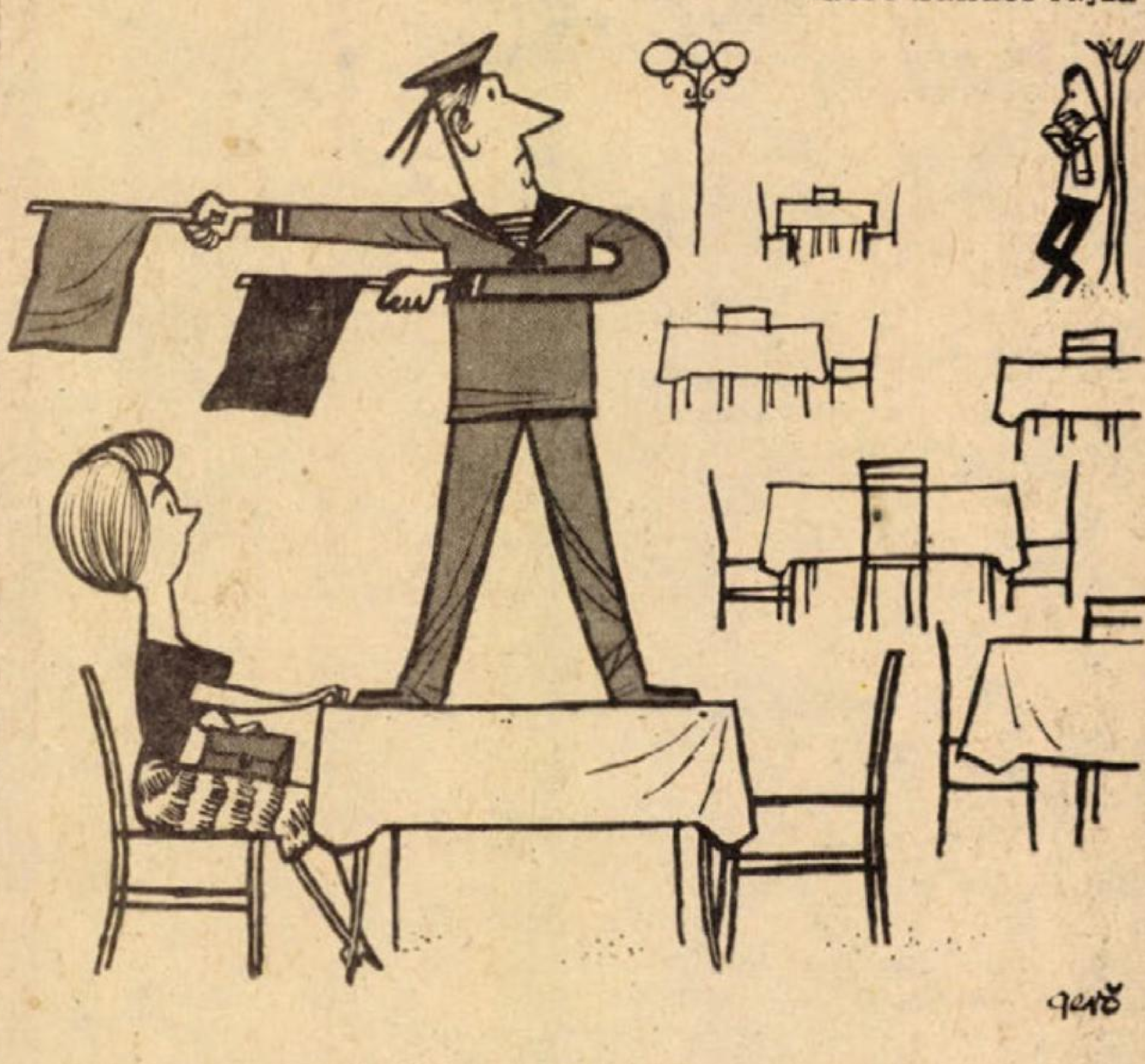

– Hátha így idejön a pincér...

Egy kis intrika

Kaján Tibor rajza

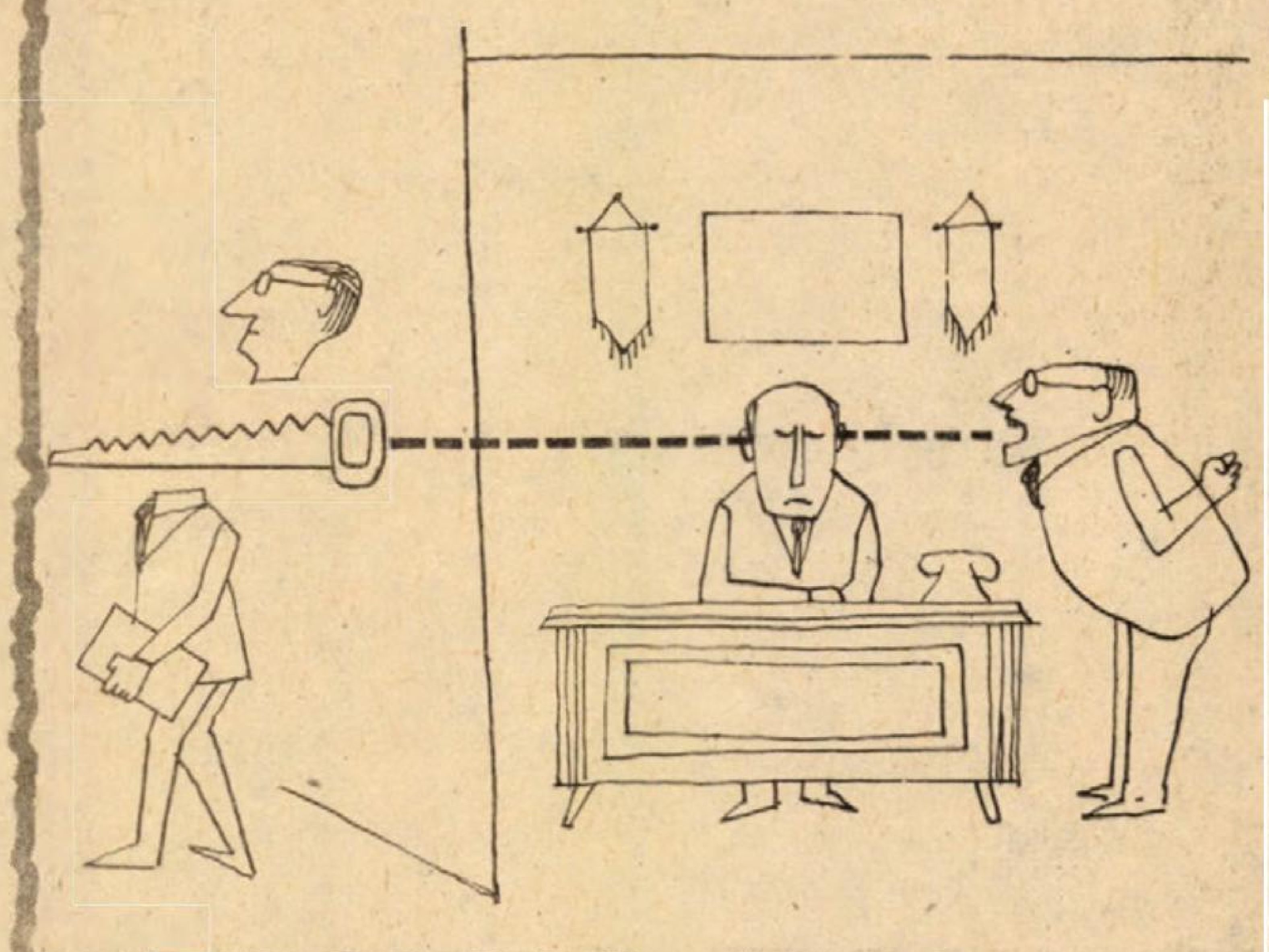

Monumentális szobrász

Hegedűs István rajza

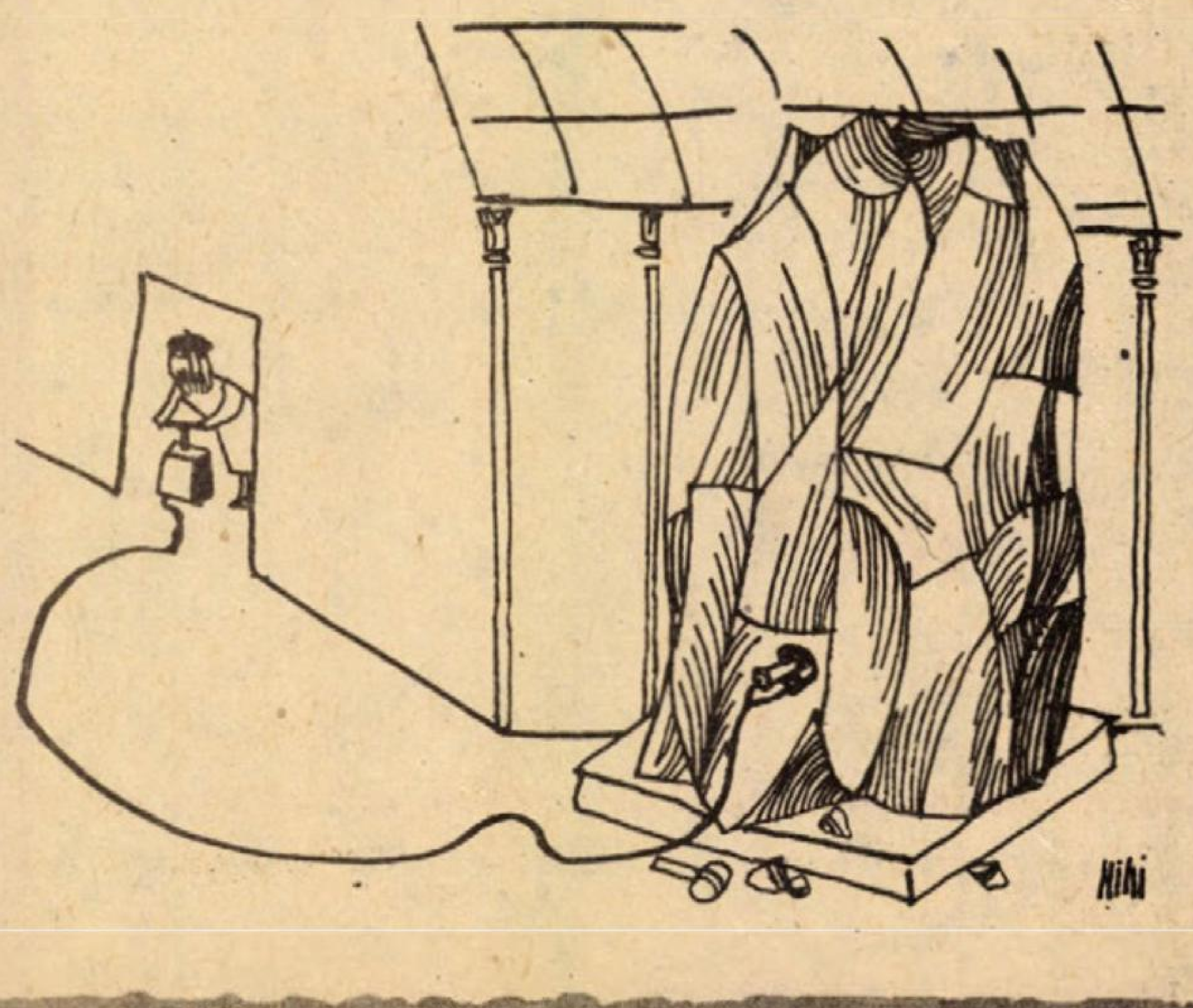

a humor könyvéből

HERMAN OTTÓ így jellemezte a különböző nemzetiségű emberek válaszait, ha hírül veszik, hogy valaki meghalt:

Az olasz: Szegény ördög!
A német: Mi baja volt?
A francia: Hány évet élt?
Az angol: Mennyire volt biztosítva?
Az amerikai: Mi maradt utána?
A holland: Mi lesz a hozzátartozóival?
A magyar: Igazán meghalt?

JACK LONDON egyszer megtekintette belülről a Sing-Sing fegyházat. Mindennel nagyon meg volt elégedve, csak a ráccsal nem volt kibékülve.

— Tulajdonképpen miért van itt minden cellán ez a rácsfal?

Az őr nem tudta mire vélni a kérdést.

— Hát a biztonság miatt.

— Biztonság? — legyintett az író. — Ugyan menjen! Ki fog egy fegyházba betörni?

ÚJHÁZI EDE nimbuszához az is hozzátartozott, hogy ha a színház tagjai megjöttek a nyaralásból, elsőnek a Mester előtt jelentkeztek tisztelgésre.

Volt a Nemzeti Színháznak egy kiállhatatlan tagja, akiről még az a hír is járta, hogy besúgó. Ez is ragyogva állt a Mester elé:

— Idén fogyókúrát tartottam, s alaposan lefogytam! Mennyire becsül most, Mester?

Újházi fanyarul nézte végig:

— Semennyire.

BIZET világhírű operája, a Carmen, az 1875-ös párizsi bemutatón bukással végződött. Utána, a nagy nyári meleg ellenére, a zeneszerző napokon át télikabátban járt-kelt.

— Bundában ilyen hőségben? — nézett rá csodálkozva az operaház igazgatója.

— Igen — válaszolt Bizet —, meg akarom mutatni azoknak a betyároknak, milyen hidegen hagy a kritikájuk.

PAULINI BÉLA, a Háry János dalmű szövegírója, egy időben sikertelenül próbálkozott egy mellékutcai, népies ízű kabaré alapításával. Még a nagy magánszínházak is bukófélben voltak akkoriban állandóan.

A városligeti vursliban szóbaelegyedett a bábszínház tulajdonosával, akinek a 20 filléres beléptidíjas előadásai zsúfolt házak mellett folytak.

— Irigylem magát, barátom. Kivételes helyzetben van.

— Miért?

— Maga előadás után felakaszthatja a színészeit.

Bözsike fényképe

Balázs-Piri Balázs rajza

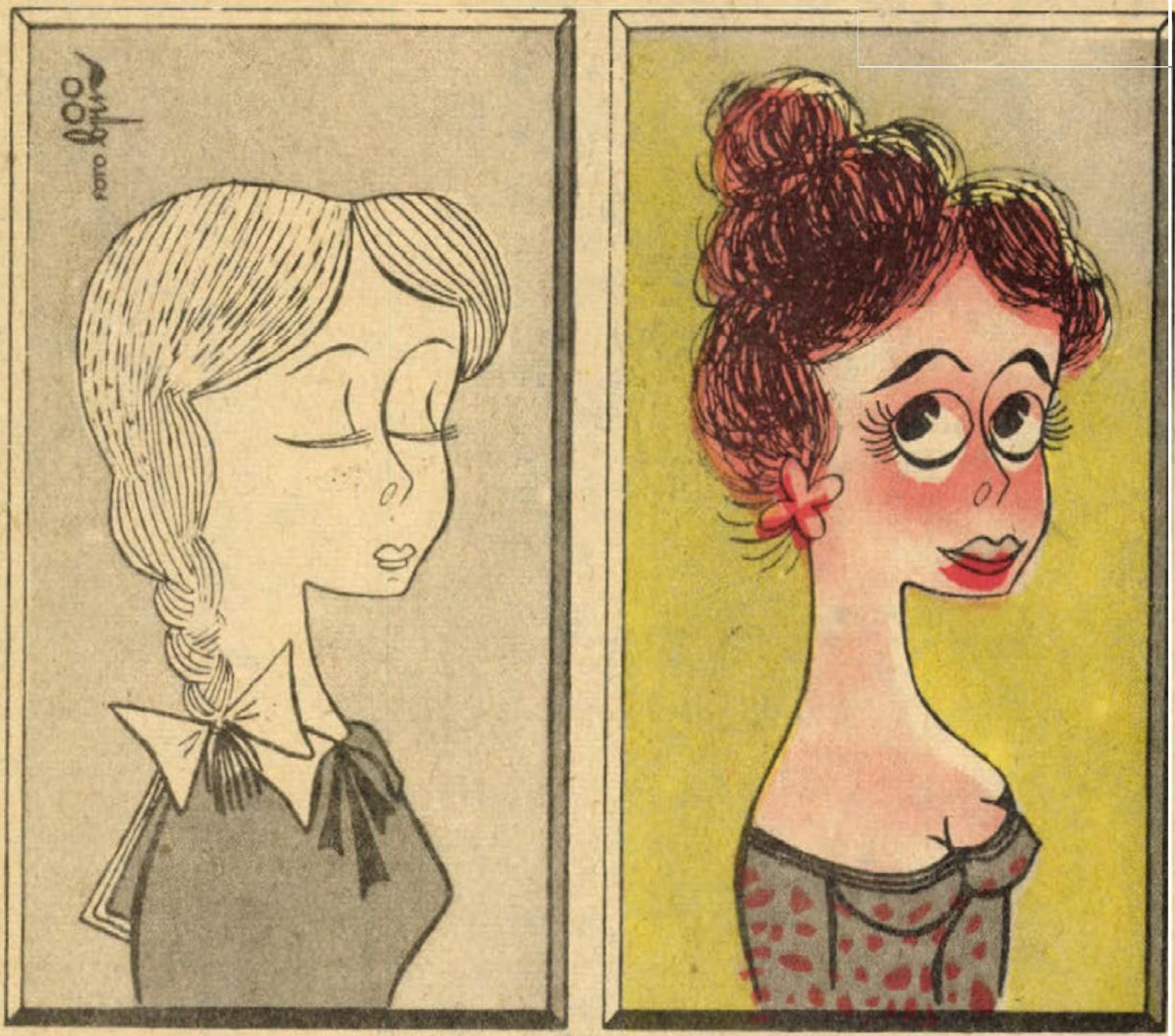

Egy nappal érettségi előtt

Egy nappal érettségi után

Sovány fogás

Hegedűs István rajza

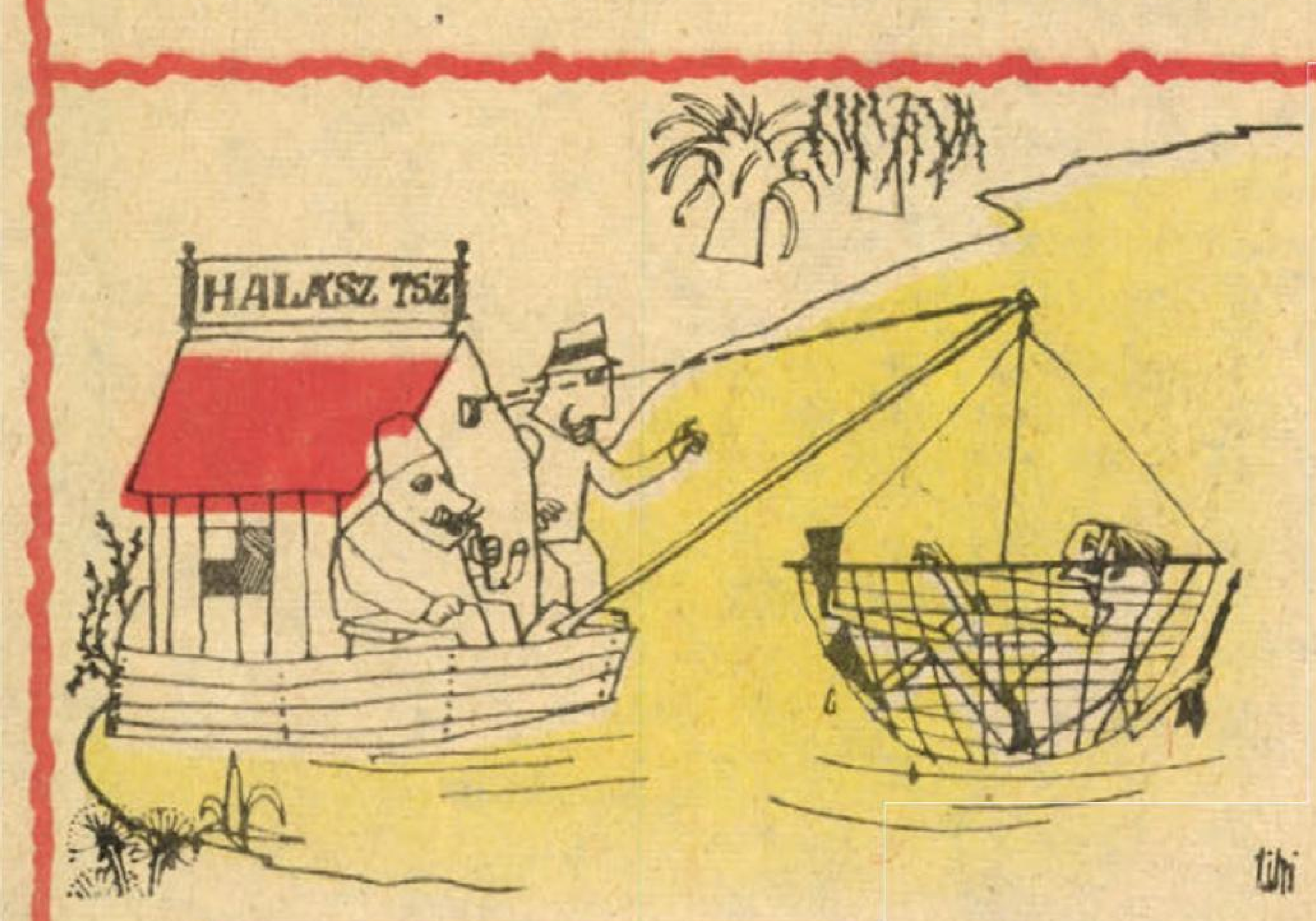

– Dobjuk vissza, kicsi ez még . . .

Ülésezik a Római-part rendező bizottsága

Szűr-Szabó József rajza

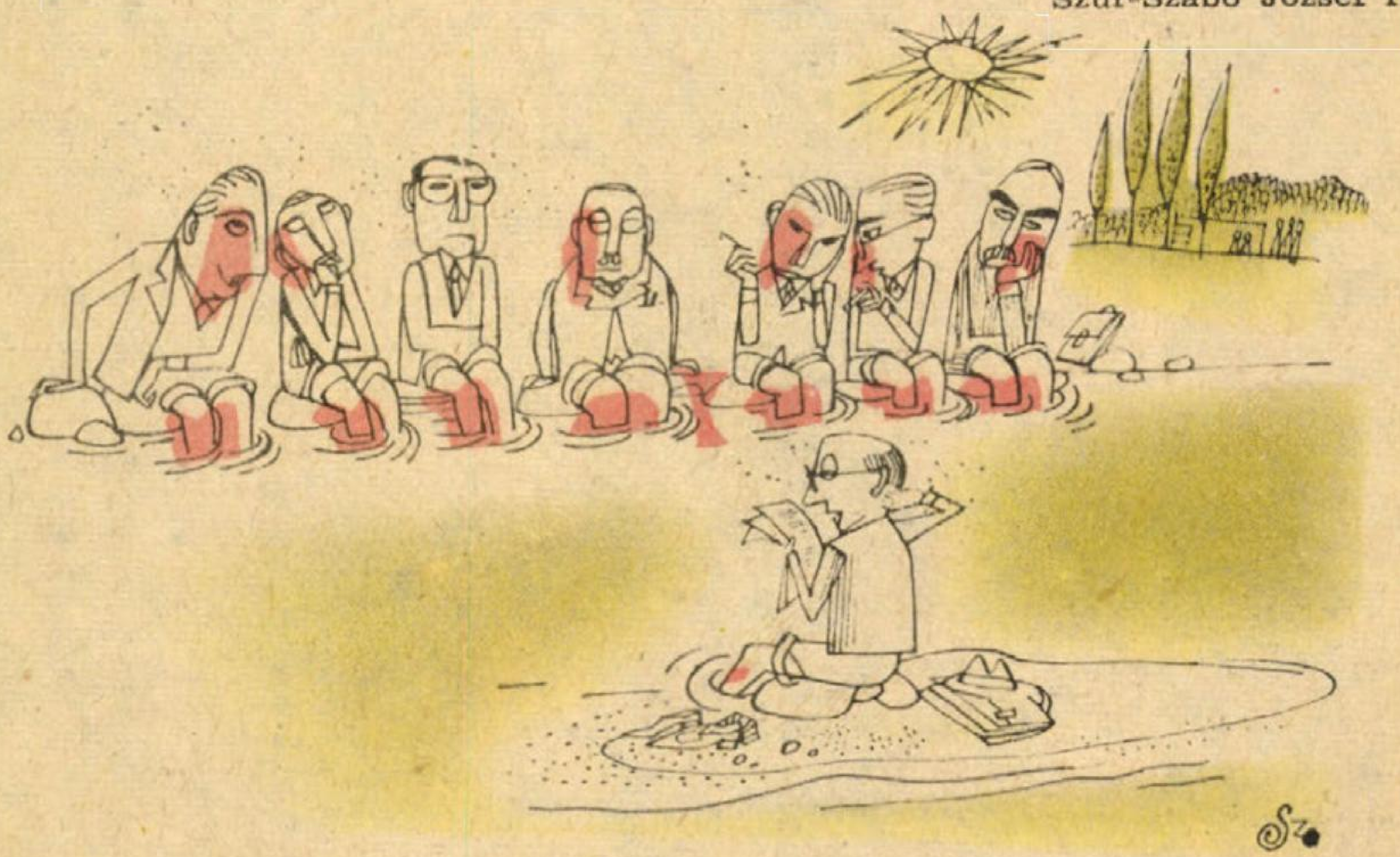

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.2933 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.